Bat— 4

vol— 99

INSTITVTIONES IN LINGVAM GRAECAM PER NICOLAVM CLENARDVM.

PARISIIS
APVD MICHAELEM VASCOSANVM
VIA AD DIVVM IACOBVM,
SVB FONTIS
SIGNO.
1533

NICOLAVS CLENARDVS

FRANCISCO HOVERIO, LVDI LITERARII MODERATORI APVD MECHLINIENSES.

CVm ante annos aliquot, discipulis meis, quos priuatim docēdos susceperam, Græcas literas tradere uellem, congessi in eam linguam breues admodum institutiones, ut rudimētorum candidatis, instar enchiridij forent. Id opusculum anno superiore prælo committere studui, partim ut auditoribus nostris expeditior uia sterneretur, partim ut desyderio tuo satisfacerem, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verum nec commoditas in præsentia dabatur Typographi, & ocium alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret. Itaq; his proximis diebus temporis partem nactus, & Rescio nostro benignè operas præbente, libellum ad limam reuocaui, iustóq; auctario locupletatum reddidi. Meritò autem tibi dicandum duxi, ut hoc ueluti testimonio, Mechliniensium iuuentuti gratularer, quæ tam diligentem sortita præceptorem, non ipsa modò in Græcis literis strenuè promouet, sed exteros quoq; plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit. adeo ut nō triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuipiam Academiæ præesse uidearis: industria paratis ædibus, quæ numero nostrorum gymnasiorum sint æmulæ. Faxit deus, ut iste auspicatissimus cursus, magis ac magis indies prosperetur, & quemadmodum latinos discipulos optimè eruditos, ita iam incipias græcanica literatura præditos, è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale Louanij, decimoseptimo calendas Aprilis, Anno M.D.XXX.

GRAECORVM LITERAE.

Α α ϡ	ἄλφα	alpha	a	Ν ν	νῦ	ny	n
Β β ϐ	βῆτα	uita	u	Ξ ξ	ξῖ	xi	x
Γ γ	γάμμα	gamma	g	Ο ο	ὂ μικρὸν	o micron	o
Δ δ	δέλτα	delta	d	Π π ϖ	πῖ	pi	p
Ε ε	ἒ ψιλὸν	epsilon	e	Ρ ρ	ῥῶ	rhó	r
Ζ ζ	ζῆτα	zita	z	Σ σ ς	σῖγμα	sigma	s
Η η	ἦτα	ita	i	Τ τ	ταῦ	tau	t
Θ θ ϑ	θῆτα	thita	th	Υ υ	ὖ ψιλὸν	ypsilon	y
Ι ι	ἰῶτα	iota	j	Φ φ	φῖ	phi	ph
Κ κ	κάππα	cappa	c	Χ χ	χῖ	chi	ch
Λ λ	λάμβδα	lambda	l	Ψ ψ	ψῖ	psi	ps
Μ μ	μῦ	my	m	Ω ω	ὦ μέγα	omega	o

Vocales lõgæ η ω. breues ε ο. Ancipites α ι υ, quæ & cõmunes dicũtur, quod modo sint longæ, modo breues. — Vocales.

Diphthongi propriæ Impropriæ — Diphthõgi.

αι	αυ	ει	ευ	οι	ου	ᾳ	ῃ	ῳ	ηυ	υι	ωυ
æ	au	i	eu	i	u	a	i	o	iu	i	ou

In αυ ευ ηυ ωυ, pronunciatur υ ut u consonans.

Vocales præpositiuæ α ε ο η ω, ꝑpterea ꝙ in diphthõgis præponãtur. Subiũctiuæ aũt ι υ, ꝙ subsequãtur. faciunt uero ꝑ se syllabã, quoties duobus in apice pũctis notãtur, παῗς pais dissyllabũ, ἄϋπνος aypnos trisyllabum. — Annotatio.

Cæterum in tribus ᾳ ῃ ῳ, iota non ad latus adfigitur, sed infra scribitur.

Mutæ { Tenues π κ τ; Mediæ β γ δ; Aspiratæ φ χ θ }   Duplices { ζ σδ; ξ κσ, γσ, χσ; ψ πσ, βσ, φσ }

Liquidæ siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ.

Canones pronunciationis.

¶ Accentus tres, Acutus ´ θεός, theos, λόγος, logos, τύπτομεν, typtomen. Grauis ` τιμὴ, timi. Circunflexus ~ πιῶ, pio, βοᾶτε, uoate. Acutus & Circũflexus attollũt syllabam quam afficiunt, Grauis deprimit. — Accentus.

Spiritus, ¶SPIRITVS duo: Asper siue densus ῾ ἅμα, hama. leuis siue tenuis ᾽ ἐγώ ego. Semper autẽ uocalis, aut diphthongus initio dictionis, alterũ possidet è spiritibus

ῥ ¶Consonãs ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμη, rhomi: ĩ medio uero si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, πόῤῥω porrho.

Apostrophos. ¶Apostrophos nota est reiectæ uocalis, α, ε, ι, ο: aut diphthongi αι, οι. quod fit ob sequentem uocalem: quæ si aspiretur, migrat præcedẽs tenuis in aspiratam: πάντα ἔλεγον, πάντ᾽ ἔλεγον, pandelegon. Prolatio enim est in more unicæ dictionis: ἀπὸ οὗ, ἀφ᾽ οὗ, κατὰ οὗ, καθ᾽ οὗ, νύκτα ὅλην, νύχθ᾽ ὅλην.

Annotatiuncula

Pronunciatio. ¶Gamma γ ante γ, ξ, χ, sonat perinde ut n: ἄγγελος, angelos, λύγξ, lynx, ἔγχος enchos: Sic ante κ, sed ipsum κ sonandum ut g, πέφαγκα, pephanga.

¶Tau τ post ν, ut d: τὸν τάνταλον: ton dandalon.

¶Ny ν ante β μ π, ut m: τὸν βίον, tom uion, τὴν μερίδα, tim merida, τὸν πίθον, tom bithon per b.

¶Pi π post μ, ut b latinum. πέμπω pembo. itidem post ν in diuersis dictionibus. τὸν πίθον tom bithon.

Partes Orationis octo.

NOMEN, uerbum, participium, pronomen, articulus, aduerbium, coniunctio, præpositio.

Casus quinq;. nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, uocatiuus. siquidem ablatiuo Græci carent.

Annotatiunculæ. Numeri tres, Sĩgularis, Dualis, Pluralis. Vtimur Duali cum de duobus est sermo.

In duali uox eadem Nominatiui, Accusatiui, & Vocatiui: itidem Genitiui & Datiui. Sic in plurali semper Nominatiuus idem cum Vocatiuo.

Articulus. Latini inter declinandũ usurpãt hic, hæc, hoc: Græci uero articulum ὁ, ἡ, τό: quem uocãt præpositiuum, quod nominibus præponatur. Inflectitur autem sic,

Mascu. Sing. Nominatiuus ὁ, hic, Genitiuus τοῦ, huius.

Datiuus

Datiuus τῷ,huic. Accusatiuus τὸν,hunc. D. Nominatiuus & Accusatiuus τὼ,hi & hos,de duob⁹. Genitiuus & Datiuus τοῖν,horum & his,de duobus. Plu.Nominatiuus οἱ,hi. Genitiuus τῶν,horũ. Datiuus τοῖς,his. Accusatiuus τοὺς,hos.

Fœm.Sin.ἡ,τῆς,τῇ,τὴν.D.τὰ,ταῖν.P.αἱ,τῶν,ταῖς,τάς.

Neu.Sin.τὸ,τοῦ,τῷ,τὸ.Du.τὼ,τοῖν.Plu.τὰ,τῶν,τοῖς,τά.

Articuli Vocatiuũ ignorãt:pro quo in declinationibus utimur aduerbio uocandi ὦ,o. Annotatio

Declinationes nominum quinq;.

PRIMA est in ας masculinorũ,ὁ Αἰνείας:& in ης partim masculinorum,ὁ χρύσης,partim cõmuniũ,ὁ καὶ ἡ λῃστής,hic & hæc latro,quorũ Genitiuus in ου:Datiuus in ᾳ uel ῃ diphthõgũ impropriã:Accusatiuus in αν uel ην:Vocatiuus in α vel η secũdũ terminationẽ Nominatiui.Dualia & pluralia cõueniũt cũ articulo fœminino,ablato τ. Prima nominũ parisyllabicorũ declinatio.

Singula.ας,ου,ᾳ,αν,α.Dua.α,αιν.Plu.αι,ῶν,αις,ας,αι.
ης ῃ ην η.

Singularia.ὁ Αἰνείας,τοῦ Αἰνείου,τῷ Αἰνείᾳ,τὸν Αἰνείαν,ὦ Αἰνεία. Exempla primæ.

Dualia.τὼ Αἰνεία,τοῖν Αἰνείαιν,ὦ Αἰνεία.

Pluralia.οἱ Αἰνεῖαι,τῶν Αἰνειῶν,τοῖς Αἰνείαις,τοὺς Αἰνείας,ὦ Αἰνεῖαι,

ὁ χρύσης,τοῦ χρύσου,τῷ χρύσῃ,τὸν χρύσην,ὦ χρύση.

ὁ καὶ ἡ λῃστής,τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ,& ita deinceps.

genitius plu-ralis circumflectitur

Quinq; Græcorum linguæ præcipuæ:Cõmunis, Attica,Ionica,Dorica,Aeolica.E quibus Attici in omni declinatione,Vocatiuũ similẽ formant Nominatiuo. ὁ & ὦ αἰνείας. Annotatio.

SECVNDA declinatio tantum est fœmininorum,quæ desinunt uel in α,ἡ μοῦσα,uel in η,ut τιμή. Genitiuus in ης. Datiuus in ῃ diphthõgum. Accusatiuus in αν uel ην. Vocatiuus ĩ α uel η,iuxta terminationẽ Nominatiui. Dualia & Pluralia pinde se habẽt, atq; ĩ Prima declinatiõe. Secunda declinatio.

Sin.α,ης,ῃ,αν,α.Dua.α,αιν.Plu.αι,ῶν,αις,ας,αι.
ῃ, ην η.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμήν, ὦ τιμή.

Annotatio. Finita in δα, θα, ρα, & α purum (hoc est quod non subsequitur consonantem) faciunt Genitiuũ in ας, Datiuum in ᾳ diphthongum.

λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. φιλία, φιλίας, φιλίᾳ.

Tertia declinatio. TERTIA declinatio cõplectitur masculina, fœminina, & cõmunia in ος. ὁ λόγος, ἡ ὁδός, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. & neutra in ον, τὸ ξύλον. Vtũs ĩ ε. Gtũs Dtũs & Accusatiu⁹, itẽ Dualia & Pluralia sequũtur articulũ masculinũ & neutrũ. Sin. ος, ου, ῳ, ον, ε. Dua. ω, οιν. Plu. οι, ων, οις, ους, οι.

ον ου ον α, α, α.

Exempla tertiæ. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.

ἡ ὁδός, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδόν, ὦ ὁδέ.

ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου.

τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον

Annotatio. Neutrorũ tres casus similes, Ntũs, Accusatiuus & Vocatiuus. q in singulari numero uarias habẽt terminationes in q̃nta declinatiõe, pluraliter aũt sẽp exeũt in α.

Quarta declinatio. ¶QVARTA declinatio, Atticorũ est ꝓpria, uertẽtiũ uocales præcedẽtis declinationis in ω, alioqui genere cõsentit. nam cõtinet mascu. fœmi, & cõmunia in ως. ὁ μενέλεως, ἡ ἅλως, ὁ, καὶ ἡ εὔγεως. & neutra in ων, τὸ εὔγεων. Oẽs casus desinũt in ω, uertũt ẽm ο in ω, οι ĩ ῳ subscribẽdo iota, ου in ω obiecto υ. netroꝝ q̃q; α migrat ĩ ω. hoc modo. Sin. ως, ω, ῳ, ων, ως. Dua. ω, ων. Plu. ῳ, ων, ῳς, ως, ῳ.

ων, ων, ων, ω, ω, ω

Exempla quartæ, ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων.

ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.

ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω, τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ.

τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων.

Quatuor

¶ Quatuor prędictæ declinationes, appellantur parisyllabicæ, quod obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

¶ QVINTA declinatio imparisyllabica, complectitur omnia genera, & terminationes plurimas. Quinta declinatio.

Genitiuus Noīatiuū superat exiens in ος. Datiuus in ι. Accusatiu⁹ in α. Vocatiu⁹ sępe idē cū Noīatiuo. Dualis noīatiu⁹ ε. Genitiu⁹ οιν. Pluralis Noīatiu⁹ ες. Gtūs ων Datiuus σι. Accusatiuus ας. At neutrorū plurale in α.

Sin. Noīatiuus, ος, ι, α. Vocatiu⁹ uarius. Du. ε, οιν. uarius. Pl. ες, ων, σι, ας, ες. α, α, α.

Sin. ὁ τιτάν, τοῦ τιτᾶνος, τῷ τιτᾶνι, τὸν τιτᾶνα, ὦ τιτάν. exempla quintæ

Dua. τὼ τιτᾶνε, τοῖν τιτάνοιν, ὦ τιτᾶνε.

Plu. οἱ τιτᾶνες, τῶν τιτάνων, τοῖς τιτᾶσι, τοὺς τιτᾶνας, ὦ τιτᾶνες.

Terminationes Quintæ declinationis.

Finita in α formāt Genitiuū in ατος. τὸ βῆμα τοῦ βήματος. Genitiuus quintæ

Nomīa literarū sunt indeclinabilia. τὸ ἄλφα, βῆτα, Δέλτα.

¶ ι ιτος. unum substātiuum τὸ μέλι μέλιτος. adiectiua neutra, cōmunium legem seruāt, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι εὐχάριτος, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι φιλοπάτριδος. sic etiam τὸ τί τινός, ut commune, ὁ καὶ ἡ τίς τινός. ι. ιτος. Adiectiua.

¶ ι ιος, τὸ σίνηπι σινήπιος, de quo alias. ι. ιος.

¶ υ υος, τὸ γόνυ γόνυος. ¶ υ εος, τὸ ἄστυ ἄστεος, τὸ πῶϋ πώεος. υ. υος. υ. εος.

sic neutra masculinorum in υς. ὁ ἡδύς, τὸ ἡδύ ἡδέος.

¶ ω οος. ἡ λητώ λητόος, est declinationis contractorum. ω οος.

¶ αν ανος. ὁ παιάν παιᾶνος, ὁ πάν πανός, τὸ μέλαν μέλανος. αν ανος.

¶ αν αντος participia sunt, τὸ τύψαν τύψαντος. sic adiectiuū τὸ πᾶν παντός, more masculini πᾶς παντός. αν αντος.

¶ εν ενος. τὸ τέρεν τέρενος. ¶ εν εντος. τὸ χαρίεν χαρίεντος, ut masculinum χαρίεις. sic participia ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν. εν ενος. & εντος.

¶ ην ηνος. ὁ ἕλλην ἕλληνος, ἡ σειρήν σειρῆνος. ην ηνος.

¶ ην ενος. ὁ ποιμήν ποιμένος, ἡ φρήν φρένος, ὁ καὶ ἡ τέρην τέρενος, cuius neutrum τὸ τέρεν τέρενος. ην ενος.

¶ ιν ινος. ὁ Δελφίν Δελφῖνος. ἡ ἀκτίν ἀκτῖνος, cuiusmodi Nominatiuus etiam per ις, Δελφίς, ἀκτίς. ιν ινος.

ον ονος. ¶ Ον ονος. τὸ μεῖζον μείζονος, a communibus in ων.

ον οντος. ¶ Ον οντος. participia sunt, τὸ τύπτον τύπτοντος.

ουν οδος. ¶ Ουν οδος. τὸ δίπουν δίποδος, ut commune δίπους.

ουν ουντος. ¶ Ουν ουντος. participia sunt τὸ τυποῦν τυποῦντος.

υν υνος. ¶ υν υνος. ὁ μόσυν μόσυνος, ἡ γόρτυν, quorum Nominatiuus etiam in υς desinit, ὁ φόρκυν uel φόρκυς.

υν υντος. ¶ υν υντος, participia sunt, τὸ ζευγνὺν ζευγνύντος.

ων ωνος. ¶ Ων, ωνος, ὁ κλὼν κλωνός, ὁ αἰὼν αἰῶνος, ἡ σιδὼν, ὁ πλάτων πλάτωνος, ἡ μήκων.

ων ονος. ¶ Ων, ονος, ὁ πρίων πρίονος, ἡ χελιδὼν χελιδόνος. Et cõmunia ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων εὐδαίμονος. & ita comparatiua ὁ καὶ ἡ κρείσσων κρείσσονος, quorum neutra in ον, τὸ εὔδαιμον εὐδαίμονος, τὸ κρεῖσσον κρείσσονος.

ων ωντος ¶ Ων οντος, ὁ ξενοφῶν ξενοφῶντος.

ων οντος. ¶ Ων οντος, δράκων δράκοντος, & participia, ὁ τύπτων.

ξ. ¶ Ξ in κος γος χος, ὁ θώραξ θώρακος, ὁ κύλιξ κύλικος, ὁ ἅρπαξ ἅρπαγος, ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεκος mutat η in ε, ἡ θρίξ τριχός pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ.

ὁ ἄναξ ἄνακτος, ἡ νύξ νυκτός interiecto τ.

αρ αρος. ¶ Αρ αρος, ὁ μάκαρ μάκαρος, ἡ δάμαρ, τὸ νέκταρ.

αρ ατος. ¶ Αρ ατος, τὸ ἧπαρ ἥπατος, τὸ δέλεαρ δελέατος.

ειρ. ¶ Ειρ ειρος, ὁ φθείρ φθειρός, ἡ χείρ, ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ.

ηρ ηρος. ¶ Ηρ ηρος, ὁ σὴρ σηρός, λουτὴρ λουτῆρος, τὸ κῆρ κηρός.

ηρ ερος. ¶ Ηρ ερος, ὁ αἰθὴρ αἰθέρος. in multis uero syncope, ὁ πατήρ πατέρος πατρός, ἡ μήτηρ μητέρος μητρός: sic & ἡ θυγάτηρ, γαστήρ, δημήτηρ. at ὁ ἀνήρ ἀνέρος ἀνδρὸς assumit δ.

ορ. ¶ Ορ ορος, τὸ ἦτορ ἤτορος, & inde compositum ὁ μεγαλήτωρ μεγαλήτορος.

υρ. ¶ Υρ υρος, ὁ ψίθυρ ψίθυρος, ὁ καὶ ἡ μάρτυρ μάρτυρος, & neutrum τὸ πῦρ πυρός.

ωρ ωρος. ¶ Ωρ ωρος, ὁ φώρ φωρός, ἰχὼρ ἰχῶρος, τὸ ἔλωρ ἐλώρος, τὸ τέκμωρ τέκμωρος.

ωρ ορος. ¶ Ωρ ορος. ὁ Νέστωρ Νέστορος, ὁ Ἕκτωρ Ἕκτορος, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, πανδαμάτωρ.

τὸ ὕδωρ

τὸ ὕδωρ τοῦ ὕδατος heteroclitum est.

¶ Αs, αντος, ὁ Αἴας Αἴαντος, ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, τὸ πᾶν, τοῦ παντός: sic ἅπας, σύμπας. Duo in ανος, ὁ μέλας, τάλας, μέλανος, τάλανος: quorũ fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα. neutra τὸ τάλαν, μέλαν. — ας αντος. exceptio.

¶ ἁς άδος, fœminina sunt, ἡ μονάς μονάδος, λαμπάς, λαμπάδος: aut communia, ὁ καὶ ἡ φυγάς, φυγάδος. — ας αδος.

¶ ας, ατος, neutrum, τὸ γῆρας, γήρατος, τὸ ἅλας, ἅλατος. — ας ατος.

¶ αις, αιτος, unum fœmininũ, ἡ δαίς δαιτός. & unum neutrum τὸ σταίς, σταιτός. Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς facit παιδός. sic composita eius, ἄπαις, εὔπαις. — αις αιτος.

¶ αυς, αος. ἡ ναῦς uel νηῦς, τῆς ναός uel νηός. sic γραῦς. — αυς.

¶ ες, εος, neutra communiũ in ης, τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος. — ες.

¶ εις, ενος, ὁ κτείς κτενός. sic adiectiuum, εἷς ἑνός, fœmininum μία, μιᾶς: neutrum ἕν, ἑνός. & inde composita, μηδείς μηδεμία μηδέν. οὐδείς οὐδεμία οὐδέν. — εις, ενος.

¶ εις εντος, ὁ σιμόεις σιμόεντος, ἡ ὀπόεις ὀπόεντος. itidem adiectiua, ὁ χαρίεις χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, & participia ὁ τυφθείς τυφθέντος. At ἡ κλείς, τῆς κλειδός, τῇ κλειδί, τὴν κλεῖδα, & κλεῖν. — εις, εντος.

¶ ευς, εος communiter ηος ionicè, εως atticè. ὁ βασιλεύς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως. de hoc postea pag. 15. — ευς.

¶ ης, ητος. ὁ λέβης λέβητος, ἡ ἐσθής ἐσθῆτος. Et item substantiua fœminina, quæ fiunt ab adiectiuis in ος, κακός malus, ἡ κακότης κακότητος malitia. — ης, ητος.

¶ ης ηντος, ὁ τιμῆς τιμῆντος, Δαφνῆς Δαφνῆντος. — ης ηντος.

¶ ης εντος, ὁ κλήμης κλήμεντος, οὐάλης οὐάλεντος. — ης, εντος

¶ ης εος, ὁ Δημοσθένης Δημοσθένεος, ὁ ἡρακλῆς ἡρακλέος. ἡ τριήρης τριήρεος, ὁ καὶ ἡ ἀληθής ἀληθέος. — ης, εος.

¶ ις ιος. ὁ κίς κιός, ὁ ὄϊς ὄϊος, ἡ πόλις πόλιος. — ις, ιος.

¶ ις ιδος. ὁ πάρις πάριδος, ἡ κρηπίς κρηπῖδος. & communia, ὁ καὶ ἡ ἄπολις ἀπόλιδος, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις. — ις, ιδος.

¶ ις ιθος. ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμιθος. — ις, ιθος

Nomẽ infinitum ὁ καὶ ἡ τίς, τὸ τὶ facit τινός. interrogatiuũ — τις,

autem, quis, quæ, quod, τίς τί τίνος acuta penultima.

ος, εος. ¶ ος, εος, τὸ τεῖχος τείχεος, & reliqua neutra.

ος οτος. ¶ ος, οτος. ὁ τετυφὸς, τετυφότος, participia sunt.

ους, οος. ¶ ους, οος. ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοός.

ους. ουντος. ¶ ους, ουντος. ὁ πλακοῦς πλακοῦντος, ἡ ὀποῦς ὀποῦντος.

ους οντος. ¶ ους, οντος. ὁ ὀδοὺς ὀδόντος. & participia δοὺς δόντος. Cæterum

exceptio. πούς ποδός, sic composita, ἄπους ἄποδος.

υς, υος. ¶ υς, υος. ὁ μῦς μυός, ὁ ἰχθῦς ἰχθύος, ἡ χέλυς χέλυος.

υς, εος. ¶ υς, εος, ὁ ὀξὺς ὀξέος, fœmineum ὀξεῖα. neutrũ ὀξὺ ὀξέος, sic & reliqua adiectiua, ἡδύς, ὠκύς.

υς, εως. ¶ υς, εως, attice, ὁ πῆχυς πήχεως, ὁ πρέσβυς, ἡ πέλεκυς.

υς, υδος. ¶ υς, υδος, ἡ χλαμὺς χλαμύδος. ὁ καὶ ἡ νέκλυς νεκλύδος.

υς, υντος. ¶ υς, υντος. ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος, participia sunt.

ως, ωτος. ¶ ως, ωτος. ὁ γέλως γέλωτος, τὸ φῶς φωτός.

ως, οος. ¶ ως, οος. ἡ αἰδὼς αἰδόος, ἡ ἠὼς ἠόος.

ως, ωος. ¶ ως, ωος, ὁ τρὼς τρωός, ὁ μίνως μίνωος, ὁ ἥρως.

λς. ¶ λς, λος, ὁ ἅλς ἁλὸς sal. ἡ ἅλς ἁλὸς mare.

νς. ¶ νς, νθος. ἕλμινς ἕλμινθος, τίρυνς τίρυνθος.

ρς. ¶ ρς, ρτος. ὁ μάκαρς μάκαρτος, quod & μάκαρ μάκαρος.

ψ, πος. ¶ ψ, πος, ὢψ ὠπός, κύκλωψ κύκλωπος.

ψ, βος. ¶ ψ, βος, ὁ ἄραψ ἄραβος, ἡ φλὲψ φλεβός.

ψ, φος. ¶ ψ, φος. κίνυψ κίνυφος, κατῆλιψ, σκίραψ.

Et hactenus de Genitiuo.

Accusatiuus quintæ. ¶ ACCVSATIVVS singularis exit in α, τὸν τιτᾶνα. Sed nomina in ις & υς, quorũ Genitiuus in ος purum, faciunt Accusatiuũ per ν, ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν. barytona in ις & υς declinata non pure, sortiuntur utrãq; terminationem, ἡ ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν. ὁ νέκλυς, νεκλύδος, τὸ νέκλυδα & νέκλυν. Etiam αυς in αυν, ναῦς, ναός, ναῦν: γραῦς γραός, γραῦν. Finita in ους sæpius in ν, ὁ βοῦς βοός, βοῦν. raro autem in α, τὸν βόα.

Vocatiuus quintæ. ¶ VOCATIVVS idem cum Nominatiuo, ὁ τιτάν, ὦ τιτάν. Excipe flexa per ντος, quę ablato τος formãt Vocatiuũ ὁ αἴας αἴαντος, ὦ αἶαν. λέων λέοντος, λέον. Adiectiua ĩ ην & ης,

quæ

quæ neutrum per ὦ, ea & uocatiuum per ὦ. τέρην τὸ τέρεν, ὦ τέρεν: χαρίεις τὸ χαρίεν ὦ χαρίεν, & etiã ὦ χαρίει. Grauitona in ηρ habẽt ερ. μήτηρ ὦ μῆτερ: sic acuta quatuor, πατήρ, δαήρ, σωτήρ, ἀνήρ, ὦ πάτερ, δᾶερ, σῶτερ, ἄνερ: ubi & accentus in penultimam retrahitur. Diphthongi ευς & ους deponunt ς, ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, præter ὦ πούς & ὀδούς. Grauitona quoq; in ις & υς reĳciũt ς, ὦ ὄφι, βότρυ: sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à πάϊς, ὦ πάϊ.

¶ DATIVVS pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι. Et literæ δ θ ν τ sunt reĳciendæ, λαμπάδι, λαμπάσι. ὄρνιθι, ὄρνισι. τιτᾶνι, τιτᾶσι. λέβητι, λέβησι. — Datiuus quintæ.

Quod si tum penultima corriperetur, fiet diphthongus, λέοντι, λέουσι: τιθέντι, τιθεῖσι. aut uocalis anceps quæ in singulari producebatur positione, hic in plurali habetur longa, αἴαντι, αἴασι: ἱσάντι, ἱσᾶσι.

Quæ in ξ exeũt, ψ, aut diphthongũ, adiectione ι faciũt. Datiuũ pluralem, ἅρπαξ, ἅρπαξι: ἄραψ, ἄραψι: βασιλεύς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσί. at ὁ πούς, τοῖς ποσί. Illa in ηρ, quæ syncopẽ patiuntur. Datiuum pluralem faciunt in ασι, πατήρ, πατέρος, πατρός, τῷ πατρί, τοῖς πατράσι. sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, & similia.

¶ Atq; hæ quidem declinationes, appellantur simplices. Cæterum cum inter tam uaria nomina quintæ declinationis, quædam Genitiuum faciant in ος purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit ut in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in unam contractis, ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, & per crasim τείχους. τῷ τείχεϊ, & per synæresim τείχει, & similia. ideoq; quædam sunt declinationes nominum contractorum. — De nominibus contractis.

¶ Synæresis propriè est uocalium seruatarum in diphtongum contractio, τείχεϊ τείχει, εϊ in ει. — Synæresis.

¶ Crasis cum alioqui duæ syllabæ cõmiscentur in unã, ut τείχεος τείχους, εο in ου. τείχεα τείχη, εα in η. — Crasis.

Sine diſcrimine tamē, his uocibus pro eodem utimur, ſynæreſis, craſis, ſiue contractio.

Prima declinatio contractorum.

¶PRIMA declinatio cōtractorum, eſt nominum maſ. fœm. & communium in ης: neutrorum uero in ες & ος, quorum Genitiuus deſinit in εος, ac fermè in omnibus caſibus fiunt craſes ex ε, & uocali uel diphthongo ſequente, hoc modo.

ου ει η η οιν εις ων ης ης

Sin. ης, εος, εϊ, εα, ες. Dua. εε, εοιν. Plu. εες, εων, εσι, εας, εες.

ες ες ες η η η

ος ος ος εα εα εα

Genitiui ſingularis contractio.

Cōtractio ſingularis Genitiui eſt, εο ου, Datiui εϊ ει, Accuſatiui εα η. Dualis Nominatiui εε η. Genitiui εοι οι. Pluralis Nominatiui, εε, ει.

Genitiui εω ω. Neutri pluralis εα η.

Vocales εα, nunc in η, nunc in ει. ſic εε, & in η, & in ει.

Vocatiuus ſingularis ες, ὦ Δημόσθενες.

Annotatio

Datiuus pluralis in nulla contrahitur declinatione.

Singularia. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος Δημοσθένους, τῷ σθένεϊ σθένει, τὸν σθένεα σθένη, ὦ Δημόσθενες.

Dua. τὼ, & ὦ Δημοσθένεε Δημοσθένη, τοῖν σθενέοιν σθενοῖν.

Plu. οἱ & ὦ Δημοσθένεες σθένεις, τῶν σθενέων σθενῶν, τοῖς Δημοσθένεσι abſq; craſi, τοὺς σθένεας σθένεις.

ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος τριήρους, τῇ τριήρεϊ τριήρει.

ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς, τῷ ἀληθεϊ ἀληθεῖ.

τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος τείχους, & ita deinceps.

Secunda declinatio contractorum,

¶SECVNDA declinatio, eſt maſcu. & fœmi. in ις, neutrorum in ι.

ι ις ις ις

Sin. ις, ιος, ιϊ, ιν, ι. Dua. ιε, ιοιν; Plu. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.

ι ι ι

ια ια ια

Craſes

characteristica huius declinationis est ε. sequenti vocali longa vel diphthongo fit contractio in eandem. si sequitur o. fit contractio in ου. si sequitur ω. in ω. si sequitur ε et η. fit contractio in ει. si sequatur α. si sequatur ... fit contractio in ει.

Crases ex ι in ι longū, idq; in paucis. Sin. datiuo ιϊ in ι
Plu. Nominatiuo, ιες in ις, Accusatiuo similiter ιας in ις.
Reliq casus sine cōtractione. Neutrorum plurale ια in ι.
Accusatiuus semp ιν. Vocatiuus in ι ablato σ, Noīatiui.
Sin. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιϊ ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. & plurale οἱ
& ὦ ὄφιες ὄφις, τοὺς ὄφιας ὄφις. sic ἡ πόλις, πόλιος.
Neutrum. τὸ σίνηπι, σινήπιος. Plurale σινήπια σινήπι.
Iones hæc nomina flectunt per εος, fitq; crasis primæ
declinationis, τῷ ὄφεϊ ὄφει. τὼ ὄφεε ὄφη, οἱ & ὦ ὄφιες ὄφεις, τοὺς
ὄφιας ὄφεις. alij autem casus non contrahuntur.
Atticus genitiuus singu. εως ὄφεως. dualis εων ὄφεων. plu-ralis εων accentu in antepenultima ὄφεων.

TERTIA est masculinorum in εὺς, Genitiuus cōmunis in εος, unde in quibusdā casibus fit crasis more primæ declinationis. Ionicus autem in ηος, è quo non fit contractio. Tertia contractorum.

ει η εις εις εις
Sin. εὺς, εος, εϊ, εα, εῦ. Du. εε, εοιν. Plu. εες, εων, εσι, εας, εες.
ηος, ηϊ, ηα ηε, ηοιν. ηες, ηων, ηας, ηες.

Sin. ὁ βασιλεύς, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέεϊ λεῖ. Dua. τὼ βασιλέε λῆ.
Plu. οἱ βασιλέεες λεῖς, τοὺς βασιλέας σιλεῖς.
Vocatiuus ī εῦ, βασιλεῦ. Datiuus plura. εῦσι. τοῖς βασιλεῦσι.
Ionice τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, τὸν βασιλῆα, & cætera.
Atticus genitiuus singularis in έως, τοῦ βασιλέως.

¶QVARTA est fœmininorū in ω & ως, ἡ λητώ, ἡ αἰδώς, quorū Genitiuus οος contrahitur in ους, λητόος τοῦς. Datiuus οϊ οῖ, λητόϊ τοῖ. Accusatiuus οα ω, λητόα λητώ. Vocatiuus in οῖ, ὦ λητοῖ. Dua. & Plu. ut ī tertia simplici declinatione, τὼ λητώ. αἱ λητοί. Quarta contractorum.

¶QVINTA declinatio cōtinet neutra ī ας purum, & in ρας. Genitiuus cōmunis ατος, ionicus αος, ex quo fit crasis attica. Quinta contractorum.

ως α α ων α ων α α
αος αϊ αε αοιν αα αων αα αα

Sin. ας, ατος, ατι, ας, ας. Dua. ατε, ατοιν. Plu. ατα, ατων, ασι, ατα, ατα: τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κρέαος κρέως, τῷ κρέατι κρέαϊ κρέᾳ. sic κέρας, κέρατος κέραος κέρως. semperque est contractio ex α.

¶ Et declinationes quidem sic habent. quae autē praeterea de nominibus dicenda, post trademus, ubi singulas orationis partes absoluerimus. Nunc pergamus ad coniugationes uerborum.

Coniugationes uerborum.

Verborum coniugationes.

IN uerborum cōiugationibus, Graeci praecipuè habent rationem futuri & praeteriti perfecti, quando hinc caetera pendent tempora.

Perfectum praeteritum uocatur παρακείμενος, futurum μέλλων, quae Grammatici notant literis π & μ.

Prima. ¶ PRIMA coniugatio est uerborum in βω, πω, φω, πτω: quorum futurum in ψω, praeteritum in φα.

β	λείβω,	ψω	λείψω,	φα	λέλειφα.
π	τέρπω.		τέρψω.		τέτερφα.
φ	γράφω.		γράψω.		γέγραφα.
πτ	τύπτω.		τύψω.		τέτυφα.

Secunda. ¶ SECVNDA in γω, κω, χω, κτω. μ in ξω. π in χα.

γ	λέγω.	ξω	λέξω	χα	λέλεχα.
κ	πλέκω.		πλέξω.		πέπλεχα.
χ	τρέχω.		τρέξω,		τέτρεχα.
κτ	τίκτω.		τέξω.		τέτεχα.

Tertia. ¶ TERTIA in δω, τω. θω. μ in σω. π in κα.

δ	ᾄδω	σω	ᾄσω.	κα	ᾖκα.
τ	ἀνύτω.		ἀνύσω.		ἤνυκα.
θ	πλήθω.		πλήσω.		πέπληκα.

Quarta. ¶ QVARTA in ζω, σσω. futurū ξω. & praeteritum χα, ut in Secunda coniugatione. aut σω & κα ut in Tertia.

ζ	παίζω.	ξω	παίξω.	χα	πέπαιχα.
σσ	ὀρύσσω.		ὀρύξω		ὤρυχα.
ζ	φράζω.	σω	φράσω.	κα	πέφρακα.
σσ	πλάσσω.		πλάσω.		πέπλακα.

Atti=

Attici pro gemino σσ, usurpāt geminū ττ, ὀρύσσω, ὀρύττω, πλάσσω, πλάττω, ut γλῶσσα, γλῶττα. Annotatio.

¶ QVINTA in λω, μω, νω, ρω. Futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ. Præteritum κα. Quinta.

λ	ψάλλω.		ψαλῶ.		ἔψαλκα.
μ	νέμω.		νεμῶ.		νενέμηκα.
ν	φαίνω.	ῶ	φανῶ.	κα	πέφαγκα.
ρ	σπείρω.		σπερῶ.		ἔσπαρκα.
μν	τέμνω.		τεμῶ.		τετέμηκα.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ. dicuntur immutabiles, quod in futuro non mutentur, sed permaneant ut in præsenti. Annotatio.

In hac coniugatione, ultima futuri circunflectitur: penultima uero corripitur, abijciendo alterā immutabilem, ψάλλω ψαλῶ, aut uocalem subiunctiuā, σπείρω σπερῶ, φαίνω φανῶ, aut breuiando ancipitem, κρίνω κρινῶ. Annotatio. *si duplex fuerit*

¶ SEXTA in ω purum, hoc est, præcedente uocali aut diphthongo. Futurum in σω. Perfectum in κα. Sexta.

α	γελάω.		γελάσω.		γεγέλακα.
ε	τελέω.		τελέσω.		τετέλεκα.
ι	τίω.		τίσω.		τέτικα.
ο	ὀμόω.		ὀμόσω.		ὤμοκα.
υ	λύω.		λύσω.		λέλυκα.
ω	ῥώω.		ῥώσω.		ἔῤῥωκα.
αι	παίω.	σω	παίσω.	κα	πέπαικα.
αυ	ψαύω.		ψαύσω.		ἔψαυκα.
ει	σείω.		σείσω.		σέσεικα.
ευ	ἱππεύω.		ἱππεύσω.		ἵππευκα.
οι	οἴω.		οἴσω.		ᾦκα.
ου	κρούω.		κρούσω.		κέκρουκα.
η	ὀπύω.		ὀπύσω.		ὤπυκα.

Literam uero per quam cōiugationem formamus, aut tempora, nominant χαρακτηριστικόν, hoc est, figuratiuam literam, ut characteristicon Primæ coniugationis est una ex mutis β, π, φ. Secundæ γ, κ, χ. Tertiæ δ, τ, θ. Litera formatiua.

Quartæ

Quartæ ζ, σσ, aut πτ. Quintæ λ, μ, ν, ρ. Sextę omnes uocales pręter κ, omnes dipthongi propriæ, & una impropria. Sic figuratiuæ literæ futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. Preteriti autem φ, χ, κ. & ita de reliquis quoq; temporibus dicendum.

In terminationibus πτω, κτω, μνω. prior cōsonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

Βαρύτονον quid. ¶ Atq; hæ cōiugationes dicūtur barytonæ, quod uerba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronūcietur ultima syllaba, λείβω, λέγω, & cętera. siquidē in omni syllaba quę non signatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id uocatur accentus syllabicus.

Verbi actiui modi Indicatiui.

Paradeigma actiui barytoni.

Præsens.	Sin.	τύπτω, τύπτεις, τύπτει.
	Dua.	τύπτετον, τύπτετον.
	Plu.	τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Numeri tres ut in nominibus. Personæ totidem. τύπτω uerbero, τύπτεις uerberas, τύπτει uerberat.

Annotatio. Prima pluralis in μεν, excludit primam dualem. Secunda & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι aut αι, alioqui impares.

Imperfectū.

Imperfectum.	ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην.
	ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Annotatio. Datiuis pluralibus, aut personis in ι desinentibus, additur ν, sequente uocali. τοῖς λέουσιν ἐκείνοις. τύπτουσιν αὐτόν. sic personis in ε, ἔτυπτεν ἐκεῖνος.

De augmento.

Augmentū syllabicum. Verbum a consonante incœptum, assumit ε in principio Imperfecti, quod est augmentum siue incrementum syllabicum, crescente uidelicet numero syllabarū. τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentū temporale. Temporale augmentum est eorum, quæ incipiūtur a uocali aut diphthongo mutabili, quoties uocalis anceps

aut

aut breuis,quę unum habet tempus,mutatur in longã, quæ duo continet tempora.

Vocalium ac diphthongorũ,quædam mutabiles,quod mutentur in præteritis:quædam immutabiles. Annotatio de diphthongis & uocalibus.

Vocales mutabiles.			Immutabiles.	
α	η	ἀνύω,ἤνυον.	η	ἠχέω,ἤχεον.
ε	η	ἐλεύθω,ἤλευθον.	ι	ἰξεύω,ἴξευον.
ο	ω	ὀπάζω,ὤπαζον.	υ	ὑβρίζω,ὕβριζον.
			ω	ὤθω,ὦθον.

Diphthongi mutabiles.			Immutabiles.	
αι	ῃ	αἴρω,ᾖρον.	ει	εἰκάζω,εἴκαζον.
αυ	ηυ	αὐλίζω,ηὔλιζον.	ευ	εὐθύνω,εὔθυνον.
οι	ῳ	οἰκίζω,ᾤκιζον.	ου	οὐτάζω,οὔταζον.

¶Præpositiones in cõpositis pręfixæ uocalibus,propriam uocalem ultimam abijciunt,tam in pręsenti quã præterito. παρακούω,ex παρὰ & ἀκούω. παρέμενον, a παρὰ & imperfecto ἔμενον, a μένω. Augmenta Verborum cõpositorũ.

Excipe περὶ & πρό: περιέχω, προάγω, ab ἔχω & ἄγω. Quod si uerbũ incipiatur ab aspirata uocali, præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam: καθάπτομαι, ἀφαιροῦμαι, ex ἅπτομαι, αἱροῦμαι, & κατά, ἀπό. Annotatio.

Perfectum { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. τετύφατον, τετύφατον. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι. Perfectum.

¶Vltima syllaba Pręteriti quæ sit in singulis coniugationibus, ante dictum est. Pag.14.

¶Quod ad primã attinet, si uerbum incipitur a uocali aut diphthõgo, idem initium Perfecti & Imperfecti. Primæ syllabæ perfectorũ uariatio.

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα.
αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα. εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα.

¶Id ipsum fit in uerbis inchoatis a cõsonante, si modo ε augmentum syllabicum fuerit positione longũ, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ζέω, ἔζεον, ἔζεκα.

ξέω, ἔξεον, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα.

Annotatio. Nam si ε sit breue aut anceps, iã in Preterito perfecto repetitur prima consonans Præsentis, hoc modo. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. γράφω, ἔγραφον, γέγραφα.

Anceps. Ancipitem hic dico siue communem uocalẽ, quam sequitur muta cum liquida. ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον.

Annotatio. Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues. θείνω, ἔθεινον, τέθακα. φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα. χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα.

Penultimæ perfectorum uariatio. Penultima Perfecti & Futuri eadem. τύψω, τέτυφα.

At dissyllaba quintæ coniugationis, ε penultimam Futuri mutant in α. στέλλω. μ, στελῶ. ω, ἔσταλκα. σπείρω, σπερῶ. ω, ἔσπαρκα.

Immutabiles λ & ρ, manent in Præterito ut Futuro. ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα.

My μ seruatur quidem, sed ascifcitur η. νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νένεμκα. sic δέμω, βρέμω, & alia.

Ny ν uertitur in γ. φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. semper enim ν ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

Disyllaba in ειω, ινω, υνω abĳciunt ν. κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα. κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. θύνω, θυνῶ, τέθυκα.

Plusq̃pfectũ. Plusq̃perfectũ. { ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

Plusq̃pfecti formatio. A Perfecto deducitur, conuerso α in ειν. In fronte sumitur ε, si Perfectum incipitur a cõsonãte. τέτυφα, ἐτετύφειν: alioqui idem principium. ἤνυκα, ἠνύκειν.

¶ Est Grecis tempus quoddam Præteritum, quod appellatur ἀόριστος, hoc est, indefinitum. Incerta est enim significatio, paulo ne ante res præterierit, an multo. suntq; Aoristi duo.

Ἀόριστος χρόνος.

Indefinitum primum. Aoristus primus. { ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Vltimam

Vltimam primi Aoristi metimur è Futuro, cuius seruatur characteristicon, sed ω in α. τύψω, ἔτυψα. Aoristi primi formatio

Augmentum utriusque Aoristi, idem cum imperfecto. ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα. τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα.

Penultima eadem quæ ī Futuro, ac semper natura aut positione longa. παίω, παίσω, ἔπαισα. λέγω, λέξω, ἔλεξα.

Quod si Futuri penultima corripitur, ut in quinta cōiugatione, producendæ erunt uocales hoc pacto.

Si α penultima futuri, extra diphthongum sit in præsenti, migrabit in η: ueniens autem ex αι, Attice quidem uertetur in η, communiter uero manebit, sed longum in Aoristo, cum breue sit in Futuro.

α	α	η	ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.
αι	α	η	μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα attice
α	α	α	μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα communiter.

Si penultima ε, aduocatur iota, ut fiat diphthongus ει.

ει	ε	ει	σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα.
ε	ε	ει	στέλλω, στελῶ, ἔστειλα.

At ι & υ breues in Futuro, producuntur in Aoristo. κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα.

Aoristus secundus. { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. ἐτύπετον, ἐτυπέτην. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Augmentum ut in Aoristo primo. ἔτυψα, ἔτυπον.

Penultima breuis, ac fermè una ex ancipitibus α, ι, υ. proinde uocales Præsentis ita mutantur. Annotatio

η	α	λήβω, ἔλαβον	ου	ο	ἀκούω, ἤκοον.
ω	α	τρώγω, ἔτραγον.	ευ	υ	φεύγω, ἔφυγον.
αι	α	καίω, ἔκαον	ε	α	δέρω, ἔδαρον.
αυ	α	παύω, ἔπαον.	ει	ι	λείπω, ἔλιπον.

Dissyllaba quintæ cōiugationis, pro ε capiunt α. σπείρω, ἔσπαρον. trisyllaba perdunt iota. ὀφείλω, ὤφελον.

Figuratiua eadem quæ præsentis. λήβω, ἔλαβον. τύπτω, ἔτυπον. Nam in πτω, κτω, μνω, prior litera est figuratiua.

In quarta uero coniugatione, futurum ξω formatiuam habet γ, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον: ubi autem futurū in σω, erit figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον.

¶ Græci duplex habent futurum.

Futurum primum { τύψω, τύψεις, τύψει. / τύψετον. τύψετον. / τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

pag. 14. De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius.

Formatio. Futurum secūdum { τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. / τυπεῖτον, τυπεῖτον. / τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Fit à secundo Aoristo, ablato incremento, & ον uertendo in ῶ circunflexum. ἔτυπον, τυπῶ.

IMPERATIVVS.

Imperatiui.

Præsens & imperfectum.	τύπτε, τυπτέτω. / τύπτετον, τυπτέτων. / τύπτετε, τυπτέτωσαν.	τύπτω
Perfectū & plusq̄ perfectum	τέτυφε, τετυφέτω. / τετύφετον, τετυφέτων. / τετύφετε, τετυφέτωσαν.	τέτυφα
Aoristus primus.	τύψον, τυψάτω. / τύψατον, τυψάτων. / τύψατε, τυψάτωσαν.	ἔτυψα
Aoristus secundus	τύπε, τυπέτω. / τύπετον, τοπέτων. / τύπετε, τυπέτωσαν.	ἔτυπον

Modi reliq ab Indicatiuo formati. ¶ Ab Indicatiuo cæteri omnes pendent modi, & participia: in quibus uox semper est eadem Præsentis & Imperfecti: Sic Perfecti & Plusquamperfecti.

Annotationes. Præteritum perfectum ubiq; seruat augmentū: Aoristi uero extra Indicatiuum minime.

Primam personam Imperatiuus non agnoscit.

Futurum

Futurum quoq;, nec hic reperitur, nec in Subiūctiuo: sed in illius uicem subeunt Aoristi.

OPTATIVVS.

Optatiui.

Præsens & imperfectum { τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι. τύπτοιτον, τυπτοίτην. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν. — τύπτω

Perfectū & plusq̄ perfectum. { πετύφοιμι, πετύφοις, πετύφοι. πετύφοιτον, πετυφοίτην. πετύφοιμεν, πετύφοιτε, πετύφοιεν. — πέτυφα

Aoristus primus. { τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. τύψαιτον, τυψαίτην. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. — ἔτυψα

Aoristus secūdus { τύποιμι, τύποις, τύποι. τύποιτον, τυποίτην. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν. — ἔτυπον

Futurum primū. { τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. τύψοιτον, τυψοίτην. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν. — τύψω

Futurum secūdū { τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυποῖτον, τυποίτην. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν. — τυπῶ

Annotationes.

Omnium Optatiuorum penultima est diphthongus. In actiuis primi Aoristi αι: in cæteris οι. Secūdum futurum circunflectitur, alioqui uox eadē cum secundo Aoristo.

Aoristus Atticus & Aeolicus.

Vsitatissimus est & apud Atticos, optatiui prim⁹ Aoristus Aeolicus. Sin. τύψεια, τύψειας, τύψειε. Du. τυψείατον, τυψειάτην. Plu. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

SVBIVNCTIVVS.

Subiunctiui.

Præsens & imperfectum. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτητον, τύπτητον. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. — τύπτω

Perfectum & plusquam.	ἐὰν	τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, τετύφητον, τετύφητον. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.	τέτυφ
Aoristus primus.	ἐὰν	τύψω, τύψῃς, τύψῃ. τύψητον, τύψητον. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.	ἔτυψα
Aoristus secundus.	ἐὰν	τύπω, τύπῃς, τύπῃ. τύπητον, τύπητον. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.	ἔτυπον

Annotatio ¶Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν. ut ἐὰν τύπτω, si uerberem.
In secūda & tertia singulari, est ῃ diphthongus impropria: in duali & & plurali, uocalis tantum η.

INFINITIVVS.

Infinitiui.

Præsens & imperfectum	τύπτειν.	τύπτω.
Perfectum & plusq̃.	τετυφέναι.	τέτυφα.
Aoristus primus	τύψαι.	ἔτυψα.
Aoristus secundus	τυπεῖν.	ἔτυπον
Futurum primum	τύψειν.	τύψω
Futurum secundum	τυπεῖν,	τυπῶ

Secundum futurum idem cum secundo Aoristo.

Participij.

Participia actiua.

Præsens & impfectū	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.	τύπτω
Perfectū & plusq̃p.	ὁ τετυφώς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφός, τοῦ τετυφότος.	τέτυφα
Aoristus primus.	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.	ἔτυψα

Aoristus

Aoristus secũdus. { ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. / ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. / τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος. — ἔτυπον

Futurũ primum. { ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. / ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. / τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος. — τύψω

Futurũ secundum. { ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, / ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. / τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. — τυπῶ

¶ Omne tempus habet suum participiũ, τύπτων uerberans, qui uerberat aut uerberabat. τετυφώς qui uerberauit aut uerberauerat. Sic Aoristi τύψας ac τυπών, qui uerberauit. & Futuri τύψων ac τυπῶν uerberaturus. Annotatiũculæ.

¶ Aoristus secundus acuitur, τυπών, τυπόντος.

¶ Secundum futurum circũflectitur, τυπῶν τυποῦντος.

¶ Participia masculina & neutra pertinent ad quintam nominum declinationem: Fœminina uero ad secundam.

Verbi paßiui. Paradeigma passiui barytoni.

Indicatiui pręsens. { τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. / τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον. / τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Prima pluralis non desinit in μεν, & ideo integer habetur dualis: in quo secunda & tertia similis, quod tertia pluralis exeat in αι.

Imperfectum. { ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. / ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. / ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο. Impfectum.

Cuiuscũq; generis uerba, tamẽ idẽ habẽt augmentum.

Perfectum. { τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. / τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. / τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί. Perfectum.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba cõuersa in μαι. Perfecti formatio.

Secunda

Perfecti formatio. Secunda persona in σαι actu aut potestate, nempe ψαι aut ξαι. Tertia in ται.

Primæ ¶ In prima cõiugatione, mutatur α Actiui in μαι, & φ aspirata in β mediã, τέτυφα, τέτυβμαι: sed ob euphoniã dicitur τέτυμμαι, μ, pro β. In secũda ac tertia persona est π tenuis, τέτυψαι, τέτυπται: nam ψ ualet πσ.

¶ Secũda & tertia dualis, & secũda pluralis, fiũt a tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι, in proprias aspiratas, idq; in omni cõiugatione, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

¶ Tertiã pluralẽ circũloquimur per participiũ præteriti tẽporis, & uerbũ substantiuũ, quoties tertia singularis nõ desinit in ται purũ: τέτυπται, τέτυμμένοι εἰσί.

Secundæ Secũda cõiugatio.
λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται.
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

¶ Eadem hic ratio literarum γ, κ, χ, & duplicis ξ, qualis in prima cõiugatione, mutarum β, ϖ, φ, & duplicis ψ, ut a λέγω præteritũ actiuũ λέλεχα: passiuũ λέλεγμαι, mutãdo α in μαι: aspiratã χ in mediã γ. In secũda & tertia persona est tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται: nã ξ est κς. Reliquarũ coniugationum κα migrat in μαι.

Tertiæ Tertia cõiugatio.
ϖέπεισμαι, ϖέπεισαι, ϖέπεισαι.
ϖεπείσμεθον, ϖέπεισθον, ϖέπεισθον.
ϖεπείσμεθα, ϖέπεισθε, ϖεπεισμένοι εἰσί.

Ante μαι collocandum σ: ϖείθω, ϖέπεικα, πέπεισμαι. Secunda persona ϖέπεισαι, per unum σ tantum, etiam si in prima fuerit σ, ϖέπεισμαι.

Quartæ Quarta cõiugatio.
ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται.
ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.
ϖέφρασμαι, ϖέφρασαι, ϖέφρασαι.
ϖεφράσμεθον, ϖέφρασθον, ϖέφρασθον.
ϖεφράσμεθα, ϖέφρασθε, ϖεφρασμένοι εἰσί.

Annotatio. Quorum actiuum prӕteritum in χα, ea sequuntur con

iugationem

iugationem secundam, χ in γ, α in μαι, ὤρυχα, ὤρυγμαι. Si autem actiuum in κα, formatio est ut in Tertia, assumpto σ. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι.

¶ Quinta coniugatio etiam in passiuo Præterito seruat immutabiles λ & ρ, ut in Actiuo. ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quintæ.

ψάλλω. { ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται. / ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον. / ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω. { ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. / ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον. / ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Finita in μω aut μνω, actiuum habent ηκα, passiuum ημαι νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι: nam interponitur η. μω & μνω finita.

νέμω. { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται. / νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον. / νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται. & cætera.

¶ Secunda & tertia dualis, ac secunda pluralis, interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum. νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

¶ Tertia singulari finita in ται purum, citra circunlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante τ, νενέμηται, νενέμηνται.

¶ Verba in νω, actiuum faciunt in γκα: passiuum autem primæ personæ in μμαι. φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι: nam in cæteris manet ν. νω finita.

φαίνω. { πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. / πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον. / πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

Disyllaba in ινω, ενω, & υνω, abijciūt ν, ut in actiuo. nec tamen assumunt σ ante μαι. ινω, ενω, & υνω finita.

κρίνω. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω. ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται.
ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον.
ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

θύω. τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται.
τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

Sextæ. ¶Sexta coniugatio nunc accipit σ: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. nunc non accipit. τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι.

ἀκούω. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται.
ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

τοξεύω. τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον
τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Plusq̃pfectũ Plusq̃perfectum. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Formatio plusq̃pfecti. ¶Perfecti prima persona uertit μαι in μην: τέτυμμαι, ἐτετύμμην. secũda & tertia αι in ο: τέτυψαι, ἐτέτυψο, τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat
Annotatio. in το purũ. ἐκέκριτο, ἐκέκριντο. alioqui circũloquimur per uerbum substantiuum. ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Aorist. I. Aoristus primus. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatio Aoristi.I. Formaĩ a tertia pfecti, mutatis tenuib⁹ ante αι, ĩ ꝓprias aspiratas: τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην: πέπεισται, ἐπείσθην.

Aorist. 2. Aoristus secundus. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη.
ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Mutat

Mutat ου actiui in ην. ἔτυπον, ἐτύπην. Annotatio.
Caret uterque Aoristus prima duali: nam inflexionem habet Actiuorum: siquidem plurale in μεν.

Futurũ primum. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται. } Futurũ primum.

A prima Aoristo, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Futurũ secundũ. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται. } Futurum secundum.

A secundo Aoristo, ἐτύπην, τυπήσομαι.

¶ Est Græcis tempus in uerbis passiuis, quod uocatur μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulo post futurum, quoties actio iam mox adfutura signatur.

Paulo post futurũ { τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται. } Paulo post futurum.

Fit à secunda perfecti, interposito ομ. τέτυψαι, τετύψομαι: seruatque augmentum in omni modo. Formatio.

¶ Imperatiui præsens. { τύπτου, τυπτέσθω. τύπτεσθον, τυπτέσθων. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν. } IMPERATIVUS.

Perfectũ & plusquamperfectum. { τέτυψο, τετύφθω. τέτυφθον, τετύφθων. τέτυφθε, τετύφθωσαν. }

¶ Secũda persona fit à secunda plusquamperfecti: ἐτέτυψο, τέτυψο. ἐλέλεξο, λέλεξο. ἐπέπεισο, πέπεισο. ὠρύξο, ὤρυξο, & cætera. Formatio.

¶ Tertia uero à tertia eiusdem tẽporis, migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in aspiratas: ἐτέτυπτο, τετύφθω: ἐλέλεκτο, λελέχθω: ἐπέπεισο, πεπείσθω. quod si το sit purum, assumitur σ: ἐκέκριτο, κεκρίσθω.

Aoristus primus. { τύφθητι, τυφθήτω. τύφθητον, τυφθήτων. τύφθητε, τυφθήτωσαν. }

Aoristus secūdus.
τύπηθι, τυπήτω.
τύπητον, τυπήτων.
τύπητε, τυπήτωσαν.

Annotatio. Aoristi desinunt in θι: sed prior hic in τι, propter alterum θ praecedens, τύφθητι, non τύφθηθι. sic tertia singularis utriusq;, & reliqui numeri per τ, non θ. τυπήτω, τύπητον, & caetera.

OPTATIVVS.

¶ Optatiui praesens.
τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Annotatio. ¶ Omnium optatiuorum penultima est diphthongus.

Perfectū & plusq̄ perfectum
τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.
τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Annotatio. In uerbis Barytonis semper opus est periphrasi, per participium & uerbum substantiuum.

Aoristus primus.
τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.
τυφθείητον, τυφθειήτην.
τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus secūdus
τυπείην, τυπείης, τυπείη.
τυπείητον, τυπειήτην.
τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Futurum primū.
τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Futurū secundū.
τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paulo post futurum.
τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

¶ Subiunctiui

¶ Subiunctiui præsens.	ἐὰν	τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.	SUBIUNCTIUUS
Perfectum & plusq̃ perfectum.	ἐὰν	πετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ. πετυμμένω ἦτον, ἦτον. πετυμμένοι, ὦμεν, ἦτε, ὦσι.	

Et hic & in Optatiuo circunloquimur hoc perfectũ, ut tertiam pluralem Indicatiui. Annotatio.

Aoristus primus.	ἐὰν	τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. τυθῆτον, τυφθῆτον. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.	
Aoristus secũdus.	ἐὰν	τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. τυπῆτον, τυπῆτον. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.	

¶ Infinitiui præsens, τύπτεσθαι.

Perfectum & plusq̃perfectũ, πετύφθαι accẽtu in penultima. Aorist. primus τυφθῆναι. Aorist. secũdus τυπῆναι. INFINITIUUS.

Futu. prim. τυφθήσεσθαι. Futu. secun. τυπήσεσθαι.

Paulo post futurum, πετύψεσθαι.

Infinitiui in σθαι fiunt à secũda plurali Indicatiui, uerso ε in αι, τύπτεσθε τύπτεσθαι, & cætera. Formatio.

Participia passiua.

Participij præsens	ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.
Perfectũ & plusq̃perfectum.	ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.
Aoristus primus.	ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.
Aoristus secundus	ὁ τυπείς, τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν, τοῦ τυπέντος.

Futurum primum.
ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

Futurum secundum
ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Paulo post futurum.
ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

¶ Accentus perfecti in penultima, reliquorum in μένος in antepenultima, at Aoristi acuuntur.

Cæterum μενος & μενον, ad tertiam pertinēt declinationem. εις & εν ad quintam. omnia autem fœminina ad secundam.

Verbum Medium.

MEDIVM ¶ Medium uerbum siue commune, quod nunc actiue capitur, nunc passiue, βιάζομαι τὸν φίλον, uiolo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, uiolor ab amico: sic ἄγομαι duco, ducor. κομίζομαι porto, portor.

Ab actiuis autem, non tantum passiua deducuntur, sed etiam media, quorum & inflexio & significatio, partim actiua, partim passiua.

¶ Præsens & præteritum, non tantū inflectendi ratione, uerum & uoce penitus eadē sunt cum uerbo passiuo. Perfectum & plusquamperfectū, sortita sunt terminationem actiuam, Aoristi ac futuri passiuam.

Perfectum medium. ¶ Indicatiui perfectū.
τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
τετύπατον, τετύπατον.
τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Formatio. ¶ Medium præteritum formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præsentis ꝓ figuratiua præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα, à τύπτω. Nam desinentium in πτω, κτω, μνω, formatiua litera est prior consonans, τήκτω, τέτηχα, τέτοκα: τέμνω, τετέμηκα, τέτομα, ut dictum est supra. pag.16.

Præterea

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, characteristicon facit γ, πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγα. σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα. ut etiam notatum in secundo Aoristo uerbi actiui. Annotatiū culæ in perfectū mediū. pag. 20.

Trium uero temporum eadem est figuratiua, secundi Aoristi, secundi Futuri, & Præteriti medij.

In Sexta cōiugatione, characteristicon est uocalis, aut diphthongus, λύω, λέλυκα, λέλυα: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, quanq̃ hoc tempus hic rarum.

Penultima eadem, quæ in Actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

Dissyllabi futuri penultima ε migrabit in ο, λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα: at diphthongus ει in οι: πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα.

Vocalis α præsentis, interdum seruatur, ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα: interdum uertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα: diphthongus autem αι in ῃ diphthongum impropriam, φαίνω πέφηνα.

Plusq̃ perfectum. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν. Plusq̃per.

Aoristus primus. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο. Aorist. 1.

Additur μην ad actiuum, ἔτυψα ἐτυψάμην. Formatio.

Aoristus secundus. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο. Aorist. 2.

Mutatur ον actiui in ομην, ἔτυπον, ἐτυπόμην. Formatio.

Futurum primum. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται. Fut. 1.

Actiuum ω barytonum in ομαι, τύψω, τύψομαι.

Futurum

Fut.2. Futurum secundum.
- τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.
- τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
- τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Formatio. Etiam hoc fit ab Actiuo, uertendo ῶ circunflexum in οῦμαι, τυπῶ, τυποῦμαι. Ideoq; in Quinta coniugatione, primũ quoq; futurum desinit in οῦμαι: nam Actiuum in ῶ circunflectitur, ut a σπείρω, primum Futurum actiuum σπερῶ, medium autem σπεροῦμαι: secundũ uero actiuum σπαρῶ, σπαροῦμαι.

Annotatio Accidit igitur, hic idem esse utrũq; futurũ tam Actiuum q̃ Medium, ψάλλω ψαλῶ ψαλοῦμαι.

IMPERATIVVS. ¶ Imperatiui perfefectum & plusq̃pfe.
- τέτυπε, τετυπέτω.
- τετύπετον, τετυπέτων.
- τετύπετε, τετυπέτωσαν.

Aoristus primus.
- τύψαι, τυψάσθω.
- τύψασθον, τυψάσθων.
- τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Aoristus secũdus,
- τυποῦ, τυπέσθω.
- τύπεσθον, τυπέσθων.
- τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

OPTATIVVS. ¶ Optatiui perfectũ.
- τετυποίμην, τετύποις, τετύποι.
- τετύποιτον, τετυποίτην.
- τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aorist. 1. Aoristus primus.
- τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.
- τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
- τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aorist. 2. Aoristus secundus.
- τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
- τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.
- τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Fut. 1. Futurum primum.
- τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.
- τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.
- τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Futurum

Futurum secundū. τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. / τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. / τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. — Fut. 2.

Cum Aoristo secundo consentit uoce, sed pugnat accentu.

¶Subiunctiui perfectum. ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. / τετύπητον, τετύπητον. / τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι. — Subiūctiuus.

Aoristus primus. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται. / τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον. / τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται. — Aorist. 1.

Aoristus secundus. ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται. / τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον. / τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται. — Aorist. 2.

¶Infinitiui perfectum. τετυπέναι. — Infinitiuus.

Aoristus primus. τύψασθαι. — Aorist. 1.

Aoristus secundus. τυπέσθαι. — Aorist. 2.

Futurum primum. τύψεσθαι. — Fut. 1.

Futurum secundum. τυπεῖσθαι, per ει circunflexū; — Fut. 2.

at secundus Aoristus per ε acutum, τυπέσθαι. — Annotatio.

¶Participij pfectū. τετυπώς, τετυπότος. / τετυπυῖα, τετυπυίας. / τετυπός, τετυπότος. — Participia uerbi medii.

Aoristus primus. τυψάμενος, τυψαμένου. / τυψαμένη, τυψαμένης. / τυψάμενον, τυψαμένου.

Aoristus secūdus, τυπόμενος, τυπομένου. / τυπομένη, τυπομένης. / τυπόμενον, τυπομένου.

Futurum primum. τυψόμενος, τυψομένου. / τυψομένη, τυψομένης. / τυψόμενον, τυψομένου.

Futurum secundũ. { τυπτόμενος, τυπτομένου. τυπτομένη, τυπτομένης. τυπτόμενον, τυπτομένου.

Atq; hactenus de uerbis barytonis.

Contractiones Verborum.

Verborũ cõtractiões, atque eorũ formationes. Regula.

¶ A barytonis Sextæ cõiugationis in εω, αω, οω, fiũt p cõtractionẽ uerba, quę uocãtur circũflexa, ob id qđ duabus syllabis in unã cõtractis, accẽtũ possideãt circũflexũ, ποιέω ποιῶ: βοάω βοῶ: χρυσόω χρυσῶ: εω αω, & οω, coalescẽtibus in ῶ: Siquidẽ ex accẽtu acuto & graui pfluit circũflexus. itidẽ in reliquis psonis, ποιέεις ποιεῖς: βοάεις βοᾷς: χρυσόεις, χρυσοῖς: de quibus postea. Neq; hic est qcq̃ peculiare, nisi quod ex trib⁹ illis characteristicis, α, ε, ο, & uocali aut dipthõgo sequẽte, certo q̃dã modo fiat synęresis, haud aliter, atq; in contractis noĩbus, quæ exceptis cõtractionib⁹, plane q̃ntæ sunt declinatiõis. Et queãdmodũ illic, nõ in oĩb⁹ casib⁹ semp fit cõtractio, licet Genitiuus desinat in ος purũ, ita hic nõ omne tẽpus est capax contractionis, sed tãtũ pręsens ac imperfectũ, idq; in oĩbus modis ac participijs. siquidẽ illę terminatiões, quæ sequunt̃ πτ in τύπτω, τύπτεις, τύπτει, cũ in Sexta cõiugatiõe his locis reperiant̃ purę, ποιέω, ποιέεις, ποιέει: recepta est in q̃busdã cõtractio, nẽpe ijs quę ante ω habẽt unã e figuratiuis ε, α, ο, p quarũ nũero, reddunt̃ cõiugatiões circũflexorũ, ubi crases ex istis uocalib⁹ ad hũc fiũt modũ.

Quæ tpa cõtrahantur.

	Prima.		Secunda.		Tertia.
Figuratiua ε	ε ει	Figuratiua α	ε α	Figuratiua ο	ε ου
	ο ου		ο ω		ο ου
	η η		η α		η ω
	ω ω		ω ω		ω ω
	ει ει		ει ᾳ		ει οι
	οι οι		οι ῳ		οι οι
	ου ου		ου ω		ου ου
	ῃ ῃ		ῃ ᾳ		ῃ οι

Inflexio

¶Inflexio uero & formatio istiusmodi uerborum per omnia genera, modos, & participia se habet, ut præscriptū est in barytonis. Futurū enim omniū circunflexorum desinit in σω, præteritū in κα, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones barytonorum. Annotatio.

Prima coniugatio circunflexorum.

¶Fit à uerbis Sextæ coniugationis barytonorū in έω, ποιέω, ποιῶ: Futurum in ήσω, uertendo ε in η longum, ποιήσω: unde præteritum in κα, πεποίηκα. Prima inflexio uerborū circunflex.

Verbi actiui.

Exemplū.

¶Indicatiui præsens.
ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ.
ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον.
ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

Imperfectum — Imperfectū.
ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει.
ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην.
ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectū. πεποίηκα, πεποίηκας, & cætera, ut τέτυφα. τέτυφας.
Plusquamperfectum, ἐπεποιήκειν.
Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Tempora [me]dia et futu[ra] secundum [de]ficiunt

¶Imperatiui præsens. — IMPERATIVVS.
ποίεε ει, ποιεέτω είτω.
ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων.
ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν.

Perfectum, πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον.
Secundus Aoristus, secūdum Futurum, & Præteritū medium, quando reperiantur, dicetur postea. pag.44.

¶Optatiui præsens. — OPTATIVVS.
ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ.
ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην.
ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Perfectum, πεποιήκοιμι. Aoristus primus ποιήσαιμι.
Futurum primum, ποιήσοιμι.

¶Subiūctiui ἐὰν præsens. — SVBIVNCTIVVS.
ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ.
ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον,
ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfectum, πεποιήκω. Aoristus primus, ποιήσω.

INFINITIVVS.

¶Infinitiui præsens, ποιέειν εῖν. Perfectum, πεποιηκέναι.
Aoristus primus, ποιῆσαι. Futurum primum, ποιήσειν.

Participia primæ circunflex.

Participij præsens.
ποιέων ῶν, ποιέοντος οῦντος.
ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης.
ποιέον οῦν, ποιέοντος ποιοῦντος.

Perfectum, πεποιηκώς. Aoristus primus, ποιήσας.
Futurum primum, ποιήσων.

Verbi paßiui Indicatiui.

Præsens.

Paßiuũ primæ circunflexorum.

ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται.
ποιεόμεθον οῦμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον εῖσθον.
ποιεόμεθα οῦμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperfectũ.

ἐποιεόμην οὔμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο.
ἐποιεόμεθον οὔμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην είσθην.
ἐποιεόμεθα οὔμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfectum.
πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον.
πεποιήμεθα, πεποίησθε πεποίηνται.

Plusq̃pfectũ

Plusq̃perfectum
ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurũ primum, ποιηθήσομαι.
Paulo post futurum, πεποιήσομαι.

IMPERATIVVS.

Imperatiui præsens
ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω.
ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων.
ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfectum.

Perfectum.
πεποίησο, πεποιήσθω.
πεποίησθον, πεποιήσθων.
πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoristus primus ποιήθητι.

OPTATIVVS.

¶Optatiui præsens.

ποιεοίμην

ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο.
ποιεοίμεθον οίμεθον. ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην.
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Perfectum. { πεποιῄμην, πεποιῇο, πεποιῇτο.
πεποιῄμεθον, πεποιῇσθον, πεποιῄσθην,
πεποιῄμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο. }

Aoristus primus, ποιηθείην. Futurũ primũ, ποιηθησοίμην.
Paulo post futurum, πεποιησοίμην.

¶Subiunctiui præsens. SVBIVNCTIVVS

ἐάν. { ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται.
ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον.
ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται. }

Perfectũ, ἐὰν { πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται. }

Aoristus primus, ἐὰν ποιηθῶ.
¶Infiniui præsens, ποιέεσθαι ποιεῖσθαι.
Perfectum, πεποιῆσθαι, per ῆ circunflexum. INFINITIVVS.
Aoristus primus, ποιηθῆναι. Futurum primũ, ποιηθήσεσθαι.
Paulo post futurum, πεποιήσεσθαι.

¶Participij præsens { ποιεόμενος οὔμενος, ποιεομένου ουμένου.
ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης.
ποιεόμενον ούμενον, ποιεομένου ουμένου. } Participia.

Perfectũ, πεποιημένος. Aoristus primus, ποιηθείς. Futurũ primũ, ποιηθησόμενος. Paulo post futu. πεποιησόμενος.

Verbi medij.

¶Præsens & Imperfectum eadẽ cũ passiuis. Perfectũ, Plusq̃perfectũ, Aoristus secundus, & Futurum secũdum, quando reperiantur, dicemus postea. Media uerba circunflex. pag.44.
Restant igitur in uerbis circũflexis, duo tantum tempora, primus Aoristus, & primum Futurum, quæ legem sequuntur Barytonorum, hoc pacto.
Primus Aoristus Indicatiui, ἐποιησάμην. Imperatiui,

ποιήσαι. Optatiui, ποιησαίμην. Subiunctiui, ποιήσωμαι. Infinitiui, ποιήσασθαι. Participij, ποιησάμενος.
Primũ Futurũ Indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui, ποιησοίμην. Infinitiui, ποιήσεσθαι. Participij, ποιησόμενος.
Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

Secunda coniugatio circunflexorum.

Secũda coniug. circunflexorum.

Fit â uerbis in άω, βοάω βοῶ. Futurũ in ήσω βοήσω. Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

Verbi actiui.

¶ Indicatiui præsens.
βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ
βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον.
βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Imperfectũ.

Imperfectum.
ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α.
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην.
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Perfectum.

Perfectum, βεβόηκα, ηκας, ηκε, ut τέτυφα.
Plusq̃perfectum, ἐβεβοήκειν ήκεις, & cætera.
Aoristus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

IMPERATIVVS.

¶ Imperatiui præsens.
βόαε α, βοαέτω άτω.
βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων.
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perfectum, βεβόηκε. Aoristus primus, βόησον.

OPTATIVVS.

¶ Optatiui præsens.
βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ.
βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην.
βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum, βεβοήκοιμι. Aoristus primus, βοήσαιμι.
Futurum primum, βοήσοιμι.

SVBIVNCTIVVS.

¶ Subiũctiui præsens. ἐὰν.
βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perfectum, βεβοήκω. Aoristus primus, βοήσω.

INFINITIVVS.

¶ Infinitiui præsens, βοάειν βοᾶν. Perfectum, βεβοηκέναι.
Aoristus primus, βοῆσαι. Futurum primum, βοήσειν.

Participij

¶ Participij præsens. Participia
βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος.
βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης.
βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Perfectum, βεβοηκώς. Aoristus primus, βοήσας.
Futurum primum, βοήσων.

Verbi passiui indicatiui. Passiuũ scdæ uerborũ circũflc.

Præsens.

βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται.
βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.
βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

Imperfectum. Imperfectũ.

ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο.
ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον. ἐβοαέσθην άσθην.
ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum. Perfectum.
βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηνται.

Plusq̃perfectũ. Plusq̃pfectũ.
ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoristus primus, ἐβοήθην. Futurũ primum, βοηθήσομαι.
Paulo post futurum, βεβοήσομαι.

¶ Imperatiui præsens. IMPERATIVVS.
βοάου ῶ, βοαέσθω άσθω.
βοάεσθον ᾶσθον, βοαέσθων άσθων.
βοάεσθε ᾶσθε, βοαέσθωσαν άσθωσαν.

Perfectum.
βεβόησο, βεβοήσθω.
βεβόησθον, βεβοήσθων.
βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

¶ Optatiui præsens. OPTATIVVS.

βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο.
βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον. βοαοίσθην ῴσθην.
βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perfectum.

Perfectum. { βεβοῄμην, βεβοῇο, βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον, βεβοῇσθον, βεβοῄσθην.
βεβοῄμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῇντο. }

Aoriſtus primus, βοηθείην. Futurũ primũ, βοηθησοίμην.
Paulo poſt futurum, βεβοησοίμην.

Subiunctiui præſens.

SVBIVNCTIVVS. ἐὰν { βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται.
βοαώμεθον ώμεθον, βοάσθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον.
βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ῶνται. }

Perfectũ, ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῇται.
βεβοώμεθον, βεβοῇσθον, βεβοῇσθον.
βεβοώμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῶνται. }

Aoriſtus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiuus. ¶ Infinitiui præſens, βοάεσθαι βοᾶσθαι.
Perfectum, βεβοῆσθαι. Aoriſtus primus, βοηθῆναι.
Futurum primum, βοηθήσεσθαι. Paulo poſt futurum, βεβοήσεσθαι.

Participia circũflex. uerborũ ſcdæ. ¶ Participij præſens. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου.
βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης.
βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου. }

Perfectum, βεβοημένος. Aoriſtus primus. βοηθείς.
Futurum primum, βοηθησόμενος. Paulo poſt futurum, βεβοησόμενος.

Verbi medij.

Mediũ uerborũ circunflex. ſecũdæ. ¶ Aoriſtus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος.
Futurum primũ, βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος.
de quibus in prima coniugatione.

Tertia coniugatio circunflexorum.

Tertia cõiuga. uerbo. circunflex. Formatur a uerbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurũ in ώσω, χρυσώσω. Præteritum ωκα, κεχρύσωκα.

Verbi actiui.

Præſens.

Imperfectū.

Præsens.
χρυσόω ῶ, χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ.
χρυσόετον οῦτον, χρυσόετον οῦτον.
χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperfectū.
ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου.
ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην.
ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectum, κεχρύσωκα. Plusq̄perfectum, ἐκεχρυσώκειν.
Aoristus primus, ἐχρύσωσα. Futurum primum, χρυσώσω.

IMPERATIVVS

¶Imperatiui præsens.
χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω.
χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων.
χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum, κεχρύσωκε. Aoristus primus, χρύσωσον.

OPTATIVVS.

Optatiui pręsens.
χρυσόοιμι οῖμι, σόοις οῖς, σόοι οῖ.
χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην.
χρυσόοιμεν οῖμεν, σόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν.

Perfectum, κεχρυσώκοιμι. Aoristus primus, χρυσώσαιμι,
Futurum primum, χρυσώσοιμι.

SVBIVNCTIVVS.

¶Subiūctiui præsens. ἐὰν.
χρυσόω ῶ, σόῃς οῖς, σόῃ οῖ.
χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον.
χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

Perfectum, κεχρυσώκω. Aoristus primus, χρυσώσω.

INFINITIVVS.

¶Infinitiui pręsens, χρυσόειν σοῦν. Perfectū, κεχρυσωκέναι.
Aoristus primus, χρυσῶσαι. Futurum primum, χρυσώσειν.
¶Participij præsens, χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος.
Perfectum, κεχρυσωκώς. Aoristus primus, χρυσώσας.
Futurum primum, χρυσώσων.

Verbi passiui Indicatiui.
Præsens.

Passiuū uerborū circū fle. tertiæ.

χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται.
χρυσοόμεθον ούμεθον, σόεσθον οῦσθον, σόεσθον σοῦσθον.
χρυσοόμεθα ούμεθα, σόεσθε οῦσθε, σόονται οῦνται.

Imperfectum.

ἐχρυσοόμην ούμην, σόου οῦ, σόετο οῦτο.

ἐχρυσοόμεθον οὔμεθον, σόεσθον οῦσθον, σοέσθην ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα οὔμεθα, σόεσθε οῦσθε, σόοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfectum. κεχρύσωμαι, ύσωσαι, ύσωται.
κεχρυσώμεθον, ύσωσθον, ύσωσθον.
κεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωνται.

Plusq̃pfectũ.

Plusq̃perfectum. ἐκεχρυσώμην, ύσωσο, ύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον, ύσωσθον, υσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωντο.

Aoristus primus, ἐχρυσώθην. Futurũ primũ, χρυσωθήσομαι.
Paulo post futurum, κεχρυσώσομαι.

IMPERATIVVS.

¶ Imperatiui præsens. χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω.
χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων.
χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfectum. κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

OPTATIVVS.

¶ Optatiui præsens.

χρυσοοίμην οίμην, σόοιο σοῖο, σόοιτο σοῖτο.
χρυσοοίμεθον οίμεθον, σόοισθον οῖσθον, σοοίσθην οίσθην.
χρυσοοίμεθα σοίμεθα, σόοισθε σοῖσθε, σόοιντο σοῖντο.

Perfectum. κεχρυσῴμην, υσῷο, υσῷτο.
κεχρυσῴμεθον, υσῷσθον, υσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα, υσῷσθε, υσῷντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην. Futurũ primũ, χρυσωθησοίμην.
Paulo post futurum, κεχρυσωσοίμην.

SVBIVNCTIVVS

¶ Subiunctiui præsens.

ἐὰν. χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται.
χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον.
χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perfectum.

Perfectum. κεχρυσῶμαι, κεχρυσῇ, κεχρυσῆται.
κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον.
κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται.

Aoristus

Aoristus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

¶ Infinitiui præsens, χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. INFINITIVVS.

Perfectum, κεχρυσῶσθαι. Aoristus primus, χρυσωθῆναι.

Futurũ pri. χρυσωθήσεσθαι. Paulo post futurũ, κεχρυσώσεσθαι.

¶ Participij præsens. { χρυσοόμενος οὔμενος, χρυσοομένου ουμένου. / χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης. / χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου. } Participia uerbi circũflex. tertiæ.

Perfectũ, κεχρυσωμένος. Aoristus primus, χρυσωθείς. Futurũ pri. χρυσωθησόμενος. Paulo post fu. κεχρυσωσόμενος.

Verbi medij.

Aoristus primus, ἐχρυσωσάμην. χρύσωσαι. χρυσωσαίμην. χρυσώσωμαι. χρυσώσασθαι. χρυσωσάμενος. Media.

Futurũ primũ, χρυσώσομαι. χρυσωσοίμην. χρυσώσεσθαι. χρυσωσόμενος. de quibus dictum in ποιέω.

Adnotationes in circunflexa.

¶ Monosyllaba circunflexa, in secũda reperiuntur cõiugatione, δρῶ, θμῶ, κλῶ. In prima uero minime, nec in prima plurali, nec tertia, πλέω πλέομεν πλέουσι, non autem, πλῶ πλοῦμεν πλοῦσι. Incircunflexa.

¶ Quædã ad duas pertinent coniugationes, γηρέω, ἐλεέω, ξυρέω, uel γηράω, ἐλεάω, ξυράω.

¶ Crasis α & ε in α, βοάεις, βοᾶς. Dorice autem in η, γελάεις γελῆς, διψάεις διψῆς, per η monophthongum, hoc est, nudam uocalem: quem morem in quibusdã Attici quoque seruauerunt, dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, unde imperfectũ ἔζη, & infinitiuus ζῆν.

¶ Futurum in ησω uel ωσω. Quædam figuratiuam retinent, τελέω τελέσω τετέλεκα: γελάω γελάσω γεγέλακα. ὀμόω, ὀμόσω ὤμοκα. & hæc penultimam Aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα. poetice autem ἐτέλεσσα, producta penultima per positionem gemini σσ. Futura circũflexorum.

In nonnullis duplex futurum, αἰνέω αἰνέσω & αἰνήσω. sic καλέω καλέσω & καλήσω. κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω. & in secũda, ἀλοάω ἀλοάσω ἀλοήσω.

¶Secũdum Aoristum,secundum Futurũ,& Præteritum mediũ tertia coniugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiũtur, si thema iam affectũ contractione,desinat in ω non purũ, idq; ad hunc modum. Ex primo Aoristo,primo Futuro,& Præterito actiuo, elidit penultima uocalis cũ consonante sequente. δουπέω δουπῶ. Futurũ primũ,δουπήσω.secundum, δουπῶ. Aoristus primus,ἐδούπησα.secundus,ἔδουπον. Præteritũ actiuũ,δεδούπηκα.mediũ,δέδουπα. Sic μυκάω μυκῶ, μυκήσω, μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα μέμυκα. Monosyllaba uero circũflexa his temporibus carent,præter duo χέω χῶ, σπάω σπῶ:unde formãtur Aoristi secundi, ἔχον ἔχες ἔχε, à primo ἔχησα: & ἔσπον ἔσπες ἔσπε, ab ἔσπασα,

Atticismus ¶Optatiuum præsentis circunflexi,solent Attici etiã per ην purum inflectere,hoc pacto.

Atticus optatiuus { ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη. ποιοίητον, ποιοιήτην, ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

¶Infinitiui Barytoni.ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν,primũ abijciunt iota, ac deinde fit Crasis,ποιέεν ποιεῖν,βοάεν βοᾶν, χρυσόεν χρυσοῦν. Quanquam in secunda coniugatione quidam subscribant iota,βοᾷν,πεινᾷν,quidam non subscribant,βοᾶν,πεινᾶν.

Perfect. passi. ¶Præteritum perfectum passiuum fit ab actiuo,mutando κα in μαι:sed asciscitur σ, si penultima sit breuis, τετέλεκα τετέλεσμαι: In tertio quoq; plurali ac reliquis modis utimur periphrasi,ut in Barytonis.

¶Si autem penultima sit longa η, uel ω, non assumitur σ,πεποίηκα πεποίημαι, βεβόηκα, βεβόημαι, κεχρύσωκα κεχρύσωμαι. Verum quia ται tertiæ personæ singularis est purum,πεποίηται,βεβόηται,κεχρύσωται, ideo locis aliquot interponitur σ: quemadmodum scriptum est in quinta coniugatione Barytonorum.

Optatiua. ¶Optatiua præterea in huiusmodi præterito fiũt sine periphrasi,

periphrasi,per diphthongũ impropriam; & ῳ πεποιῄ-
μην, βεβοῄμην, κεχρυσῴμην.

Sic & Subiunctiua legitime formantur,per ῶ circũfle- Subiunctiua.
xum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι.

In utroq; autem modo circunflectitur secũda & ter-
tia persona, πεποιῇο πεποιῇτο. ἐὰν πηποιῶμαι πεποιῇ πεποιῇται,
& ita in cæteris coniugationibus.

¶A uerbis Sextæ coniugationis in εω, αω, οω, υω, dedu- Verborũ in
cuntur, quæ uocata sunt uerba in μι, quod in μι desinãt. μι deductio. de verbis in μι
θέω τίθημι, στάω ἵστημι, δόω δίδωμι, ζεύγνυω ζεύγνυμι. ideoq; de
sinentium in μι quatuor sunt coniugationes, pro nume
ro uocaliũ, ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ con-
iugationum.

¶Quod ad principalẽ attinet syllabam, tres primæ cõ
iugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc est, reduplica
tionem, quarta non item.

Reduplicatio propria est, quãdo prima thematis repe Reduplica-
titur consonans, & assumitur iota breue, δόω δίδωμι. in- tio propria.
uicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, θέω τίθημι,
mutando θ in τ, non θίθημι.

Reduplicatio impropria, ubi tantum præfigitur iota, Redupli. im
ut si uerbum incipiatur à uocali, ἑῶ ἵημι, aut à literis στ, propria.
στάω ἵστημι.

¶Vltima uero & penultima syllaba sic habẽt. Migrat Vltimæ syl-
ω purum in μι, uocales autẽ characteristicæ ĩ proprias labæ forma-
lõgas, ε & α in η, θέω τίθημι, στάω ἵστημι, ο in ω, δόω δίδωμι. cæ- tio.
terum υ cum sit anceps, hic longum censebitur, ζεύγνυω
ζεύγνυμι.

Quæcunq; igitur in his uerbis sortita sunt reduplica-
tionem, tribus opus habent syllabis, reduplicatione, pe
nultima longa, & syllaba μι.

Nec est reduplicatio nisi ĩ præsenti & præterito im- Redupli. in
perfecto, per omnes modos & participia. quibus tem-
¶Triũ quoq; temporum hic solum habenda est ratio, poribus. Annotatio.

Præsentis, Imperfecti, & secundi Aoristi. Præsens peculiarem sibi uendicauit inflexionem. At Imperfectũ & secundus Aoristus reguntur legibus Aoristi passiui barytonorum, excepta penultima, de qua postea.
Perfectum, Plusq̃perfectum, Aoristus primus, & Futurum, consueto more formantur ab ijs uerbis siue circũflexis siue barytonis, unde manant ipsa uerba in μι. ut τίθημι: Futurum θήσω, à θέω uel θῶ: sic ἵστημι: Aoristus primus ἔστησα à στάω. item δίδωμι, Perfectũ, δέδωκα, Plusq̃. perfectum, ἐδεδώκειν, à δόω.

¶ Proinde hæc tẽpora, quod sint ad barytonorũ canones exigẽda, parũ ꝓsequemur in istis cõiugationibus, nisi qd interuenerit, q̃ deflectãt à præscriptis legibus.

¶ Medio præterito carent uerba in μι, & item secũdo Futuro, perinde atq; circunflexa.

Secundum Aoristum passiuũ quidem ignorant, at medium rite formant, ut & Actiuum.

Prima coniugatio in μι.

Prima coniug. in μι. Fit à uerbis in εω, per reduplicationem, θέω τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, ut in prima circunflexorum.

Verbi actiui Indicatiui.

Exemplũ.

Præsens.
- Sin. τίθημι, τίθης, τίθησι.
- Du. τίθετον, τίθετον.
- P. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι. Ionic. τιθέασι.

Imperfectum.
- Sin. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
- Du. ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
- Plu. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Perfectum. τέθεικα, κας, κε. per diphthongum ει.
Plusquamperfectum. ἐτεθείκειν, κεις, κει.
Aoristus primus. ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

Aoristus secundus.
- Sin. ἔθην, ἔθης, ἔθη.
- Dua. ἔθετον, ἐθέτην.
- Plu. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Futurum primum. θήσω, σεις, σει, à θέω.

Imperati

Imperatiui pręsens.
- Sin. τίθετι, τιθέτω.
- Dua. τίθετον, τιθέτων.
- Plu. τίθετε, τιθέτωσαν.

Aoristus secūdus.
- Sin. θές, θέτω.
- Dua. θέτον, θέτων.
- Plu. θέτε, θέτωσαν.

¶ Optatiui præsens.
- Sin. τιθείην, τιθείης, τιθείη.
- Dua. τιθείητον, τιθειήτην.
- Plu. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Aoristus secūdus.
- Sin. θείην, θείης, θείη.
- Dua. θείητον, θειήτην.
- Plu. θείημεν, θείητε, θείησαν.

¶ Subiunctiui pręsens. ἐάν.
- Sin. τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.
- Dua. τιθῆτον, τιθῆτον.
- Plu. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aorist⁹ secūdus. ἐάν.
- Sin. θῶ, θῇς, θῇ.
- Dua. θῆτον, θῆτον.
- Plu. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitiui præsens, τιθέναι. Aoristus secundus, θεῖναι.

Participij pręsens.
- ὁ τιθείς, τιθέντος.
- ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.
- τὸ τιθέν, τιθέντος.

Aoristus secundus.
- ὁ θείς, θέντος.
- ἡ θεῖσα, θείσης.
- τὸ θέν, θέντος.

Verbum passiuum.

Passiuum.

Fit ab actiuo corripiendo penultimam, τίθημι, τίθεμαι.

Indicatiui pręsens.
- τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.
- τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
- τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Imperfectum.
- ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο.
- ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
- ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

perfectum

Perfectum. Perfectum. { τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

Per ει penultimam, perinde atq; actiuum, τέθεικα.
Plusq̃perfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, & cætera.
Aoristus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, ut in barytonis.
Futurũ primũ. τεθήσομαι. Paulo post futu. τεθείσομαι.

IMPERATIVVS. Imperatiui presens. { S. τίθεσο, τιθέσθω. D. τίθεσθον, τιθέσθων. P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

OPTATIVVS. ¶ Optatiui presens. { τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Perfectum. { τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο. τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην. τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

SVBIVNCTIVVS Subiunctiui præsens. ἐὰν { τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfectum. ἐὰν { τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται. τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον. τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

INFINITIVVS. Infinitiui præsens, τίθεσθαι, ab Indicatiuo τίθεσθε.
Participij præsens, ὁ τιθέμενος, ἡ μένη, τὸ μενον.

Verbi medij.

MEDIVM. Præsens & imperfectum, eadem sunt cum passiuis.
Perfectum & plusq̃perfectũ, & secundũ Futurũ desyderantur. Reliqua sunt tria tempora: primus Aoristus, secundus Aoristus, & Futurum primum.
Aoristus primus, ἐθηκάμην. sed parum usitatus.
Futurum primum per omnes modos ac participia.
θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.
¶ Secundus autem Aoristus inflectitur sic.

Indicatiuus

¶ Indicatiuus.
ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο.
ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

INDICATIVVS.

¶ Imperatiuus.
Sin. θέσο, θέσθω.
Dua. θέσθον, θέσθων.
Plu. θέσθε, θέσθωσαν.

IMPERATIVVS.

¶ Optatiuus.
θείμην, θεῖο, θεῖτο.
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

OPTATIVVS.

¶ Subiunctiuus. ἐὰν
θῶμαι, θῇ, θῆται.
θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

SVBIVNCTIVVS

¶ Infinitiuus.
θέσθαι.

INFINITIVVS.

Participium.
ὁ θέμενος,
ἡ θεμένη,
τὸ θέμενον.

Et in sequentibus quoq; coniugationibus, eodem modo se habent hæc tempora, ut postea uidebitur.

Secunda coniugatio in μι.

Fit a uerbis in άω, σάω ἵστημι. Futurum in ήσω, σήσω: ut in secunda coniugatione circunflexorum.

Secunda coniugatio in μι.

Verbi actiui.

¶ Indicatiui præsens.
Sin. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι.
Dua. ἵστατον, ἵστατον.
Plu. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

¶ Imperfectum.
Sin. ἵστην, ἵστης, ἵστη.
Dua. ἵστατον, ἱστάτην.
Plu. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Perfectum, ἕστακα per α. Plusquamperfectum, ἑστάκειν.
Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus secũdus.
Sin. ἔστην, ἔστης, ἔστη.
Dua. ἔστητον, ἐστήτην.
Plu. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Futurum primum, στήσω.

IMPERATIVUS.

Imperatiui præsens.
- Sin. ἵσταθι, ἱστάτω.
- Dua. ἵστατον, ἱστάτων.
- Plu. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Aoristus secundus.
- Sin. στῆθι, στήτω.
- Dua. στῆτον, στήτων.
- Plu. στῆτε, στήτωσαν.

OPTATIVUS.

¶ Optatiui præsens.
- Sin. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
- Dua. ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
- Plu. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Aoristus secundus.
- Sin. σταίην, σταίης, σταίη.
- Dua. σταίητον, σταιήτην.
- Plu. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

SUBIUNCTIVUS.

¶ Subiunctiui præsens. ἐὰν
- Sin. ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ.
- Dua. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
- Plu. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Aorist᾽ secũdus. ἐὰν
- Sin. στῶ, στῇς, στῇ.
- Dua. στῆτον, στῆτον.
- Plu. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

INFINITIVUS.

¶ Infinitiui præsens, ἱστάναι. Aoristus secũdus, στῆναι.

Participij præsens.
- ὁ ἱστάς, ἱστάντος.
- ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης.
- τὸ ἱστάν, ἱστάντος.

Aoristus secũdus.
- ὁ στάς στάντος.
- ἡ στᾶσα στάσης.
- τὸ στὰν στάντος.

Verbi passiui.

Passiuum.

INDICATIVUS.

Indicatiui præsens.
- ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
- ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
- ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum.
- ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο.
- ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
- ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectum

Perfectum ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.
Plusq̃perfectum. ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο. more consueto.
Aoristus primus ἐστάθην. Futurum primum σταθήσομαι.
Paulo post futurum, ἑστάσομαι.

¶Imperatiui præsens.
Sin. ἵστασο, ἱστάσθω.
Dua. ἵστασθον, ἱστάσθων.
Plu. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

IMPERATIVVS.

¶Optatiui præsens
ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

OPTATIVVS.

Perfectum.
ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

¶Subiunctiui præsens. ἐὰν
ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.
ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον.
ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

SVBIVNCTIVVS.

Perfectum. ἐὰν
ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται.
ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον.
ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

Infinitiui præsens ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασθε.
Participij præsens, ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Verbi medij.

MEDIVM

Aoristus prim⁹. ἐστησάμην. στῆσαι. στησαίμην. στήσωμαι. στήσασθαι. στησάμενος.
Futurũ uero pri. στήσομαι. στησοίμην. στήσεσθαι. στησόμενος.

Aoristus secundus.
Sin. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο.
Dua. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην.
Plu. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο.

Sed in hoc uerbo, non est hoc tempus usitatum.

Tertia coniugatio in μι.

Tertia coniugatio in μι.

Fit à uerbis όω. δόω δίδωμι. Futurũ in ωσω, δώσω. perinde ut in tertia circũflexorum. Præteritum δέδωκα.

Verbi actiui.

Exemplũ. ¶ Indicatiui præsens.
- Sin. δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
- Dua. δίδοτον, δίδοτον.
- P. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι. Ioni. διδόασι.

Impfectum. Imperfectum.
- Sin. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
- Dua. ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
- Plu. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Perfectum, δέδωκα. Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν.

Aoriſtus primus, ἔδωκα per κ.

Aoriſtus ſecundus.
- Sin. ἔδων, ἔδως, ἔδω.
- Dua. ἔδοτον, ἐδότην.
- Plu. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum, δώσω.

IMPERATIVVS. ¶ Imperatiui præſens.
- Sin. δίδοθι, διδότω.
- Dua. δίδοτον, διδότων.
- Plu. δίδοτε, διδότωσαν.

Aoriſtus ſecundus.
- Sin. δός, δότω.
- Dua. δότον, δότων.
- Plu. δότε, δότωσαν.

OPTATIVVS. ¶ Optatiui pręſens
- διδοίην, διδοίης, διδοίη.
- διδοίητον, διδοιήτην.
- διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Aoriſtus ſecundus.
- Sin. δοίην, δοίης, δοίη.
- Dua. δοίητον, δοιήτην.
- Plu, δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

SVBIVNCTIVVS. ¶ Subiunctiui præſens. ἐάν.
- διδῶ, διδῷς, διδῷ.
- διδῶτον, διδῶτον.
- διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aoriſtus ſecundus. ἐάν
- Sin. δῶ, δῷς, δῷ.
- Dua. δῶτον, δῶτον.
- Plu. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

INFINITIVVS. Infinitiui præſens, διδόναι. Aoriſtus ſecundus δοῦναι.

Participia. Participij præſens.
- ὁ διδοὺς διδόντος.
- ἡ διδοῦσα διδούσης.
- τὸ διδὸν διδόντος.

Aoriſt

Aoristus secundus. { ὁ δούς, δόντος. ἡ δοῦσα, δούσης. τὸ δόν, δόντος.

Verbi passiui.

Passiuum.

¶Indicatiui præsens, { δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfectum. { ἐδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfecti, δέδομαι. Plusquamperfectum, ἐδεδόμην.
Aoristus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι.
Paulo post futurum, δεδόσομαι.

¶Imperatiui præsens. { Sin. δίδοσο, διδόσθω. Dua. δίδοσθον, διδόσθων. Plu. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectum. { Sin. δέδοσο, δεδόσθω. Dua. δέδοσθον, δεδόσθων. Plu. δέδοσθε δεδόσθωσαν.

¶Optatiui præsens. { διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

OPTATIVVS.

Perfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. ut præsens.

¶Subiunctiui præsens. ἐὰν. διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

SVBIVNCTIVVS.

Perfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, ut præsens.
¶Infinitiui præsens, δίδοσθαι: ab Indicatiuo, δίδοσθε.

INFINITIVVS.

¶Participij præsens, ὁ διδόμενος, ἡ μένη, τὸ όμενον.

Participia.

Verbi medij.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum usurpatus.

Medium.

Aoristus uero secundus, sic inflectitur.

¶ Indicatiuus.
ἐδόμην, ἔΔοσο, ἔΔοτο.
ἐδόμεθον, ἔΔοσθον, ἐΔόσθην.
ἐδόμεθα, ἔΔοσθε, ἔδοντο.

¶ Imperatiuus
Sin. Δόσο, δόσθω.
Dua. Δόσθον, Δόσθων.
Plu. Δόσθε, Δόσθωσαν.

Futurum primum, per omnes modos & participia,
δώσομαι. δωσοίμην. Δώσεσθαι. δωσόμενος.

¶ Optatiuus.
Sin. δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
Dua. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
Plu. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

¶ Subiunctiuus.
Sin. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται.
Dua. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
Plu. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus. δόσθαι.
Participium. ὁ δόμενος. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Quarta coniugatio in μι.

Quarta coniug. uerborũ in μι. Fit à uerbis in νω, ζεύγνυω ζεύγνυμι.

Verbi actiui.

Exemplũ. ¶ Indicatiui præsens.
ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.

Imperfectum.
ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

IMPERATIVVS. ¶ Imperatiui præsens.
ζεύγνυθι, ζευγνύτω.
ζεύγνυτον, ζευγνύτων.
ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiui præsens. ζευγνύναι.

Participia. ¶ Participij præsens.
ὁ ζευγνὺς γνύντος.
ἡ ζευγνῦσα, γνύσης.
τὸ ζευγνὺν ζευγνύντος,

Verbi paßiui.

Indicatiui

Passiuum.

¶ Indicatiui præsens. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperfectum. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

IMPERATIVVS.

¶ Imperatiui præsens. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Infinitiui præsens, ζεύγνυσθαι. ab indicatiuo. ζεύγνυσθε.
Participij præsens, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

Adnotationes in uerba in μι.

In uerba in μι.

¶ Reduplicatio in ἵστημι aspiratur, nam asperum spiritum habet iota ante στ.

¶ Quarta coniugatio reduplicationem ignorat, ζεύγνυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, κεράννυμι, πετάννυμι, δῦμι, φῦμι. id quod in alijs quoque accidit, δίζημι, ὄνημι, φίλημι, ἴλημι, φημὶ, γνῶμι, & multis reliquis apud poetas.

¶ Præsentis & imperfecti singularia actiua, penultimam producunt, η ω υ, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι. ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. dualia autem & plurali corripiunt. τίθετον, τίθεμεν, ἵστατον, ἵσταμεν. sic & passiuũ presens & imperfectum in quouis numero. τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, & cætera.

¶ Tertia pluralis indicatiui presentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. semper enim in presenti & futuro omnium uerborum, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis. ut τύπτων τύπτοντος τοῖς τύπτουσι, sic τύπτομεν τύπτουσι. ut τιθείς τιθέντος τοῖς τιθεῖσι, sic τίθεμεν τιθεῖσι. ut ἱστάς ἱστάντος τοῖς ἱστᾶσι, sic ἵσταμεν ἱστᾶσι.

¶ In quarta autem receptum est non ζευγνῦσι, sed ζευγνύουσι a Barytono ζευγνύω.

¶ Ionicè uero τιθέασι διδόασι ζευγνύασι. expungunt enim subiunctiuam

subiunctiuam uocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt α, τιθεῖσι τιθέασι, διδοῦσι διδόασι, ζευγνῦσι ζευγνύασι. at ἱστᾶσι tantum, non ἱστάασι, ob cacophoniam.

¶ Imperfectum singulare trium coniugationum uix est in usu, sed utimur personis circunflexorum, a τιθέω τιθῶ. ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ab ἱστάω ἱστῶ. ἵστων, ἵστας, ἵστα. a διδόω διδῶ. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idem iudicium de tertia plurali. ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

¶ Perfectum, τέθεικα, Bœotorum more pro τέθηκα, a futuro θήσω, mutant enim Bœoti η in ει.

At perfectũ ἕστακα per α, pro ἕστηκα, a futuro στήσω, ad differentiam ἕστηκα, præteriti medij ab ἑστήκω, seruatq́ue aspirationem præsentis ἵστημι.

ἑστήκω ἕστηκα μέσος παρακείμενος

¶ Aoristi primi ἔθηκα, & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim a communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

¶ Aoristi secundi fiunt a primo futuro, uertẽdo σω in ν & preposito augmento. θήσω ἔθην, στήσω ἔστην, δώσω ἔδων, at quarta coniugatio, nec futurum habet, nec secũdum Aoristum, nisi in uerbis disyllabis. κλῦμι, δῦμι. Futurũ, κλύσω, δύσω. Aoristus, ἔκλυν, ἔδυν. idem cũ imperfecto. Seruat autem hoc tempus, eandem uocalem in omnibus numeris. ἔστην, ἔστητον, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν. Imperatiuus desinit in θι, στῆθι, γνῶθι, per uocalem Indicatiui, quæ & in Infinitiuo manet, στῆναι, γνῶναι. Sed ἔθην & ἔδων, in duali & plurali uocalem corripiunt. ἔθετον, ἔθεμεν. ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum preterea ultima est ς. θές, δός, Infinitiuorum autem penultima diphthongus. θεῖναι, δοῦναι.

τετάρτη οὐκ ἔχει μέλλοντα β. οὐδὲ ἀόριστον β.

¶ Imperatiui in θι, τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι, ζεύγνυθι. a prima plurali, μεν uerso in θι, ἵσταμεν ἵσταθι. sed τίθετι per τ nõ θι. de quo uide Aoristum passiuum Barytonorum. Etiã hic magis recepti sunt Imperatiui secundæ personæ a contractis. τίθει, ἵστα, δίδου. a τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ.

nota

¶ Optatiui

¶ Optatiui præſens, τιθείην, ἱσταίην, διδοίην. & ſecũdus Aoriſtus. θείην, σταίην, δοίην. per diphthongum, quæ continet figuratiuam coniugationis, ει, αι, οι.

¶ Subiunctiui præſens, τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. διδῶ, διδῷς, διδῷ. ſecũda & tertia perſona ſingularis per diphthongum impropriam, ῇ primæ coniugationis, ᾷ ſecundæ, ῷ tertiæ.

¶ Secundus autem Aoriſtus. θῶ, θῇς, θῇ. στῶ, στῇς, στῇ. δῶ, δῷς, δῷ. per ῇ in duabus primis cõiugationibus, & per ῷ in tertia.

¶ Quarta coniugatio caret Optatiuo & Subiũctiuo.

¶ Infinitiui præſens, τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, ζευγνύναι. per figuratiuam coniunctionis ante ναι.

¶ Participium præteriti perfecti, ἑστακώς, ἑστακυῖα, ἑστακός. & Ionicè ἑσταώς, ἑσταότος. ſiquidẽ Iones e preteritis ſubtrahunt κ, & penultimam corripiunt, μέμηκα μέμαα. ſic ἕστακα ἕσταα. & participium ἑσταώς, deinde per craſim, ἑστώς ἑστῶτος, ἑστῶσα ἑστώσης, τὸ ἑστώς ἑστῶτος a quo compoſitum διεστῶσα. utrũq; uero, & maſculinũ, & neutrũ habet accentum acutum, & per ω μέγα ſcribitur. Itidem dicendum in γεγώς, μεμώς, βεβώς: a γεγαώς, μεμαώς, βεβαώς: quorũ themata ſunt, γάω, μάω, βάω, unde γήσω γέγηκα γέγαα. μήσω μέμηκα μέμαα. βήσω βέβηκα βέβαα.

¶ Paſſiui pręſentis ſecũda perſona, τίθεσαι, ἵστασαι, & Atticè τίθῃ ἵστῃ, ut Barytonum τύπτομαι, τύπτῃ.

¶ Imperfecti ſimiliter ſecundæ perſonæ, ἐτίθεσο, ἵστασο, ἐδίδοσο, reĳciũt σ, ac deinde craſim patiuntur, ἐτίθεο ἐτίθου, ἵσταο ἵστω. ἐδίδοο ἐδίδου.

¶ Perfectum paſſiuum uerborum in μι, corripit penultimam. actiuum, δέδωκα, paſſiuum, δέδομαι. ſic ἕστακα ἕσταμαι α breui. qua lege a τίθημι diceretur τέθεμαι ab actiuo τέθηκα. uerum ut in actiuo, ita ut in paſſiuo ſcribitur per ει Bæoticum, τέθεικα τέθειμαι.

¶ Aoriſtus primus. ἐτέθην, ἐστάθην, ἐδόθην, penultima bre-

ui, a tertia perfecti δέδοται ἐδόθην. sic a τέθειται correpta penultima dicẽdum erat ἐθέθην. sed prius θ uertitur in tenue τ, ἐτέθην.

¶ Imperatiuus. τίθεσο, ἵστασο, δίδοσο. & abiecto σ per crasim atticã dicitur, τίθεο, τίθου, ἵσταο ἵστω, δίδοο δίδου, ut in imperfecto. Iones enim tollũt σ, deinde Attici cõtrahũt.

¶ Optatiui presens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectum uero, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in utroq; penultima diphthongus, continens figuratiuam coniugationis ει αι οι, ut & in actiuo. duę autem personæ circunflectuntur si Optatiuus actiuus sit in usu, alioqui accentus est acutus in antepenultima. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο: δύναμαι enim receptum est, non δύνημι.

¶ Subiunctiui præsens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per η. ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, per α. διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ω. quorum accentus circunflexus. at ἐὰν δύνωμαι acuitur in antepenultima, quod actiuum δύνημι non sit usitatum, ut modo dictum in Optatiuo.

Alij ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται, & actiuum ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, per η.

¶ Perfectum, τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται prima persona in ῶμαι: secunda & tertia per ῆ, ᾶ, ῶ.

Media in μι. ¶ Medij uerbi Aoristus secundus, fit ab actiuo, mutata longa in breuẽ, & interiecta syllaba μη, ἔθην ἐθέμην, ἔδων ἐδόμην. sed ab ἔστην ἐστάμην, non est in usu.

Secunda persona, ἔθεσο, ἔδοσο: & Ionicè ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam, ἔθου, ἔδου. Itidem in Imperatiuo, θέσο, θέο, θοῦ: δόσο, δόο, δοῦ.

¶ Et quidem de uerborũ coniugationibus hæc præcipienda duximus: reliqua suo postea loco dicturi. Nũc interim absoluamus cæteras partes orationis.

¶ Pronomina

¶Pronomina primæ p̄sonæ. Sin. ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ. & per aphæresim, μοῦ, μοί, μέ. Du. νώ, νῷν. Plu. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Pronomina primitiua.

Secundæ personæ. Sing. σύ, σοῦ, σοί, σέ. Dua. σφῶ, σφῷν. Plu. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hic υ, illic η.

Tertiæ personæ. Singu. οὗ, οἷ, ἕ. Dua. σφέ, σφίν. Plu. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria primitiua.

¶Possessiua octo. ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus, a, um: σός, σή, σόν, tuus, a, um: ὅς, ἥ, ὅν, suus, a, um: νωΐτερος noster duorum. σφωΐτερος uester duorũ. at de plurib⁹, ἡμέτερος noster, ὑμέτερος uester, σφέτερος suus. Quorũ omniũ masculina declinantur, ut λόγος: neutra, ut ξύλον. Fœminina trium in η: ut τιμή: reliquorum quinq; in ρα inflectenda, ut ἡμέρα, ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα. & ita in alijs. Pronomina possessiua.

¶Demonstratiua duo, οὗτος hic, ἐκεῖνος ille. Demõstratiua.

Mas. Sing. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Dua. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Plu. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. Fœmi. Sin. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. Dua. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα. Plu. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται. Neu. Singu. τοῦτο. τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο. Dua. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Plura. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Mas. ἐκεῖνος. Fœmi. ἐκείνη. Neu. ἐκεῖνο sine ν declinandũ. ut ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.

Attici demonstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτοΐ, τουτῳΐ, τουτονί, ἐκεινοΐ, & cætera. Atticismus.

In neutro autem singulari τουτοΐ, & sæpius τουτί. In plurali uero pro ταῦτα dicunt ταυτί.

¶Relatiuum unum, αὐτός ipse, omniũ personarũ. αὐτὸς ἐγὼ, ipse ego. αὐτὸς σύ, ipse tu. αὐτὸς ἐκεῖνος, ipse ille. Αὐτός.

Mas. αὐτός. Fœmi. αὐτή. Neu. αὐτό: ut λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον. Neutrum, αὐτό sine ν, ut τοῦτο, & ἐκεῖνο.

¶Composita tria, ἐμαυτοῦ meiipsius, σεαυτοῦ tuiipsius, ἑαυτοῦ suiipsius: carent autem nominatiuo. Composita.

Primæ personæ Mas. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœmi. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neu. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Secundæ perſonæ. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν, σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. & per craſim σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, & cætera.

Tertiæ perſonæ. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Cumq́ duo præcedētia tantū habeant ſingulare, hoc etiam declinatur pluraliter, & coniunctim & diuiſim. ἑαυτῶν & σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς & σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς & σφᾶς αὐτοὺς. ſic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidē plurale in omnes quoq́ quadrat perſonas. ἑαυτῶν, noſtrum, ueſtrum, ſui, ipſorum, ἑαυτοὺς, nos, uos, ſeipſos. Sic & interdum ſingulariter, ἑαυτοῦ. tuiipſius. ἑαυτόν teipſum.

Annotatio. ¶ Cum reperiuntur aſpirata αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν, & ſimilia, aphæreſis eſt pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Δεῖνα. ¶ Infinitū pronomē uocāt, ὁ δεῖνα, quidā. & ſic declinat.
Maſcu. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœmi. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neu. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.
Declinatur etiam. ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. & ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. & ὁ δείς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud poetas.

Articuli.

¶ Articulus duplex.

Præpoſitiuus. ὁ, ἡ, τό. quem antea declinauimus.
Subiunctiuus. ὅς, ἥ, ὅ. ualens relatiuum qui, quæ, quod.
Maſcu. Sing. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Du. ὥ, οἷν. Plu. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fœmi. Sin. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Dua. ἅ, αἷν. Plu. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neu. Sin. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Dua. ὥ, οἷν. Plu. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.
Datiuus ᾧ aſpiratur. aduerbium autem uocandi ὦ, lenem habet ſpiritum, nec iota ſubſcriptum.

Annotatio. ¶ Præpoſitiui articuli, pro interrogatiuis ſumuntur: τῷ pro τίνι cui? & pro infinitis, εἴτῳ pro εἴτινι ſi cui. Capiuntur & pro demonſtratiuis pronominibus. τὸν pro τοῦτον hunc. τὴν pro ταύτην hanc. Id quod crebrum eſt adiectis coniunctionibus δὲ & γε. ὅδε ἥδε τόδε. ὅγε

ἥγε

ἥγε τόγε, pro οὗτος αὕτη τοῦτο. itidem in reliquis caſibus. τοῦδε, τῷδε, τόνδε: pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε & τόδε dicunt ὁδί & τοδί. Atticiſmus

¶ Subiunctiui articuli componuntur cum nomine infinito, τὶς τινός. Maſ. ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Fœm. ἥτις, ἧστινος. Neu. ὅ,τι, οὗτινος. ſcribitur autem ὅ,τι per diſtinctiunculam, ut differat à cõiunctione ὅτι quod. Additur & περ. ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ. qui, quæ, quod. Arti. ſubiunctiui cõpoſiti.

¶ Præpoſitiui articuli officium eſt, rem certam ſignificare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe iſtum certum, de quo inter nos cõſtat. q̃q̃ Attici ornatus gratia nunc addãt articulum, nunc rurſus auferãt. Habent præterea locum in diuiſionibus adiuncta coniunctione μὲν & δὲ, ut ὁ μὲν, ὁ δὲ. hic quidem, ille autem, τὸν μὲν, τὸν δὲ, hunc quidem, illum uero. Annotatio.

Tres orationis partes, aduerbiũ, cõiũctionẽ & præpoſitionẽ, breuiter perſtringemus. nã authorũ lectione præſtat eas diſcere, q̃ præceptionibus grãmaticis.

¶ Aduerbiorũ ſignificationes ſunt uariæ. ¶ Tẽporis, νῦν nunc, τότε tunc. ¶ Loci, ἐνταῦθα hic, ἐκεῖθεν illinc, δεῦρο huc. ¶ Qualitatis, εὖ bene, κακῶς male. ¶ Quãtitatis, ἅπαξ ſemel, δὶς bis. & cætera omnia quemadmodũ apud latinos. ¶ Qualitatis aduerbia, plurima fiunt à Genitiuo plurali. τῶν σοφῶν ſapientum, σοφῶς ſapiẽter. καλῶν, καλῶς pulchre. ¶ Alia in δον exeũt, κυνηδὸν canine, βοτρυδὸν racematim. ¶ Quædam in στι, ἑλληνιστί græce. ῥωμαϊστί rhomane. ¶ Cum aduerbijs numerantur, quas uocamus interiectiones. ἰοὺ hei, οἴμοι hei mihi, βαβαί papæ. Aduerbia.

Coniũctiones ſunt. ¶ Copulatiuæ. καὶ, δὲ, τὲ, &c. ¶ Diſiunctiuæ ἢ, ἤτοι. ¶ Cõtinuatiuæ, εἰ, εἴπερ. ¶ Subcontinuatiuæ. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. ¶ Cauſales, ἵνα, ὅπως, γὰρ, ὅτι, διότι. ¶ Dubitatiuæ. ἆρα, μῶν, μὴ. & quæcunq; præterea de ſignificationibus coniunctionũ dici ſolent. Coniunctio. ¶ Præpoſitiones monoſyllabæ ſunt ſex. ἐν, εἰς uel ἐς, ἐκ uel ἐξ, πρὸ, Præpoſitio.

πρὸς, σὺν pro quo Attici ξὺν in compoſitis.

¶ Diſſyllabæ duodecim. ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Annotatio. Conſonantem præcedit ἐκ, uocalem ἐξ, ἐκ γῆς, ἐξ αὐτοῦ. Hactenus de partibus orationis ea cõſcripſimus, quæ græcas literas auſpicantibus, omnino putamus neceſſaria, & citra quorum cognitionem, fruſtra legendis authoribus operam impendant. Nunc quæ præterea diſcenda ſunt de nomine & uerbo, carptim & breuiter adnotabimus.

Annotationes in nomina adiectiua.

Adiectiua in ος purum & ρος. ¶ Tertiæ declinationis, maſculini ος puri, aut ρος. Fœmininũ eſt α, non puri η, neutrum ſemper ον. ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ὁ ἀνθηρός, ἡ ἀνθηρά, τὸ ἀνθηρόν. ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ καλόν. excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η.

Atticiſmus, Attici ος cõmuniter accipiũt, maxime in compoſitis & deriuatis. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, πάμφιλος, τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον. ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον.

ως. Quartæ declinationis commune ως, neutrum ων. ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων.

ην. Quintæ commune ην, τὸ εν. ὁ καὶ ἡ τέρην, τὸ τέρεν.

ων. Commune ων, neutrum ον. ὁ καὶ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον. ſic comparatiua. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον.

ας. Maſculinum ας, Fœmininum αινα, Neutrum αν. ὁ μέλας, τάλας, ἡ μέλαινα, τάλαινα. τὸ μέλαν, τάλαν: ſed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν. ſic compoſita ἅπας, σύμπας.

εις. Maſcu. εις, ἡ εσσα, τὸ εν. ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν.

ης. Commune ης, τὸ ες. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές.

ις. Commune ις compoſitum, τὸ ι, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, φιλόπατρις, τὸ εὔχαρι, φιλόπατρι.

υς Maſcu. Maſcu. υς, ἡ εια, τὸ υ. ὁ γλυκύς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκύ.

υς Commu. Commune υς, τὸ υ. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ.

ους. Commune ους, τὸ ουν. ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν.

Trium generum. Pauca trium generum ſub una uoce. ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ, μάκαρ.

Fœmininum.

Fœmininum habent & substantiua. ὁ λέων δράκων, θεράπων, ἡ λέαινα, δράκαινα, θεράπαινα. ὁ βασιλεύς, ἄναξ. ἡ βασίλισσα, ἄνασσα. ὁ ψάλτης, ἡ ψάλτρια. ὁ παρακοίτης, ἡ παράκοιτις. ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις, & δέσποινα.

Numeralia cardinalia.

Singulare Mascu. εἷς, ἑνός, ἑνί, ἕνα. unus, unius, uni, unum. Fœmi. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neut. ἕν, ἑνός, ἑνί, ἕν. Dualia. δύο duo & δύω Atticè. δυοῖν & δυεῖν, pro fœmininis. Pluralia cōmunia. τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς. tres, triū, trib⁹. Neutra. τρία, τριῶν, τρισί, τρία. tria, trium, tribus. Sic οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, quatuor, τῶν τεσσάρων, τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαρσι. τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

Numeralia nomina.

A quatuor usq; ad centum sunt indeclinabilia. πέντε quinq;, ἕξ, ἑπτά, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα decem. ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαέξ, δεκαεπτά, δεκαοκτώ. δεκαεννέα, εἴκοσι uigīti. εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατόν, cētum. hinc iam declinātur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια. ducēti, tæ, ta. τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι. χίλιοι mille. δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι decies mille. δισμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

Ordinalia.

¶ Ordinalia. πρῶτος primus, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, δέκατος decimus. ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρεισκαιδέκατος, & cætera, εἰκοστός uigesimus. εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, & cætera. τριακοστός, τεσσαρακοστός, πεντηκοστός, ἑξηκοστός, ἑβδομηκοστός, ὀγδοηκοστός, ἐννενηκοστός, ἑκατοστός centesimus. διακοσιοστός, τριακοσιοστός, & cætera. χιλιοστός millesimus. δισχιλιοστός, μυριοστός, decies millesimus. δισμυριοστός, & sic deinceps.

Gradus comparationis.

Cōparatiōes.

¶ Cōparatiuus in τερος. Suplatiuus in τατος. Quę uero terminationes adiectiuorum admittāt comparationē,

&

& qua ratione, aut litera tollatur, aut uocalis permutetur, planũ est ex sequentibus exemplis, quæ in singulis terminationibus, collocauimus loco præceptionum.

ος	ἔνδοξος,	ἐνδοξότερος,	ἐνδοξότατος.
	πρᾶος,	πραότερος,	πραότατος.
	σοφός,	σοφώτερος,	σοφώτατος.
ων	σώφρων,	σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος
ας	μέλας,	μελάντερος,	μελάντατος.
εις	χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος.
ης	εὐσεβής,	εὐσεβέστερος,	εὐσεβέστατος.
ους	ἁπλοῦς,	ἁπλούστερος,	ἁπλούστατος.
υς	εὐρύς,	εὐρύτερος,	εὐρύτατος.

Ex ος pręcedente longa uocali, uel natura, uel positione, fit οτερος & οτατος, per ο μικρὸν, ut ἔνδοξος, πρᾶος. alioqui si præit breuis, per ωτερος & ωτατος, ut σοφός. at κενός, κενότερος, κενότατος. στενός, στενότερος, στενότατος.

Cōparatiões irregulares.

¶ Irregulariter comparantur. ἀγαθός, compara. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωΐων. Superlatiuus ἄριστος, βέλτιστος κράτιστος, λῷστος, & quandoq; ἀγαθώτατος.

¶ κακός. Comp. κακίων, χείρων, χερείων. Super. κάκιστος, χείριστος.

¶ καλός, καλλίων, κάλλιστος. αἰσχρός, αἰσχίων, αἴσχιστος.

¶ ἐχθρός, ἐχθίων, ἔχθιστος. ῥάδιος, ῥάων, ῥᾷστος.

¶ λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος. φίλος, φίλτερος, φίλτατος per syncopen. pro φιλώτερος, φιλώτατος.

μέγας, μείζων, μέγιστος. πολύς, πλείων, πλεῖστος.

Hæc βαθύς, βραδύς, γλυκύς, ἡδύς, παχύς, ταχύς, ὠκύς, habent υτερος & υτατος: ut εὐρύς. uel ιων & ιστος, βαθίων βάθιστος, cæterum ταχύς etiam facit θάσσων.

μικρός, μικρότερος, μικρότατος. uel cōpara. ἐλάττων, ἥττων, μείων. Superlatiuus ἐλάχιστος.

¶ Cōparatio & ex substantiuo. κέρδος, κερδίων, κέρδιστος.

Etiam in uerbis locum habet. βάλλω, βέλτερος, βέλτιστος. φέρω, φέρτερος, φέρτιστος, φέριστος, & φέρτατος.

In aduerbijs. ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος. κάτω, κατώτερος, κατώτατος

μάλα,

μάλα, μᾶλλον, μάλιστα. πόρρω, πορρώτερος, πορρώτατος. πέρα, περαιτέρω, περαίτατον. ἐγγύς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, uel ἐγγίων ἔγγιστος. ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος. In participio, ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος. In prępositionibus. ὑπέρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος. πρό, πρότερος, πρότατος, & eliso τ factaq; crasi. πρόατος, πρῶτος.

Verbalia.

Proficiscuntur a psonis pfecti passiui, ablato augmẽto. Verbalia

A prima persona fiunt, finita in μα, & μος. πέπραγμαι, τὸ πρᾶγμα. ἔψαλμαι, ὁ ψαλμός. μα

A secunda ις. λέλεξαι, ἡ λέξις. & ια, sed fere cũ α & δυς. κέκρισαι, ἀκρισία. τέταξαι, ἀταξία. πέπραξαι, δυσπραξία. ις.

A tertia της, τος, τηρ, τηριον, τρον. πεποίηται, ὁ ποιητής. ἤκουσται, ὁ ἀκουστός. κεχάρακται, ὁ χαρακτήρ. πέπρηται, τὸ πρητήριον. δεδίδακται, τὸ δίδακτρον. της, τος, τηρ, τηριον, τρον.

Et ab hac psona formãtur illa in εον. quę tanq̃ gerũdia sunt. γέγραπται, γραπτέον, scribẽdũ est. quod si tribus generibus uariẽtur, ueluti gerũdiua fuerint, ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον. scribendus, a, um. εον.

In declinationes simplices.

¶ Primæ declinationis nomina in ας, quædam recepto modo genitiuum faciunt in α, θωμᾶς θωμᾶ. sic ἀννίβας, πυθαγόρας, πατραλοίας, ἀρχίτας. & item alia consimiliter. Annotationes in primã decli. simp. dorica

Vocatiuus nominum in της, exit in α breue. τοξότης, ἱππηλάτης, προφήτης. ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα. sic gẽtilia. σκύθης, ὦ σκύθα. & poetica in πης. κυνώπης, ὦ κυνῶπα. & composita ex uerbis μετρῶ, πωλῶ, τρίβω. γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης. ὦ γεωμέτρα, & cætera.

¶ Secundæ declinationis nomina ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ, & μνᾶ, seruant α in Genitiuo & Datiuo. ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, & cætera: fiunt enim per crasim a desinentibus in α purũ. ἀθηνάα, ναυσικάα, μνάα. In secundã.

¶ Tertiæ declinationis neutra in ον, abijciũt ν more Attico. ἄλλο, τηλικοῦτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο. sic pronomina τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτό. interdum hæc habent ν, τοιοῦτον τοσοῦτον. In tertiam.

¶ Quartæ declinationis nomina deducta ex ος tertiæ, In quartam.

mutant α penultimã longam in ε. ναός, νεώς. λαός, λεώς.

A no ta tium cula

Quinque etiam Accusatiuum faciũt sine ν, ἄθως, ἄθω. ἕως, ἕω. κέως, κέω. κῶς, κῶ. λαγῶς. λαγῶ.

Vnum quoque in ως neutrum est. τὸ χρέως, τοῦ χρέω.

Datiuus singularis declinationum simplicium, semper est diphthongus impropria. ᾳ, ῃ, uel ῳ.

In quintam. ¶ Quintæ declinationis nomina, ὁ πατήρ, τοῦ πατέρος & πατρός, τὸν πατέρα tantũ. ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος & μητρός, τὴν μητέρα tantum, ad differentiam nominum ἡ μάτρα, ἡ μήτρα.

¶ Composita quædam polysyllaba in ων, faciunt Vocatiuum per ον, accentu retracto in antepenultimam. ὁ ἀπόλλων, ὦ ἄπολλον.

¶ Monosyllaba circunflexa in ῆς, Genitiuum formant ablato σ. ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. sic ποδῆς ποδῆ.

Idem faciunt diminutiua circunflexa in ῦς, ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν. ὁ Διονῦς, ὁ κλαυσῦς.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν.

In contractiones.

Annotationes in noĩa contracta. ¶ Primæ declinationis contractorũ Accusatiuus εα & per crasim η. sed quorũ Nominatiuus desinit in ης purum, etiam cõtrahuntur in α. εὐφυής, εὐφυέα εὐφυῆ uel εὐφυᾶ. ὑγιής, ὑγιέα ὑγιῆ uel ὑγιᾶ.

όος. ¶ Cõtrahuntur etiã nomina in όος in omnibus casibus.

S. ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

D. τὼ νόω νώ accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

P. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ῥόος, πλόος. & adiectiua ἁπλόος, διπλόος, quorum fœminina & neutra similiter ubique contrahuntur,

Fœ. ἡ ἁπλόη ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν, & ita deinceps.

Neu. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ, & cætera ut in masculino. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

εον. ¶ Neutra uero in εον sic inflectuntur per crasim.

S. τὸ

S. τὰ καὶ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ.
D. τὼ ὀστέω ὀστώ acuto accentu, τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν, τὰ ὀστέα ὀστᾶ.
Genitiuus & Datiuus ut in maſculino.
Sic χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς, à finitis in εος χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους: irregulariter enim accentus locum ſuum non ſeruauit.
Fœ. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ. Neu. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.

¶ Neutra ĩ υ, τὸ ἄστυ ἄστεος, τὸ πῶϋ πώεος, licet flectãtur per εος, nuſquam tamen contrahuntur. υ.

¶ Acuta in υς, τοῦ εος, craſim potiuntur in Datiuo ſingulari, Nominatiuo, Accuſatiuo & Vocatiuo plurali. ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ, οἱ & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς. υς.
Sed υς υος, cõtrahitur in Noĩatiuo, Accuſatiuo & Vocatiuo plurali. ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, οἱ ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς. ſemper facta craſi in υ. ſic νέκυς, στάχυς.

¶ Impariſyllaba in ους ſimiliter contrahuntur in tribus illis caſibus pluralibus. ὁ βοῦς, τοῦ βοός, οἱ & ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. Accuſatiuus quoq; ſingularis reperitur τὸν βοῦν & νοῦν, ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸν νοῦν. ους,

¶ Comparatiua in ων contrahuntur in Accuſatiuo ſingulari communis generis, tribus caſibus pluralibus in om̃i genere, Noĩatiuo, Accuſatiuo, & Vocatiuo. pri⁹ aũt eliditur ν, ac deinde fit craſis ex ο & ſequẽte uocali. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζοα μείζω. οἱ αἱ & ὦ μείζονες μείζοες μείζους. τοὺς καὶ τὰς μείζονας μείζοας μείζους (nõ μείζως, ut τοὺς βόας βοῦς nõ βῶς, ꝙ Accuſatiuus pluralis quintæ declinatiõis ſemper cõtrahatur ut Nominatiuus) τὰ & ὦ μείζονα μείζοα μείζω. In ων cõparatiua.

¶ Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione, per craſim factæ. ὁ πλακοῦς πλακοῦντος ex πλακόεις πλακόεντος. ſic ὁ σιμοῦς, ὁ ὀποῦς, ἀμαθοῦς. Et ὁ τιμῆς τιμῆντος ex τιμήεις τιμήεντος. Et in ῆρ circunflexa facta ex ἔαρ τὸ κῆρ κῆρος, τὸ στῆρ στηρός, à κέαρ κέαρος, στέαρ στέαρος. Et παῖς παιδός, à πάϊς πάϊδος.

Heteroclita.

Nomina heteroclita in genere.

¶ Singulariter masculina sunt. δεσμός, ἐρετμός, ζυγός, κύκλος, λύχνος, μοχλός, νῶτος, σαθμός, τράχηλος. pluraliter neutra. δεσμά & cætera. reperimus tamen etiā κύκλους, λύχνους.

Sic fœminina δίφρος, κέλευθος, & commune ὁ ἡ τάρταρος. pluralia δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc fœminina, ἡ γύναιξ, ὁδός, πόλις, χείρ, in Nominatiuo & Accusatiuo dualis numeri, sunt generis masculini. τὼ γυναῖκε, ὁδώ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatiōe.

¶ Declinatione uariant. δάρης, κόμης, μύκης, τοῦ δάρου & δάρητος. & cætera. ὁ ἄρης, τοῦ ἄρου, ἄρητος, uel ἄρεος.

Propria nomina primæ circūflexorum, habent interdum casus parisyllabicos. ὁ ἀριστοφάνης εος, τὸν ἀριστοφάνην, & οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. sic composita ab ἔτος. ὁ ἑπταέτης εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας.

¶ Quædam in ως, quartæ uel quintæ. ἥρως, μίνως, τοῦ ωος, aut τοῦ ω. sic γέλως, ἔρως, τοῦ ωτος, uel τοῦ ω.

Etiam ὁ νοῦς τοῦ νοῦ, uel ὁ νοῦς τοῦ νοός, ut βοῦς βοός.

Composita à πούς.

¶ Composita à πούς, habent οδος uel ου. δίπους, δίποδος, δίπου. sic τρίπους, ἑπτάπους, οἰδίπους. quod & οἰδιπόδης, οἰδιπόδου.

Sæpe nanque à Genitiuo imparisyllabico formatur Nominatiuus, qui declinatur parisyllabice. ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος, unde ὁ ἑπταπόδης ἑπταπόδου. ὁ μάρτυρ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος μαρτύρου. ψίθυς ψίθυρος, ὁ ψίθυρος ψιθύρου.

Et alioqui diuersus est Nominatiuus. ὁ μάκαρ μάκαρος, uel μάκαρς μάκαρτος, uel μακάριος μακαρίου. & alia quoque. τὸ δάκρυ δάκρυος, & τὸ δάκρυον τοῦ δακρύου.

ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. uel ὁ μωσεύς τοῦ μωσέος. quod etiam per υ scribitur, μωϋσῆς, μωϋσεύς.

τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνός. & τὸ γόνας γόνατος. τὸ δόρυ, δόρυος & δουρός. & τὸ δόρας δόρατος. uel δοῦρας δούρατος. etiā δόρες δόρεος. & crasi δόρυς.

Genitiui uarietas.

¶ Genitiuus quoque interdum uarius est, eiusdē Nominatiui. ἡ χείρ, τῆς χειρός, & poetice χερός, unde receptus Da-

tiuus

tiuus pluralis ταῖς χερσί, & Genitiuus dualis τοῖν χεροῖν. λύγξ λυγγός singultus, λύγξ λυγκός lynx.

¶ Quandoq; diuersa nomina eiusdem rei, sed casus partim sumuntur ab uno, partim ab alio. Eiusdem rei casus à diuersis.

ἡ γύναιξ inusitatum pro quo ἡ γυνή, τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι sine ξ, ut quandoq; ὦ ἄνα ab ἄναξ. τὸ γάλα, τοῦ γάλακτος, ab inusitato γάλαξ. nam tria ἄναξ, νύξ & γάλαξ, Genitiuum habent in κος, sed adest pleonasmus literæ τ, ἄνακτος, νυκτός, γάλακτος.

ὁ ζεύς, τοῦ διός, τῷ διΐ, τὸν δία, ὦ ζεῦ.

τὸ ὕδωρ, ὕδατος ab ὕδας. etiam τοῦ ὕδος ὕδεος.

ὁ πολύς, τὸν πολύν, & neutrum τὸ πολύ. reliquos omnes casus in quouis genere ac numero, sumit ab inusitato Nominatiuo πολλός, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, ἡ πολλή, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ. & sic deinceps. πολύς.

ὁ μέγας, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα. cætera omnia per tria genera & totidem numeros, accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης. & reliqua. μέγας

¶ Neutra quædam in αρ, Genitiuum habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας. τὸ ἧπαρ ἥπατος ab ἧπας. sic ἧμας, εἶδαρ, φρέαρ, στέαρ, δέλεαρ, ὄνειαρ. αρ.

Et hactenus de nomine. pergamus ad uerba.

¶ Cognata tempora sunt quorum eadem est figuratiua. Præsens & Imperfectum τύπτω, ἔτυπτον. Perfectum & Plusquãperfectũ τέτυφα, ἐτετύφειν. Aoristus primus & Futurum primũ ἔτυψα, τύψω. sic Aoristus secundus, Futurum secundũ, & Præteritum medium, cognationem inter se habent. ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα. Cognata tempora, que habent eundem caratericam

¶ Attici tertijs personis in ι uel ε, addunt literam ν, etiã ante consonantem, τύπτουσιν uel ἔτυπεν τοῦτον.

¶ Litera ρ propter syllabicum augmẽtum geminatur, ῥίπτω, ἔρριπτον, & ρ posterius aspiratur, prius lenẽ habet spiritũ: nulla siquidem syllaba desinit in aspiratam, sed

si litera geminetur, prior est tenuis, ἀτθίς, σαπφώ. βακχός.

¶ Quorum principiū γν aut γρη, non repetunt primam cōsonantem. γνόω ἔγνωκα. γρηγορέω ἐγρηγόρηκα.

¶ Hæc uero repetūt. μνάομαι μέμνημαι. κτάομαι κέκτημαι. πτάομαι πέπταμαι. πτόω πέπτωκα. nam apud poetas κτ, μν & πτ, communem faciunt syllabam.

¶ In incremento temporali quatuor α seruant. ἄω ἄων, ἀίω ἄϊον, ἀηθέσσω ἀήθεσσον, ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην.

¶ Vocalem ε plurima non in η mutant, sed augent addito ι. ἔχω, ἕπω, ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἕρπω, ἑρπίζω, ἑστήκω, ἕπομαι, ἐρέω, ἑστιάω, ἐάω, ἕω, ἐρύω, ἔθω, ἐθίζω, ἐργάζομαι. ἔχω εἶχον nō ἦχον. & ita in reliquis.

ἔπω, εἶπον, εἰπέ, εἰπών. in omnibus modis seruat augmentū. ἑστήκω εἱστήκειν. Plusq̃perfectum medium. nam perfectum ἕστηκα sine augmento. licet id uerius sit actiuum ab ἵστημι & ἕστακα dictum per α more Dorico. ἕω εἷμαι præteritū passiuū. ἐρέω, εἴρηκα, εἴρημαι, unde εἰρήθην, & eliso ι, ἐρήθην. ἔθω, εἴωθα præteritum medium per pleonasmum ω.

Diphthōgus ευ in ηυ Attice, εὔχομαι, ηὐχόμην. εὕδω ηὗδον.

Diphthongū οι hæc nō mutāt. οἰόμαι, οἰώθην, οἰμέω, οἰνέω, οἰνίζω, οἰστρόω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, οἰδαίνω, οἰκουρέω.

¶ Cōpositi augetur principiū, si præpositio nihil addit ad significatū, ἔπω ἐνέπω dico, ἤνεπον. εὕδω καθεύδω dormio ἐκάθευδον.

¶ Quædam Attici augent initio, quorum simplicia nō
Atticismus sunt in usu. ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. Alia in medio. ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον. sic reliqua cōposita ex δυς & ευ. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. δυσπιστῶ, δυσηπίστουν. sic εὐορκῶ, εὐεργετῶ, εὐαγγελίζομαι. Sunt quæ utrinq; augētur. ἐνοχλῶ ἠνώχλουν. ἀνορθῶ ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνεχόμην.

Atticismus ¶ Apud Atticos syllabicum augmētū uertitur in tēporale. ἔμελλον ἤμελλον. ἐβουλόμην ἠβουλόμην. ἐδυνάμην ἠδυνάμην.

sic

sic εἴδειν, ᾔδειν. Plusq̄perfectū ab εἶδα. nam ε siue solum siue in diphthongo, mutant in η.

¶ Perfecto Attici penultimā ε disyllabi primæ & secundæ coniugationis uertūt in ο, πέμπω πέπεμφα, communiter, πέπομφα Atticè. βρέχω βέβρεχα βέβροχα. Atticismus.

Verbum μένω facit μεμένηκα, tanq̄ a μενέω.

Attici inchoatorum ab ε, ο, & α, breui, Præterito cōmuni præfigunt duas priores literas præsentis. ἐρίζω, ἤρικα, ἐρήρικα, Passiuū ἐρήρισμαι. ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα, Præteritū mediū est. ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι.

¶ Corripitur autē prę̄teriti Attici tertia syllaba, si triū syllabarum numerum excesserit hoc modo: uertitur η in ε, ω in ο, ει & ευ abijciunt ε, οι & υ subiunctiuam. Atticismus.

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα. ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα.
ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα.
ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα.

At ἐρείδω, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι, ἐρήρεισα. ut differat ab ἐρήρικα uerbi ἐρίζω.

Verbum ἔδω, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta syllaba δο, ἐδήδοκα, passiuum ἐδήδομαι. sic ἄγω assumit γο. ἦχα, ἄγηχα, ἀγήγοχα, sed euphonia tollit γ, ἀγήοχα.

Inceptis ab ο uel ω, Præteritum Atticum præfigit ε. ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα. οἴγω, ᾦγα, ἔῳγα. unde fit ἀνέῳγα.
ὤθω, ὦσμαι, ἔωσμαι. ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι. idem fit in Præterito imperfecto, ἑώρων, ἐωνούμην & consimilibus.

Sic εἴκω medium Præteritum facit οἶκα, unde ἔοικα.

Accidit hoc & in Aoristis aliorum quoq; uerborum. ἧκα, ἕηκα, unde ξυνέηκα. εἶπα, ἔειπα, προσέειπα. ὠσάμην, ἐωσάμην. sed huiusmodi magis poetarum sunt.

Cæterum ε augmētū Atticū, spiritū sortitur prę̄sentis. ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα. ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι.

¶ Attici prę̄terea ꝓ incremēto λε & με, ponūt ει diphthongum. λήβω, λέληφα, εἴληφα. μείρομαι, μέμαρμαι, εἵμαρμαι. Atticismus.

¶ Plusq̄perfecti & prima & tertia singularis Atticè ꝑ

η sine

η sine ν. ἐπετύφη ἐγώ, ἐπετύφη ἐκεῖνος. unde ἐκεχήνη Plusq̃perfectum medium, a χαίνω. & ᾔδη pro ᾔδειν ab εἴδω.

Tertiam pluralem ἐτετύφεισαν, Atticus effert per εσαν, elidendo subiunctiuam. ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν.

Est quandoq; hoc tẽpus contẽtum incremento perfecti. τεθεμελίωτο Plusq̃perfectum passiuũ, a θεμελιόομαι.

¶ Atticum plusq̃perfectum temporaliter initio augetur. ἐγήγερκα, ἠγηγέρκειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipe ἐληλύκειν & ἐληλύθειν, ab ἐλήλυκα, & ἐλήλυθα ab ἐλεύθω. At ἔολπα, ἐώλπειν: ἔοργα, ἐώργειν: ἔοικα ἐῴκειν, augẽtur secunda syllaba pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν,

¶ Aoristus primus cõsonantem seruat Futuri, præter quinq;. ἔπω εἶπα, ἐνέγκω ἤνεγκα. τίθημι ἔθηκα: δίδωμι ἔδωκα. ἵημι ἧκα. duo primi etiam in reliquis modis usurpantur, tres ultimi minime.

¶ Quatuor scribũtur pure. χέω ἔχεα uel ἔχευα, καίω uel κάω, ἔκηα: σεύω, ἔσευα, ἀλεύω, ἤλευα. sublata futuri cõsonãte.

¶ Aoristus secũdus dissyllabus, in multis non corripit penultimam, q̃ in eãdem cadat augmentũ. ἅδω ἧδον, ἑλκω, εἷλκον: ἕλω εἷλον: ἕπω, εἶπον: ἕχω εἶχον, ἥκω ἧκον, ἄγω ἦγον, & Atticè ἤγαγον, interposito γα, εἴδω εἶδον: nã ἴδον poeticũ est. ἐλεύθω ἦλθον, sed est syncope ab ἤλυθον.

Etiam trisyllabus penultima longa. ἐνέγκω ἤνεγκον, πέρθω ἔπραθον, δέρκω ἔδαρκον. & metathesi poetica ἔπραθον, ἔδρακον. πλήσσω, ἔπληγον, ad corpus pertinet, ἔπλαγον ad animũ.

¶ In sextæ cõiugationis circunflexis, nihil ob penultimam mutabitur. χέω ἔχον, εὑρέω εὗρον, βλαστέω ἔβλαστον, δουπέω ἔδουπον, ὀλισθέω ὤλισθον.

¶ Tria λέπω, φλέπω, βλέπω, non mutant ε in α. ἔλεπον, ἔφλεπον, ἔβλεπον. At τέμνω ἔταμον & ἔτεμον.

¶ Tertia pluralis par primæ singulari, ἔτυπον. sed Bœoti in Imperfecto & utroq; Aoristo, hanc personã faciũt syllabis parem primæ plurali. ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν ἐτύποσαν. unde sũt illa εἴδοσαν,

ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν, ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

¶ Futura tria sunt, quæ spiritũ præsentis non seruant. τρέφω, θρέψω. τρέχω, θρέξω. ἔχω, ἕξω, ad differẽtiã aduerbij ἔξω. Quartæ coniugationis polysyllabũ futurum in ίσω, circũflectũt Attici tollẽdo σ. νομίζω νομίσω νομιῶ. & mediũ βαδίζομαι βαδίσομαι βαδιοῦμαι. ἀγωνίζομαι ἀγωνίσομαι νιοῦμαι. Barytona quędã habẽt futurũ a circũflexis inusitatis. θέλω, ὀφείλω, μέλω, ἄυξω, ἕψω, ἀλέξω, in ήσω. θελήσω, ὀφειλήσω, ab obsoletis θελέω θελῶ & cætera. sic etiam βούλομαι βουλήσομαι, tanq̃ a βουλέομαι βουλοῦμαι. Atticorum enim est e circunflexis facere barytona. Futurum.

Atticismus.

Sic πλέω, ῥέω, χέω, πνέω, in εύσω πλεύσω, & cætera. itidem κλαίω κλαύσω, καίω uel κάω καύσω.

¶ Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similem Genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis. τυπτόντων, τυψάντων pro τυπτέτωσαν τυψάτωσαν.

¶ Secundus Aoristus ultimam grauat τύπε. sed acuuntur tres, ἐλθέ, εὑρέ, εἰπέ. sic Atticè λαβέ, ἰδέ, cum communiter dicant λάβε ἴδε.

¶ Optatiuo Aeolico non utuntur Attici, nisi in secunda & tertia singulari τύψειας τύψειε. & tertia plurali τύψειαν.

¶ Subiunctiui secũda & tertia persona, tam barytonorũ, q̃ circũflexorũ, & uerborũ in μι, continet diphthõgum impropriam. ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ, ποιῇς ποιῇ, τιθῇς τιθῇ.

¶ Passiui secunda persona: præsentis & futuri in ῃ. τύπτῃ τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ. perfecti autem in σαι πεποίησαι, ut & præsentium a uerbis in μι, τίθεμαι τίθεσαι. quẽ morem & in barytonis quibusdam cernimus. φάγομαι φάγεσαι pro φάγῃ. & in circũflexis. καυχάομαι ῶμαι, καυχάεσαι χᾶσαι pro καυχάῃ καυχᾷ. & contra quædam a uerbis in μι desinunt in ῃ, more barytonorum. κάθημαι κάθῃ, ἐπίσταμαι ἐπίστῃ, δύναμαι δύνῃ, pro κάθησαι ἐπίστασαι, δύνασαι, sic pfectum μέμνημαι μέμνῃ, pro μέμνησαι.

¶ Quatuor Attici finiunt in ει. βούλομαι βούλει, οἴομαι οἴει, Atticismus.

ὄψομαι ὄψῃ, ἔσομαι ἔσῃ, & facta crasi εἶ.

¶ Perfectum passiuum a uerbis in νω, per σμαι faciunt Attici. μιαίνω μεμίασμαι, μολύνω μεμόλυσμαι.

Verbum μένω μεμένημαι, ut μεμένηκα, uelut a μενέω.

Disyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant ε in ο, hic repetũt ε. λέγω λέλοχα λέλεγμαι, κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι, inuenitur & κέκλαμμαι.

Quæ habent ρε cum aliqua cõsonante, uertũt ε in α. στρέφω, ἔστροφα, ἔστραμμαι. sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμαι.

¶ Aoristi primi passiui, ἐρρώσθην & ἐμνήσθην, assumpserũt σ, cum non sit in preterito ἔρρωται, μέμνηται. Contra. ἐσώθην perdit σ; nam præteritum σέσωσται a σώζω.

Cæterum ἐγνώσθην regulariter fit a Barytono γνώω. μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, unde ἐγνώσθην.

Etiam ἐδυνάσθην, & Atticè ἠδυνάσθην, a δυνάζω. sed ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην, a δυνάω, μ. δυνήσω.

Penultima huius temporis eadem cum perfecto. at εὑρέθην & ἐπῃνέθην per systolẽ ab εὕρημαι & ἐπῄνημαι. Sic composita ab αἱρέω αἱρῶ. καθῃρέθην, ἀφῃρέθην. & simplex ᾑρέθην, a præteritis. ᾕρημαι, καθῄρημαι, ἀφῄρημαι.

Sic ἐρρέθην ab εἴρημαι, quod & ἐρρήθην, unde ῥηθείς.

Illa quę uerterãt præterito ε in α, hic rursus per ε scribuntur, στρέφω, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

¶ Optatiuorum prima pluralis in ημεν, patitur syncopen in oĩbus uerbis. τυφθείημεν τυφθεῖμεν, unde formatur tertia τυφθεῖεν. cõsimiliter a uerbis in μι, τιθείημεν τιθεῖμεν τιθεῖεν. sic εἶεν pro εἴησαν ab εἴημεν.

¶ Subiũctiui secũda persona singularis diphthõgus est impropria. τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, similis tertiæ Actiuorum.

¶ Mediũ preteritũ a βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, desinit in βα, βέβλαβα, &c. ab antiquis in βω finitis, βλάβω, & cętera. Sic a βάπτω, θάπτω, σκάπτω, præteritũ in φα, βέβλαφα ab inusitatis βάφω, θάφω, σκάφω. Sic Aoristus secundus, & Futurum secundum. ἔβλαβον, βλαβῶ, ἔθαφον, βαφῶ.

Verbum

Verbũ μίμνω facit μέμονα à μένω. fit em̃ μίμνω per pleonasmum à μένω. & solent huiusmodi uertere ε in ι. πέτω πίπτω, τέκω τίκτω, ῥέπω ῥίπτω, ἕπω ἵσπω.
Duo illa τέπλα & μέμελα, unde μέμηλα, fiũt à πλέω πλῶ, μελέω μελῶ. quæ Attice grauantur τέλω μέλω.
Illa δέδηκα et κέκηκα, à δαίω et καίω, ut φαίνω πέφηνα.
¶ Futura secũda media sunt, ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, præter morẽ: circũflecti enim deberent, ut τυποῦμαι.
¶ Contractiones uerborum supra commemorauimus: uerum et aliter quoq; fit cõtractio. προέδωκας προὔδωκας, προετίθει πρoὐτίθει, πρόσωπον προὔσωπον, πρὸ ἔργου προὔργου. Sic et τὸ ἀγαθὸν τἀγαθὸν, καὶ ἐγὼ κἀγώ, τὸ ἐναντίον τοὐναντίον, τὸ ὄνομα τοὔνομα, τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον, cuiusmodi crasis Apostrophi nota signari solet.
¶ Perfecti passiui penultima breuis, non semper ascisscit σ. δέω, δέδεκα, δέδεμαι, unde ἔδεθλον. δράω, δέδρακα, δέδραμαι, unde δράμα. ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι, unde ἀροτήρ. tamẽ ὁ δεσμός tanq̃ à δέδεσμαι.
Plurima fiũt ab εω, quod uario spiritu uaria significat.
¶ Verbum substantiuum εἰμί fit ab ἔω pro ὑπάρχω, hoc est sum: reduplicationem non habent: penultima non η ex ε, ne idem sit cum ἠμί dico. sed additur iota, ut penultima sit longa. et acuitur ultima, cũ dicẽdũ foret εἶμι. nã disyllaba penultimã circunflectunt, γνῶμι, δῦμι, κλῦμι. Anomala in μι.
¶ Indicatiui præsens Sing. εἰμί, εἶ, ἐστί. Dua. ἐστόν, ἐστόν. Plu. ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί.
Imperfectum S. ἦν, ἦς, ἦν. D. ἦτον, ἤτην. P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Personis in σ, Aeoles addunt θα, ἦσθα, ἔφησθα, εἴπησθα.
Plusq̃perfectum medium. ἤμην, ἦσο, ἦτο, & cætera.
Futurum ἔσομαι, ut τύψομαι, ἔσῃ, ἔσεται, et syncope ἔσαι.
¶ Imperatiui præsens S. ἴσθι uel ἔσο, ἔστω. D. ἔστον, ἔστων.
Plu. ἔστε, ἔστωσαν. Inuenitur ἤτω pro ἔστω, à Barytono ἔω, ἔε, ἐέτω et crasi duorum εε in η, dicitur ἤτω. IMPERATIVVS.

¶ Optatiui præsens. S. εἴην, εἴης, εἴη. D. εἴητον, εἰήτην. P. εἶμεν, εἴητε, εἴησαν & εἶεν de qua syncope supra dictum est.
Futurum ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, ut τυψοίμην.
¶ Subiunctiui præsens S. ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. D. ἦτον, ἦτον. P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
¶ Infinitiui præsens εἶναι. Futurum ἔσεσθαι.
¶ Participij præsens. ὁ ὢν ὄντος. ἡ οὖσα οὔσης. τὸ ὂν ὄντος.
Futurum ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

εἶμι eo.

¶ εἶμι δὲ πορεύομαι, fit ab ἔω. deinde εἴω.
εἶμι hoc est eo, uel ibo. nã futurum εἴσω non est in usu.
¶ Indicatiui pręsens S. εἶμι, εἶς uel εἶ unde ἄπει. εἶσι. D. ἴτον, ἴτον. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι. & Ionice ἴασι, προσίασι, εἰσίασι.
Imperfectum S. εἶν, εἶς, εἶ. D. ἴτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.
Perfectum inusitatum εἶκα. unde plusq̃perfectum εἴκειν. & Attice ᾔκειν.
A perfecto medio εἶα, fit ᾖα, & solutione ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε.
Plusq̃per. ᾔειν. tertia pluralis ᾔεσαν, & ᾔεσαν, ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν.
Ab aoristo primo εἶσα fit εἴσαν, & inde ᾖσαν & ἤϊσαν.
Aorist. secũ. ἴον, ἴες, ἴε, ab ἴω. participiũ ἰών. alij tria dicũt præsentia acuta, ἰών, ἡκών & ἐών, pro ὢν ab εἰμί sum.
¶ Impera. S. ἴθι, ἴτω. D. ἴτον, ἴτων. P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι etiã dicitur εἶ, ab ἔω, Imperat. ἔε. Crasis εἶ, ἔξει, δεῖ.
¶ Infinit. ἴναι. etiam εἶναι, unde ἀπεῖναι, παρεῖναι per metathesim ab ἰέναι recepto infinitiuo, unde ἀπιέναι, μετιέναι προσιέναι ab ἵημι quod fit ab ἰέω.

ἵημι mitto.

¶ ἵημι δὲ πέμπω, hoc est mitto, fit ab ἕω, per reduplicationem impropriam coniugandum ut τίθημι. Futu. ἥσω.
Actiui indicatiui præsens. S. ἵημι, ἵης, ἵησι. D. ἵετον, ἵετον. P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι. Ionice ἱέασι unde ἱᾶσι, συνιᾶσι & cætera.
Imperfectum ἵην ut ἐτίθην. Perfectum εἷκα Bœotorum more ꝓ ἧκα à futuro ἥσω. unde εἱκώς, ἀφεικώς, ἀφεικέναι.
Aoristus pri. ἧκα, ἧκας, ἧκε, ꝓ ἧσα. futuri cõsonantẽ nõ seruat. sic ἀφῆκα, προῆκα. & ἀνηκάμην Aoristus medius.
Aoristus secũ. S. ἧν, ἧς, ἧ. D. ἕτον, ἕτην. P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, unde προίεσ

de προέσομ. mutat penultimam ut ἔθηκα & ἔδωκα.
¶ Imperat. præſens, ἵεθι, ἱέτω & cætera. Aoriſtus ſecundus ἕς, ἕτω, ut θές. unde compoſita, πρόες, ἄφες, κάθες.
¶ Optatiui præſens ἱείην. ¶ Subiunctiui ἐὰν ἱῶ. ¶ Infinitiui ἱέναι. ¶ Participij ἱείς. omnia ut τίθημι.
¶ Aoriſti ſecundi optat. εἵην. ¶ Subiunctiui. ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ. & interdum ἕω, ἕῃς, ἕῃ. deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ, unde ἀφείω. ¶ Infini. εἷναι penultima diphthongo ut θεῖναι, unde compoſita ἀφεῖναι, καθεῖναι. ¶ Participiũ εἵς, ἕντος. ἀφείς, καθείς, & cætera.
Paſsiui præſens ἵεμαι. Impfectũ ἱέμην. omnia ut τίθεμαι. Paſsiuum
Perfectum εἶμαι per ει ut τέθειμαι. Tertia pluralis εἶνται, ἀφεῖνται, ἀνεῖνται, pro quibus Attici ἀφέωνται, ἀνέωνται, ut ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollendo ſubiunctiuã, & interponendo ω μέγα.
Aoriſtus primus ἐθην, à tertia perfecti εἶται, corripiẽdo penultimam ut ἐτέθην. dicimus tamen εἵθην, ἀφείθην, quod & ἀφέθην.
¶ Medius Aoriſt. pri. ἡκάμην. ἀνηκάμην, προσηκάμην &c.
Aoriſti ſecundi Indicatiuus. ἕμην, ἕσο & ἕο & οὗ, ἕτο.
¶ Imperatiuus ἕσο & ἕο & οὗ unde κάθου, πρόσου, πρόου.
¶ Optatiuus εἵμην, εἷο, εἷτο. ¶ Subiunctiuus ἐὰν ὧμαι.
¶ Infinitiuus ἕσθαι. Participium ἕμενος.
¶ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ concupiſco. uſitatum eſt in paſsiuo præſenti, ἵεμαι, ἵεσαι, ut τίθεμαι. & impfecto ἱέμην, à quo compoſitum, ἐφίεμαι, & ἐφιέμην. ἵημι cõcupiſco.
¶ ἧμαι & κάθημαι ſedeo, fiunt ab ἕω, ἑέω, ἕημι, ἕεμαι, craſis ἧμαι, ἧσαι, ἧται. D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. ſic κάθημαι, κάθησαι, & cætera. ἧμαι ſedeo.
Imperfectum ἥμην, ἧσο, ἧτο. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο.
Imperatiuus ἧσο, ἥσθω. κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου ſede à κάθησο, Ionice κάθεο, & ſyſtole κάθεο, craſis κάθου.
¶ κεῖμαι iaceo, à κέω, κεέω, κέημι, κέεμαι, & craſi κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται. Imperfectum ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. κεῖμαι iaceo.
Futurum medium κείσομαι, κείσῃ, κείσεται.
Compoſita ſunt ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι.

ἴσημι cognoſco.

¶ ἴσημι cognoſco ab ἰσάω, ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. tertia pluralis ἴσασι accentu in antepenultima, ut particip. ἰσάς, ἴσαντος, τοῖς ἴσασι, non ἰσάς, ἰσάντος, ἰσᾶσι: non enim ſeruat legem uerborum in μι, quæ exigit ἰσάς acutum.

Impfectũ ἴσην, ἴσης, ἴση· tertia pluralis ἴσασαν ſyncope ἴσαν.

¶ Imper. S. ἴσαθι, ἰσάτω. D. ἴσατον, ἰσάτων. P. ἴσατε ἰσάτωσαν. Syncope ἴσθι, ἴσω, ἴσον, ἴσων, ἴστε, ἴσωσαν uel ἴσων. ſic ĩ pręſenti ἴσαμεν ἴσμεν, ἴσατε ἴστε.

Paſsiuum

¶ Paſsiuum ἴσαμαι, unde ἵσταμαι, cõpoſitũ ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται. Imperfectũ ἐπιστάμην, ἐπίστασο. Ionice ἐπίσταο, craſi ἐπίστω, ἐπίστατο. Futurum ἐπιστήσομαι.

φημί

¶ φημί dico à φάω. S. φημί, φής per η diphthongon, φησί. D. φατόν, φατόν. P. φαμέν, φατέ, φασί acuta ultima licet participium ſit φάς φάντος, τοῖς φᾶσι per ᾶ circunflexum.

¶ Impfectũ ἔφην ut ἵστην. Aoriſt. pri. ἔφησα. ex Fu. φήσω. Aoriſt. ſecũ. ἔφην in ſingulari ſimilis imperfecto, quod fit quoties non eſt reduplicatio. τλῆμι ἔτλην, γνῶμι ἔγνων. In duali autem ἔφητον, ἐφήτην. & plurali ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, ſeruatur lõga penultima, quã imperfectũ corripit. ἔφατον, ἐφάτην, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

¶ Infinitiuus φάναι, acutum ά ut ἱστάναι. nã φᾶναι per ᾶ circunflexum eſt Aoriſtus primus à φαίνω.

¶ Medius Aoriſtus ſecũdus. ἐφάμην, ἔφασο, & cætera.

ἵστη pro ἵσταθι. quandoq; Imperatiuus uerborum in μι fit à tertia Imperfecti, ἐπίπλη πίμπλη.

τέθνημι.

¶ τέθνημι reduplicatur per ε more Ionico, à θνάω τέθνημι. tertia pluralis τεθνᾶσι, ut ἱστᾶσι. ¶ Imperat. eſt τέθναθι.

¶ Optatiuus τεθναίην. ¶ Infinitiuus τεθνάναι. Sic τέτλημι, τέτλαθι, τετλαίην, quod & τλῆμι à τλάω.

ἕστημι.

ἕστημι quoq; per ε reduplicatum. unde ἕσταμεν ἑστᾶσι. & Optatiuus ἑσταίην, ἀφεσταίην. ¶ Infinitiuus ἑστάναι, ἀφεστάναι penultima per ά acutum.

Verba quæ ultra impfectũ nõ coniugantur.

¶ Vltra imperfectum non coniugantur, finita in ανω, ενω, εω, αθω, εθω, υθω, ξω, σκω, χθω, λδω, νδω. & alia item pluri-

ma

ma,uel hoc uel illo tẽpore carent.Sed quia uariãt crebro eiusdem uerbi themata, ut κύω κυέω, οἴομαι οἰέομαι, θνήσκω θείνω θνέω θνάω τέθνημι: aut a diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, ut φέρω οἴω ἐνέγκω ἐνέχω, ideo huiusmodi tempora referemus ad thema propriũ licet inusitatum, unde regulariter deduci queant. φέρω in usu habetur, non tria reliqua, tamen futurum οἴσω ab οἴω, Aoristi ἤνεγκα & ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Præteritum mediũ Atticũ ἀνήνοχα ab ἐνέχω, & ita in cæteris. quę uero themata uersentur in usu, docebit lectio.

¶ ἄγω. Futurum ἄξω. Præteritum ἦχα, & Atticè ἄγηχα, pleonasmo ἀγήοχα. Aoristus secundus ἦγον, & pleonasmo syllabæ γα ἤγαγον, unde ἄγαγε ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν. Participium ἀγαγών. Imperatiuus autem ἄξε ἄξετε præsentis est temporis. Nam quorundam futura pro præsenti usurpantur, ut ab ἄγω, λύω, οἴω, ὄρω. Futura ἄξω, λύσω, οἴσω, & ὄρσω Aeolice pro ὀρῶ, & usque ad imperfectum solum coniugantur. itaque λύσω, Imperfectum ἔλυσον, Imperfectum medium ἐλυσόμην. οἴσω, Imperfectum οἶσον, Imperati. οἶσε οἰσέτω. ὄρσω, Passi. ὄρσομαι, Imperfe. ὠρσόμην ὤρσου, & Ionicè ὤρσεο, & Imperati. ὄρσεο. sic ἄξω, Imperatiuus ἄξε ἀξέτω. ἄγω.

¶ ἄγνυμι, Pręt. me. ἦγα sumit ab ἄγω, & ἔαγα, ῥῆγα, solutiõe η in εα. Aorist. pri. ἦξα & ἔαξα. Aorist. se. pas. ἤγην et ἐάγην, sic in cõposito κατέαγα, κατέαξα, κατεάγην. ¶ Desinentiũ in γνυω aut γνυμι, tẽpora formabis a finitis in γω, ἄγνυμι tanquam ἄγω. sic ζεύγνυμι, μίγνυω, μοργνύω, πηγνύω, ῥηγνύω.

¶ ἄδω, Pręt. med. ἦδα et solutione ἔαδα. Participiũ ἑαδώς, ut ἑάγην pro ἤγην, ἑάλων pro ἥλων, et similia. ἄδω.

¶ αἰσθάνομαι. Fut. med. αἰσθήσομαι, Pręt. pass. ᾔσθημαι, Infinitiuus ᾐσθῆσθαι. Aorist. se. med. ᾐσθόμην, ab αἰσθέομαι.

¶ Ex ανω et ανομαι, deduces tempora, ut ex εω et εομαι. ἁμαρτάνω ut ἁμαρτέω, sic ἀπεχθάνομαι, αὐξάνω, βλαστάνω, καταδαρθάνω, ut ἀπεχθέομαι, αὐξέω, et cætera. ανω et ανομαι.

¶ ἁλίσκομαι

ἁλίσκομαι.

¶ ἁλίσκομαι Futu. ἁλώσομαι. Pręt. ἥλωκα, & ἑάλωκα, passi. ἑάλωμαι, unde uerbalia ἅλωσις, ἁλωτός ab ἁλόω. Aorist. secū. ἥλων ἑάλων. Infinitiuus ἁλῶναι. Participium ἁλούς ἁλόντος ab ἅλωμι, quæ sunt omnia uocis actiuę, sed significationis passiuæ, id quod frequētissimum est in compositis uerbi ἵστημι, ut καθεστῶτα constituta.

Augmentorū in quibusdā uarietas.

Compositum ἀναλίσκω ualde uariat in augmēto præteriti, dicitur enim ἀνάλωκα sine augmēto, & ἀνάλωσα, etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἀνήλωσα, ἠνάλωσα. Atq; hæc incremētorum diuersitas, in multis præterea contingit.

ἐγγυάομαι. Impf. ἠγγυᾶτο, Perfe. ἐγγεγύηκε. ἐγχυράζομαι. perfe. ἐγκεχυρασμένον, & ἐνεχυρασμένον, quod tamen fieri possit ab ἐνεχυράζομαι, utrūq; enim inuenitur. ἐγγυάω συνεγγύησε συνεγγυησάμην ἠγγύησε, sed ἐγγυᾶτο & προεγγύησε sine augmento. βλακεύομαι ἐβλάκευμαι & βεβλάκευμαι. & composita a λέγω, per λε aut γ, συνειλεγμένοι & συλλελεγμένοι. Διαιτέω δεδιῃτημένος, ut ἠνώχλησε per duplex augmentum. ἀμπέχομαι ἠμπεχόμην. ἠνέχετο & ἠνείχετο. παροινέω πεπαρῴνηκε. ἐπιδημῶ ἐπιδεδήμηκα. ἐπιορκῶ ἐπιώρκηκα. ἐπιστατῶ ἐπεστάτηκα. ἐμπολῶ ἐμπεπόληκα & ἠμπόλησε. κτάομαι κέκτημαι, & ἔκτημαι, & plurima item alia, generales canones augmēti, non exacte seruauerunt, de quibus copiose Budæus in commentarijs linguę Græcæ. ἀμφιέννυμι & ἀμφίεμι. Fut. ἀμφιέσω. Pręt. passi. ἠμφίεσμαι ab ἀμφιέω. siquidē ννυω & ννυμι habenda sunt ut ω, quæcunq; præcedat uocalis, ζωννύω, κεραννύω, κορεννύω, πεταννύω, ῥώννυμι, στρώννυμι, στορεννύω, χωννύω, tanq̄ ζώω & cætera.

ἀνοίγω.

¶ ἀνοίγω. Futu. ἀνοίξω, Aorist. pri. Atticè ἀνέῳξα. Pręteri. med. ἀνέῳγα, Pręt. passi. ἀνέῳγμαι, Partici. ἀνεῳγμένος. Aorist. pri. passi. ἀνεῴχθην. ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, Futu. ἀπολῶ, Pręte. med. Atticum. ἀπόλωλα ab ἀπόλλω. Futu. ἀπολέσω. pręteri. ἀπώλεκα ἀπολώλεκα ab ἀπολέω. ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκώς, ἀπεσκληκέναι perfecta sunt ab inusitato ἀποσκλάω. Optatiuus ἀποσκλαίη ab ἀπόσκλημι.

¶ἀρέσκω. Futu. ἀρέσω ab ἀρέω. nam σκω & σκομαι, tanq̃ ω & ομαι, βρώσκω, γηράσκω, ἱλάσκομαι, ut βρώω, γηράω, ἱλάομαι. ἀρέσκω.

¶Αὔξω. Futu. αὐξήσω ab αὐξέω. ¶ Innumera barytona facta sunt e circunflexis, tẽporaq; fiunt a circũflexis. ἀλέξω, ἄχθομαι, βούλομαι, θέλω, μάχομαι, μέλομαι, μένω, οἴχομαι, οἴομαι, ὀφείλω, tanq̃ ἀλεξέω ἀλεξῶ, ἀχθέομαι, ἀχθοῦμαι, & cętera. αὔξω. Barytona a circũflexis.

¶ἀπόχρη, Imperfe. ἀπέχρη, Futu. ἀποχρήσει. Aorist. pri. ἀπέχρησε ab ἀποχρέω, uide χρή. ἀπόχρη.

¶ἀφίει, Imperfectum a circunflexo, pro ἀφίη ab ἀφίημι, ut ἐτίθει pro ἐτίθη pag. quinquagesimasexta. Atticè augetur ἠφίει, ut ἠφείθη ab ἀφείθη. ἀφίει.

¶ἄφυκτος a φεύγω. tertia persona præter. passi. πέφυκται, uerbale φυκτός, unde ἄφυκτος, & ablata pręposititua ἄφυκτος, ut τέτυκται pro τέτυκται, a τεύχω. ἄφυκτος.

¶βαίνω, Futu. βήσομαι a βάω, Aorist. secun. ἔβην a βῆμι. sic καταβαίνω κατέβην, Imperat. κατάβαθι, ut ἀνάβαθι, per α Atticè pro κατάβηθι ἀνάβηθι, ut etiam φάθι & σύμφαθι. per apocopen autem κατάβα, ἀνάβα, ut ἀνάστα pro ἀνάστηθι. βαίνω.

¶βάλλω, perfectũ βέβληκα a βλέω. ut ἀπέσκληκα non a simplici σκέλλω, sed σκλάω. βάλλω.

¶βιόω, Futu. βιώσομαι, tertia pręte. passi. βεβίωται, tanq̃ impersonale, & participium βεβιωμένα. Aorist. se. ἐβίων. Impera. βίωθι βιώτω. Optati. βιοίην, ut δοίην, unde βιῴην ut δῴην Infiniti. βιῶναι, Partici. βιούς βιόντος, a βίωμι. βιόω.

¶γαμέω. Fut. γαμήσω. Aorist. pri. ἔγημα, a γάμω. Præsens γαμησείω nupturio: nam quędam in σειω appetentiã actus significãt, ac partim a Futuro, πολεμήσω πολεμησείω bellaturio, ὄψω ὀψείω cernere cupio, βρώσω βρωσείω esurio: partim a pręsenti, κρατῶ κρατείω, κινῶ κινείω, πελῶ τελείω, & alia consimili ratione. γαμέω.

¶γίνομαι & γίγνομαι. Futu. γενήσομαι. Præteri. γεγένημαι. Aori. pri. med. ἐγενησάμην Secundus ἐγενόμην, a γενάομαι. Pręte. med. γέγονα, a γείνω. Aorist. pri. med. ἐγεινάμην. Fut. pri. med. γενοῦμαι, a γείνομαι. dicitur etiã γεννάω per gemi- γίνομαι.

num νν, unde Aorist.pri. ἐγέννησα. med. ἐγεννησάμην, tertia persona ἐγεννήσατο, syncope ἐγέννατο, pro qua γείνατο more Ionum, qui augmenta respuunt, ut etiam γείνατο pro ἐγείνατο, ab ἐγεινάμην.

γινώσκω. ¶ γινώσκω. Futu. γνώσομαι. Præteri. ἔγνωκα a γνόω. Aorist. secun. ἔγνων. Impera. γνῶθι. Infiniti. γνῶναι. Partici. γνούς, a γνῶμι. sic ἀναγινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, & cætera.

δάκνω. ¶ δάκνω. Futu. δήξω. Aorist. secun. ἔδακον a δήκω.

δεικνύω. ¶ δεικνύω, & δείκνυμι. Futu. δείξω. Aorist. ἔδειξα a δείκω. sic ἀποδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, ὑποδείκνυμι.

δέω. ¶ δέω. Fu. δέσω & δήσω. Pręt. pass. δέδεμαι. Aor. pri. ἐδέθην

δέομαι. ¶ δέομαι. F. δεήσομαι. P. δεδέημαι. Ao. pri. ἐδεήθην a δεέομαι

δεῖ. ¶ δεῖ, oportet. Infini. δεῖν, utrunque a δέω. Fut. δεήσει. Aori. pri. ἐδέησε a δεέω. sunt autem impersonalia uoces tertię personę.

δείδω. ¶ δείδω. Pręt. δέδοικα. med. δέδοικα pro δέδοισα. Euphoniæ gratia: at Ionicè δέδια tollendo consonantem & corripiendo penultimam. Imperatiuus δέδιθι time. nam δεδίττομαι. Fut. δεδίξομαι. Aorist. secun. pass. ἐδεδίγην. Imperatiuus δεδίγηθι. Syncope δέδιθι, pro quo etiam δείδιθι a δεδίττομαι. crebro enim additur subiunctiua, ut fiat diphthongus, ut contra altera e diphthongo tollitur, εἷμα εἵματος ἱμάτιον. Syncope uero in multis locum habet.

ἄνωχθι, ¶ ἄνωγηθι ἄνωχθι ab ἀνώγημι, & migrat γ in χ propter θ sequens, ut νύχθ᾽ ὅλην pro νύκτα ὅλην. sic κεκράγηθι κέκραχθι a κε-

Annotatio. κράγομαι. ὠνησάμην ὠνάμην. nam Aori. pri. med. facile admittit hanc figuram, per omnes modos & participia, ὠνησαίμην ὠναίμην, εὑρησάμην εὑράμην εὑράμενος, ἐπριασάμην ἐπριάμην, secunda persona ἐπρίασο, Ionicè ἐπρίαο, & crasis ἐπρίω: & Imperatiuus πρίω eme, ut ἴσω pro ἴσασο. γεννήσατο γείνατο, Ionicum pro ἐγείνατο. & Optatiui plurales in ημεν, φαίημεν φαῖμεν, φαῖεν, de quibus pagina septuagesima quarta, ut λοίημεν λοῖμεν λοῖεν. & tertia pluralis in Aoristis passiuis. ἠγέρθησαν ἤγερθεν, ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν. iam illa δεδέμηκα δέδμηκα, τετέμηκα τέτμηκα, κεκάμηκα κέκμηκα, & similia

milia. præter hæc, ἤειμεν ἦμεν, ἐπεξῄειμεν προσῄειμεν. ἤειτε ἦτε ἐξῄειτε. ἥκαμεν ἧμεν ἀπῆμεν. ἀνήκαμεν ἀνῆμεν. etiã ᾔδειμεν ᾖσμεν ᾔδειτε ᾖστε, ᾔδεσαν, ᾖσαν eliso ε, & mutato δ in σ, ut contra ἴδμεν pro ἴσμεν. ἔστησαν ἔσταν, ἔστασαν per ε ab ἑστάκεσαν, at ἔστασαν per ε pro ἔστησαν. ut ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, α pro η. ἑστήκατε ἕστατε ἀφέστατε, ἐλθόμεν ἐλθῶμεν. ἐοίκαμεν ἔοιγμεν. δεδοίκαμεν δέδοιγμεν: sed de syncope satis multa sunt enumerata.

¶ διδάσκω. Futurum διδάξω. Aoristus ἐδίδαξα à διδάχω. διδάσκω.

¶ διδράσκω. Futurũ διδράσω à διδράω, sic ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω. Aorist. pri. διέδραν ἀπέδραν fugi, pro διέδρην ἀπέδρην, ab ἀπόδρημι διάδρημι, sed α pro η, ut ἔστασαν pro ἔστησαν. Particip. ἀποδράς ἀποδράντος. at ἀπέδραν διέδραν fugerunt, syncope pro ἀπέδρησαν διέδρησαν. Infiniti. δράναι præsens. διδράσκω.

¶ ἐγῷδα pro ἐγὼ οἶδα, ut ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι per crasim.

¶ ἔδω. Præt. Atticũ ἔδηκα & pleonasmo ἐδήδοκα. Præte. medium ἔδηδα. Futurum secun. med. ἔδομαι pro ἐδοῦμαι, ut φάγομαι πίομαι. ἔδω.

¶ εἴδω. Futu. εἴσομαι uel ἴσομαι remoto ε. Præt. med. οἶδα. sed Futu. εἰδήσω ab εἰδέω. Præt. εἴδηκα. plusq̃per. εἰδήκειν, syncope εἶδα, εἴδειν. Infinitiuus εἰδέναι. Participium εἰδώς. Plusq̃. εἴδειν. Attice ᾔδειν ει in η. Aorist. sec. εἶδον. poetice, ἴδον sine ε, id quod in reliquis perdurat, ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, ἰδεῖν. Parti. ἰδών. Optati. præsens εἰδείην ab εἴδημι. εἴδω.

¶ εἰπόν pro εἰπέ. Aoristus secundus syracusio more, ον pro ε. at εἶπον εἰπάτω, primus, ut τύψον. εἰπόν.

¶ ἐκέκραξα. Aorist. pri. à κεκράγω. quanquam præteritũ fit præsens à κράζω. Præt. med. κέκραγα. inde κεκράγω. Fut. κεκράξω. Aorist. ἐκέκραξα. ἐκέκραξα. à πείθω. Præt. med. πέποιθα, unde circũflexum πεποιθέω θῶ, à quo uerbale πεποίθησις. πείθω.

¶ γρηγορέω. Præteri. med. ἐγρήγορα. unde præsens ἐγρηγορῶ. γρηγορέω.

¶ ἔρομαι. Futu. ἐρήσομαι ab ἐρέομαι. Aoristus secundus medius ἠρόμην: nam εἰρόμην fit ab εἴρομαι. ἔρομαι.

¶ εὑρίσκω. Fut. εὑρήσω ab εὑρέω. Aorist. pri. passi. εὑρέθην. εὑρίσκω.

ἔχω. ¶ἔχω, Futu. ἕξω per ἕ aspiratum. Præteri. ἔσχηκα. Aorist. secū. ἔσχον à σχέω. Imperati. σχές ὑπόσχες πρόσχες, à σχῆμι, ut σπές à σπῆμι, φρές à φρῆμι, ad morem θές à τίθημι. Aorist. secun. med. ἐσχόμην ἀνεσχόμην. Imperati. σχοῦ ἀπόσχου. At ἰσχόμην ab ἴσχω. uerbale ἄσχετος à σχῆμι. Præte. passi. ἔσχεμαι, tertia persona ἔσχεται, σχετός, ἄσχετος, sic uerbale σχέσις ab eodem. Aorist. pri. passi. ἐσχέθην, similiter ab ἔσχεται. Sic illi Aoristi quos notauimus pagina lxxiiij, εὑρέθην, ἠρέθην, ἐπῃνέθην, ἐῤῥέθην regulariter deduci possint à passiuo Perfecto uerborum in μι. In summa, uerbalia quæ longam habēt uocalem, proficiscuntur à circunflexorum præterito, cōtra quæ breuem, à uerbo in μι: nam huius præteritum passiuum, penultimam breuiat, ut σχῆμα ab ἔσχημαι, σχέσις ab ἔσχεμαι. ἅλωσις, ἁλωτός, ab ἥλωμαι. δόσις à δέδομαι, & ita in cæteris.

ἕω. ¶ἕω induo uel sedeo, augetur per ει. Præt. passi. εἷμαι, plusq̄perfectum εἵμην. particip. εἱμένος. Aorist. pri. εἷσα. Particip. ἕσας. uerbale εἷμα εἵματος augmentū seruat: unde ἱμάτιον ablato ε: sic ἰστέον ab εἴδω, ἰτέον ab εἶμι.

ἦν δ' ἐγώ. ¶ἦν δ' ἐγώ, inquam autem ego, ἦ δ' ὅς, inquit autem ille dicta sunt per aphæresim à φημί, pro quo ἠμί. ἔφην, ἔφης, ἔφη, & φῆν, φῆς, φῆ, unde ἦν, ἦς, ἦ.

ἦσθα. ¶ἦσθα pro ἦς pagina lxxv.

ἥσθην. ἥσθην lætatus sum, & opti. ἡσθείην, Aorist. pri. ab ἥδομαι.

θάπτω. ¶θάπτω. Futu. θάψω. Aorist. primus ἔθαψα. Aoristus secūdus passi. ἐτάφην à τάφω.

θέλω. ¶θέλω uel ἐθέλω. tempora sumit à θελέω uel ἐθελέω. Sūt autem plurima tum uerba tū nomina διττολογούμενα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt, ὀρός & ὀῤῥός, ἀτροφές ἀτροφής, σταφίς ἀσταφίς, μικρός σμικρός, σπαίρω ἀσπαίρω. εὐθηνῶ εὐθενῶ, θρυλῶ θρυλλῶ, ναυαγῶ ναυηγῶ. στήκω ἑστήκω, ἀλινδοῦμαι καλινδοῦμαι. Multa præterea sunt uel barytona uel circunflexa, ῥίπτω ῥιπτέω, κύω κυέω, ἕλκω ἑλκέω, εἴδω εἰδέω, δόκω, unde δόξω & δοκέω, τρύχω & τρυχόω, unde τετρυχωμένος. Alia & barytona

tona, & circunflexa, & in μι, εἴδω εἰδέω εἴδημι. Alia in diuersis coniugationibus, δυνάω δυνάζω. quorum omnium uarietas legendis authoribus est obseruanda.

¶ θνήσκω Fut. θανοῦμαι. Aorist. secun. ἔθανον à θείνω. Præte. τέθνηκα à θνάω, & Ionice τέθνα, ut βέβηκα βέβαα. Imperatiuus τέθναθι. Optatiuus τεθναίην. Infinit. τεθνάναι. Particip. τεθνὰς à τέθνημι præsenti, quod reduplicatur per ε, unde fit τεθνᾶσι tertia pluralis ut ἱστᾶσι. quamquam potest τεθνᾶσι præteritum esse pro τεθνάασι per crasim, ut etiam Infinitiuus τεθνᾶναι per ᾶ circunflexum, pro τεθναέναι. Participium autem τεθνεὼς à θνέω τέθνημι. Præteritum Bœoticum τέθνεικα per ει, & Ionice τέθνεια, τεθνειώς, & ablato iota τεθνεώς, pro quo poetæ τεθνειώς. θνήσκω

¶ ἴδμεν pro ἴσμεν scimus, more Dorico, ut ὀσμή ὀδμή. ἴδμεν

¶ ἱκνοῦμαι. Futu. ἵξομαι. Aorist. se. med. ἱκόμην ab ἵκομαι. sic ἀφικνοῦμαι. Præt. pas. ἀφῖγμαι, Aorist. secū. med. ἀφικόμην. ἱκνοῦμαι.

¶ ἵπταμαι. Fut. πτήσομαι. Aorist. secun. ἔπτην. med. ἐπτάμην. Partici. πτάμενος ἀποπτάμενος. Infiniti. πτάσθαι, & α in ε dicitur πτέσθαι ὥσπερ πτέσθαι. quamquam sint quædam uel primæ uel secundæ cōiugationis, ut τέθνημι à θνέω uel θνάω, ita fuerit πτάσθαι ab πτάω ἵπτημι, at πτέσθαι à πτέω ἵπτημι, sic composita ἀφίπταμαι καθίπταμαι. Præteritum passiuum, πέπταμαι, uel ab ἵπτημι, uel à πτῆμι. multa enim nunc reduplicatione sunt affecta, nunc carent. πτῆμι ἵπτημι, τλῆμι τέτλημι, & consimilia. ἵπταμαι.

¶ ἱστέον sciēdum, ab εἴδω. Præteritum passi. εἶσμαι εἶσαι εἶσαι, uerbale εἰστέον: at ἱστέον dicitur reiecto ε, ut ἱμάτιον sine diphthongo, cum tamen fiat ab εἷμα εἵματος. ἱστέον

¶ ἰτέον, & pleonasmo ἰτητέον, ab εἶμι uado, præteri. actiuū esset εἶκα, passiuū εἶμαι εἶσαι εἶται, unde εἰτέον, & ε sublato ἰτέον, ut fit in ἱστέον & ἱστός. contra fit in θέμα, θέσις, ἄφεσις, & huiusmodi. siquidē factū est θέμα à præte. passi. τέθειμαι, unde regulariter deducetur θεῖμα, sed dicitur θέμα, reiecta subiunctiua: aut habenda est ratio legitimi ἰτέον.

Præteriti,neglectis Bœotis,quomodo diceremus τίθημι.Perfectum τέθηκα.pasſiuum τέθειμαι corripiendo penultimam,unde θέμα,θέσις.& ἵημι perfectum ἧκα.pasſi. μα ἄφειμαι,unde ἄφεσις.& ita in cæteris.

καθέζομαι. ¶καθέζομαι. Futu.ſecun.med.καθεδοῦμαι. cur autem per δ ſcribitur,dictum eſt pagina xxxi.

κάθημαι. ¶κάθημαι.Futu.καθήσομαι.de hoc pagina lxxvij.

λαγχάνω. ¶λαγχάνω,λαμβάνω,λανθάνω,& μανθάνω,tempora ſumunt à λήχω,λήβω,λήθω,& μαθέω.

οἴομαι. ¶οἴομαι & ſyncope οἶμαι.Imperfe.ᾠόμην.Futurũ,οἰήσομαι. Aoriſt.ᾠήθην ab οἰέομαι.

οἶσθα. ¶οἶσθα,ab εἴδω. Præt.med.οἶδα,ſecund perſona οἶδας,& æolice οἴδασθα. deinde per ſyncopen οἶσθα. Eſt autem pleonaſmus θα familiaris perſonæ in σ.εἶσθα,ἦσθα,ἤεισθα, ἔφησθα,ἐπεξίησθα,πίησθα,ἤδεισθα,uel ἤδησθα per η

οἷόστε. ¶οἷόστε pro οἷος, ut ἐφ᾽ ᾧτε pro ἐφ᾽ ᾧ:nam Ionice abundat particula τε.

ὄμνυω. ¶ὄμνυω & ὄμνυμι.Futurũ ὀμόσω ab ὀμόω.Præteritũ Atticum ὀμώμοκα.

οὐθέν. ¶οὐθέν pro οὐδέν,doricum eſt,ut ἀξυθενῶ pro ἐξουδενῶ.

ὀφείλω. ¶ὀφείλω.Fut.ὀφειλήσω ab ὀφειλέω.ſyncope autẽ ὄφλω. Fut. ὀφλήσω.Præt.ὤφληκα.Aori.pri.ὤφλησα. Aoriſt.ſe.ὦφλον.

πάσχω. ¶πάσχω.Futu.πείσομαι patiar,pro πήσομαι,η in ει à πήθω. at πείσομαι parebo aut credam à πείθομαι.Aoriſtus ſecũdus ἔπαθον à πήθω.Præteri.mod.πέπονθα à πονέω,unde Præteritum actiuum πεπόνηκα.medium πέπονα, & pleonaſmo literæ θ πέπονθα.Partici.πεπονθώς πεπονθότος.

πίπτω ¶πίπτω.Futu.πεσοῦμαι dorice uſitatum eſt pro πέσομαι à πέτω.Dores enim futura circunflectunt in omni cõiugatione,pro πέσω dicentes πεσῶ,unde Fut.medium πεσοῦμαι.Præte.πέπτωκα à πτόω. Aoriſt.pri.ἔπεσα. Aoriſt. ſecun.ἔπεσον à πεσέω.at.ἔπεσαν tertia pluralis eſt Aoriſti primi pro ἐπέσησαν per ſyncopen,ut ἔστησαν ἔσαν.

πίνω. ¶πίνω.Fu.πώσω.Præt.πέπωκα à πόω.Aori.ſe.ἔπιον,à πίω. Impera.

Imperatiuus πῖθι: nã legitimũ πίε ascíscit pleonasmum syllabæ θι πίεθι, deinde crasis ιε in ι longum fit πῖθι. Futurũ secundũ med. πίομαι pro πιοῦμαι, ut φάγομαι & ἔδομαι.

¶ πυνθάνομαι. Futu. πεύσομαι. Aorist. secũ. med. ἐπυθόμην a πεύθομαι. Pręt. passi. πέπυσμαι pro πέπευσμαι, ut etiam ἄφυκτος pro ἄφευκτος elidendo ε ex diphthongo. πυνθάνομαι.

¶ πράττω facio. Futu. πράξω. Pręt. πέπραχα. sed πράττω uendo. Futu. πράσω. Pręt. πέπρακα. Sunt uero in quarta coniugatione, quę eadẽ significatione, tamen duplex habent futurũ, ἁρπάζω, βαστάζω, νυστάζω, παίζω, σαλπίζω, ξω, & σω. πράττω. Annotatio.

ῥέω, Futu. ῥεύσω & ῥυήσω a ῥυέω. Pręt. ἐῤῥύηκα. Aorist. secũ. actiuus ἐῤῥύην a ῥύημι: aut secũ. passi. a ῥυέω, etiã si ῥυῶ circũflexum desiniit in ῶ purum. Composita sunt περιῤῥέω διαῤῥέω per geminum ῤῥ, nam ut ε augmentum syllabicũ duplicat ῥ, ita & præpositio finita in uocalẽ. ῥῆμα περίῤῥημα, ῥήγνυμι καταῤῥήγνυμι, ῥῆξαι περιῤῥῆξαι. proinde καταῤῥάκτης fit a uerbo ῥάσσω καταῤῥάσσω, sed καταράκτης (nã utrũq; iuenitur) uenit ab ἀράσσω καταράσσω per unũ ρ, pro quo & ἀῤῥάσσω dicitur, unde συναῤῥάσσω: nã συῤῥάσσω a ῥάσσω.

¶ ῥηγνύω & ῥήγνυμι. Futu. ῥήξω a ῥήγω. Aorist. secun. passi. ἐῤῥάγην. Pręt. mediũ ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα. siquidem hoc uerbum pro η capit sæpe ω, sic διέῤῥωγα διεῤῥωγώς. ut etiã dicitur ἀρωγός pro ἀρηγός. ῥηγνύω.

¶ ῥωννύω & ῥώννυμι. Fut. ῥώσω a ῥώω. Pręt. ἔῤῥωκα. passiuum ἔῤῥωμαι. Plusq̃perfe. ἐῤῥώμην. Imperati. ἔῤῥωσο ἐῤῥώσθω. Infinitiuus ἐῤῥῶσθαι. ῥωννύω.

¶ σβεννύω σβέννυμι. Futu. σβέσω & σβήσομαι a σβέω. Aorist. secun. ἔσβην a σβῆμι. aut est Aorist. secun. passiuus a σβέω, secundus Aorist. acti. ἔσβον. Passi. ἔσβην. σβεννύω.

¶ σεύω. Aoristus primus ἔσσυα per α purum. Aoristus passi. ἐσύθην pro ἐσεύθην. σεύω.

¶ σπένδω. Fu. σπείσω a σπείδω. q̃nq; æolice pro Subiũctiua uocali cõsonãs. σπείρω, σπέῤῥω, γείνατο γεύνατο. σπένδω.

¶ συνίημι, intelligo. Aor. pri. συνῆκα, & attice ἐσυνῆκα per geminum συνίημι.

geminum augmentum ut ἠνώχλουν, & similia. Aorist. secundus συνῆν. Impera. σύνες. Partici. συνείς. Atticè autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῶ, ξύνες, ξυνείς. ut pleraque alia, cõmuniter per συν efferuntur, Atticè per ξυν, σύνοικος ξύνοικος.

συῤῥήγνυμι. ¶ συῤῥήγνυμι cõpositũ a συν & ῥήγνυμι. Quomodo uero se habeat συν in cõpositis, docere possunt subiecta exẽpla. βαίνω, συμβαίνω, γράφω συγγράφω, ζάω συζάω, κάμνω συγκάμνω λέγω συλλέγω, μανθάνω συμμανθάνω, παίζω συμπαίζω, ῥέω συῤῥέω, σείω συσσείω, στέλλω συστέλλω, φημί σύμφημι, χέω συγχέω, ψηφίζω συμψηφίζω. Idem iudicium de mutatione ν in præpositione ἐν, βαίνω ἐμβαίνω, γράφω ἐγγράφω, & cætera, nisi quod ante σ, non mutatur ν, σείω ἐνσείω, σημαίνω ἐνσημαίνω.

τέμνω. ¶ τέμνω. Futu. τμήξω a τμήγω. Aorist. secũ. ἔταμον uel ἔτεμον. Partici. ταμών uel τεμών.

τίκτω. ¶ τίκτω. Futu. τέξω a τέκω. Præteri. med. τέτοκα. Aori. secun. ἔτεκον per ε: nam secũdo Aoristo uerti ε in α, id ferme fit præsente aliqua immutabili, δέρω ἔδαρον, πλέκω ἔπλακον.

τιτρώσκω. ¶ τιτρώσκω. Futu. τρώσω a τρώω. Sæpe barytona quoque habent reduplicationem, δράω διδράσκω, μνέω μιμνήσκω.

τρέχω. ¶ τρέχω. Fut. θρέξω per θ. Prẹteri. δεδράμηκα a δραμέω. Aorist. secũ. ἔδραμον a δρέμω. Futu. secũ. med. δραμοῦμαι.

τρώγω. ¶ τρώγω. Aorist. se. ἔφαγον a φάγω. Futu. secũ. med. φάγομαι pro φαγοῦμαι, ut ἔδομαι & πίομαι.

τυγχάνω. ¶ τυγχάνω. Futu. τεύξομαι a τεύχω. Aorist. secun. ἔτυχον. Præteri. τετύχηκα a τυχέω. at τέτυκται, tertia præteriti passiui pro τέτευκται a τεύχω. uide in ἄφυκτος.

ὑπισχνοῦμαι, ¶ ὑπισχνοῦμαι. Fut. ὑποσχήσομαι. Prẹte. ὑπέσχημαι. Aorist. pri. ὑπεσχέθην. Aoristus secun. med. ὑπεσχόμην ab ὑποσχέομαι: at. Futu. ὑποστήσομαι ab ὑφίσταμαι. Aorist. secun. ὑπέστην.

φάναι. ¶ φάναι dicere, prẹsentis φημί, φᾶναι uero per ᾶ, pri. Aor. a φαίνω, pro quo & φῆναι, ἀποφῆναι, ut μιᾶναι μιῆναι.

φέρω. ¶ φέρω. Futu. οἴσω, ab οἴω. Aori. pri. ἤνεγκα. secun. ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Prẹteritũ medium Atticum ἐνήνοχα, διενήνοχα ab

ab ἀνέχω. Aori. pri. passi. ἠνέχθην. Partici. ἀνεχθείς, sic ἀναφέρω, ἀνηνέχθην, ἀνενεχθείς refocillatus. Cæterum per syncopen dicta sunt φέρειν φρεῖν, φέρω φρῶ, unde φρῆμι. Imperati. secun. Aorist. φρές εἴσφρες, ἔκφρες, ut θές. Aoristus primus ἔφρησα. Futurum φρήσω εἰσφρήσω.

¶ φθάνω. Fu. φθάσω a φθάω. Aor. se. ἔφθην a φθῆμι. Opt. φθαίην. φθάνω

¶ φθίνω. Fu. φθίσω a φθίω. cōplura in νω, dū tēpora formāt, negligūt ν, φθάνω, φθίνω, πίνω, tanq̃ φθάω, φθίω, πίω. φθίνω.

¶ φύω. Futu. φύσω. Aorist. secun. ἔφυν a φῦμι. φύω.

¶ χαίρω. Fut. χαρήσομαι. Aorist. se. pas. ἐχάρην a χαρέω. χαίρω.

¶ χάσκω. F. χανοῦμαι. Pr. med. κέχηνα. Ao. se. ἔχανον a χαίνω. χάσκω.

¶ χέω. Fu. χεύσω. Aor. pri. ἔχεα. Impera. χέον ἔκχεον. Infi. χέαι ἐκχέαι. Aorist. secū. ἔχεον. Futu. secū. χεῶ ἐκχεῶ. χέω.

¶ χρή oportet. a χρῆμι per apocopen χρή, ἀπό χρη. Imperfectum ἔχρην & χρῆν. Infinitiuus χρῆναι. χρή.

¶ ὠθέω. F. ὤσω. Ao. pri. attice ἔωσα. Prę. paſ. ἔωσμαι ab ὤθω. ὠθέω.

¶ ὦταν pro ὦ ἑτάν, ἔτης amicus, unde ἑτάν ut ἑρμῆς ἑρμᾶν, μέγιστος μεγιστάν, ὦ ἑτάν, sed synalœphe cōtrahit in ὦταν. ὦταν.

¶ Rimātibus uerborum themata, præcipuum sit, ut in promptu, & tanq̃ ob oculos habeāt cōiugationē τύπτω, ποιέω, & τίθημι, ac singulorū tēporū exacte norint terminationes. deinde memores quomodo formētur tēpora, sensim ascēdant, donec statuendū sit præsens. Parti. ὀφθησόμενος, a Fut. pri. ὀφθήσομαι. Aorist. pri. ὤφθην. tertia pręt. passi. ὦπται prima ὦμμαι. Pręte. acti. esset ὦφα. Futu. ὄψω. igitur pręsens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω, ὄβομαι, ὄπομαι, ὄφομαι, uel ὄπτομαι, sed adhibitum lexicon cōmōstrabit ὄπτομαι. Annotatio.

Accentus.

¶ Accentus acutus afficit ultimā syllabam, penultimā, aut antepenultimā. Circunflexus ultimam aut penultimam. Grauis ultimam tātū. Dictionibus autem quę sic uel sic notantur, huiusmodi tribuerunt uocabula. Accentorū ratio.

θεός ὀξύτονον, acutus in ultima.

λόγος προπαροξύτονον, acutus in penultima.

τύπτομεν	προπαροξύτονον, acutus in antepenultima.
ποιῶ	περισπώμενον, circunflexus in ultima.
βοᾶτε	προπερισπώμενον, circũflexus in penultima.
τιμὴ	βαρύτονον, grauis.

¶ Grauis in omni ſyllaba intelligitur, quę nec acuitur, nec circũflectitur, at ſignatur ſolũ in ultima. Nam ultima acuta, fit grauis, ob cõſequentiã dictionis, θεὸς ἡμῶν. Excipe τίς interrogatiuum, τίς ἐποίησε.

Accentus qñ locũ mutãt.

¶ Caſuũ & perſonarũ accẽtus ferme manet in eadem ſyllaba. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ. τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Quando autẽ mutetur accẽtus, aut e loco migret, ſic eſt accipiendũ. σῶμα σώματος, ῶ in ώ, quia in antepenultima non circunflectitur. σώματα σωμάτων. ultima ſi fuerit longa, non acuitur antepenultima. excipe Attica, μενέλεως, λέξεως, & ſimilia. βοάετε βοᾶτε, άε in ᾶ. ex acuto & graui fit circũflexus. excipe τὸ λητόα λητώ, & τὼ νόω νώ a νόος, νῶϊ νώ ab ἐγώ. dualia enim in ω, ſemper acuũtur, etiã cõtracta. ἑστάως ἑστώς, nõ ἑστῶς. ex graui & acuto nõ fit circũflexus. ἑστώς ἑστῶτος, longa ante finalem breuem circũflectitur. ἑστῶτες ἑστώτων, longa ante finalem longã acuitur. ἡρακλῆς ἡρακλέος, breuis nõ eſt capax circũflexi, nec item longa poſitione, ſed natura. σῶμα, τεῖχος, βοᾶτε, βοᾷ.

¶ Diphthõgi finales αι & οι, in accẽtibus habẽtur breues, μοῦσαι, ἄνθρωποι. Excipe aduerbia, οἴκοι domi (nã οἶκοι nomẽ plurale) & Optatiuos ποιήσαι feciſſet. at ποιῆσαι Infini. Aori. pri. actiui. ποίησαι autẽ Impera. Aor. pri. medij.

¶ In declinatiõibus pariſyllabicis, circũflectũtur genitiui & datiui, licet reliqui caſus acuãtur. ὁ ποιητής, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. Idẽ iudicium de genitiuo duali & plurali quintæ declinatiõis. ἡ χείρ, τῆς χειρός, ταῖν χεροῖν, τῶν χειρῶν.

Primæ & ſecundæ declinationis.

¶ Subſtãtiuorum primæ & ſecundæ declinationis, genitiuus pluralis circũflectit ultimam. ὁ αἰνείας, τῶν αἰνειῶν

non

non αὐγείων. ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν, non μούσων. Adiectiua uero secũdæ declinationis, à masculinis tertiæ, Genitiuũ parem habent masculino. ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων. Quòd si masculinũ sit quintæ, ultima Genitiui fœminini circunflectetur. ὁ ἡδύς, μέλας, τύπτων, τῶν ἡδέων, μελάνων, τυπτόντων. ἡ ἡδεῖα, μέλαινα, τύπτουσα, τῶν ἡδειῶν, μελαινῶν, τυπτουσῶν. in quibus etiam nõ eadem est penultima Genitiui utroq; genere.

¶ Quintæ declinationis Genitiui & Datiui dissyllabi, accentũ sortiũtur ĩ ultima, Accusatiui aũt Noĩatiui & Vocatiui in priore. ἡ χείρ, τῆς χειρός, τῇ χειρί, τὴν χεῖρα, τὼ χεῖρε, ταῖν χεροῖν, αἱ ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί, τὰς χεῖρας. Excipe participia, θείς, θέντος, θέντων, ὄντος, ὄντα, & c. etiã τῶν παίδων, τῶν τρώων, τῶν πάντων, & τοῖς πᾶσι. Quintæ.

¶ Circũflectunt ευ & ου finales, ὁ βασιλεύς ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ. preter aduerbiũ ἰδού ecce, at ἰδοῦ Impatiuꝰ, ut τυποῦ,

¶ Vocatiuus in ες, à propriis in ης est προπαροξύτονος. ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. ὁ ἡρακλῆς εος, ὦ ἡράκλεες, crasi ἡράκλεις.

¶ Irregularia sunt. ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν. ὁ δεσπότης, μητιέτης, ὦ δέσποτα, μητίετα. etiam ἡ μήτηρ θυγάτηρ, τῆς μητέρος θυγατέρος, non μήτρος θυγάτρος.

¶ Particulæ α εὖ δυς, crebro accentũ retrahũt. παιδευτός ἀπαίδευτος, τακτός, εὔτακτος, κινητός δυσκίνητος. sic ἑκών ἀέκων & crasi ἄκων. λόγος ἄλογος εὔλογος, & cætera.

¶ Verborum & participiorũ accentus, obseruãdi sunt in coniugatione uerborum, τύπτω, ποιέω, & τίθημι. Præterita & Aorist. priore longa, seruant accẽtum in compositis εἶχον κατεῖχον, εἶκα ἀφεῖκα, εἶμαι ἀφεῖμαι, ἦκα συνῆκα. præter οἶδα σύνοιδα, non συνοῖδα. Verborũ & participiorũ accentus.

¶ Monosyllaba lõga, relicta post Apocopen acuũtur. θῆναι θή, post aphæresim autẽ circũflectuntur, ἔφην ἔφης ἔφη. φῆν φῆς φῆ, & ἦν ἧς ἧ. at breuia sunt acuta, ἔβαν βάν. Monosyllaba.

¶ Quædã omnino carẽt accẽtu, ὁ ἡ εἰς ἐς ἐκ ἐξ ἐν εἰ οὐ οὐκ. Accentu oĩno carentia.

¶ Interdũ præter accẽtũ natiuũ, (qui unus tantũ ĩ una

dictione) asciscitur alter propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedētē syllabam. Sunt autem enclitica τὶς τινός. Infinita, τοῦ τῷ pro τινός τινί, εἰμὶ & φημὶ toto præsente, μοῦ μοὶ μὲ, σοῦ σοὶ σὲ, aduerbia infinite capta πουθὲν ποτὲ ποθὶ πῶς πῶ πῆ πού, τὲ γέ. ut εἴτις, εἴτινα, εἰπέ μοι, σῶμά σου, ἤκουσέ μου.

Encliticæ particulæ.

¶ Persona ἐστὶ, principiū orationis, aut subdita post οὐκ καὶ ἀλλά ὡς εἰ τοῦτο, remittit accentum in priorem syllabam. ἔστι πόλις, καὶ ἔστιν, ἀλλ᾽ ἔστι, ὡς ἔστι, εἰ ἔστι, τοῦτ᾽ ἔστι. alioqui in præcedētem dictionem, καλός ἐστιν, ἄνθρωπός ἐστι, σῶμά ἐστι, ἑρμῆς ἐστι. Et de accentu quidem hactenus.

ἐστί.

¶ Reliquū est, ut de constructione, quatenus est opus, agamus.

¶ De Græcorum constructione, tantum præcipienda sunt ea, in quibus nobiscum non consentiunt.

Cōstructio græcorum.

¶ Neutrum plurale uerbo gaudet singulari, ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι.

Genitiuo.

¶ Genitiuū multis adhibent, quibus nos Ablatiuum: siquidem uterq; casus ponitur absolute. Latini me præsente, Græci μοῦ παρόντος. Quādoq; participium solum, ἐλθόντων δὲ, ubi autem uenissent, intelligendo casum rei cōuenietis. Attice pro hoc Genitiuo est Accusatiuus, & ferme cum ὡς & ὥσπερ. ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσοντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσοντος. estq; istuc receptissimum in participijs impersonaliū, δέον, δεῆσον, ἐξόν, ἐνόν, προσῆκον, παρόν. ἐνδεχόμενον. ἐξόν αὐτῷ ποιῆσαι, cum ipsi permissum esset facere, ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanq̄ nihil ei⁹ intersit, δόξαν ἐμοὶ γράψαι; ubi mihi statutum esset scribere, ἄδηλον ὄν, cum sit incertum, & cætera.

Genitiuum postulant Comparatiuus & Superlatiuus, σαχάνης δικαιότερος, βέλτιστος ἁπάντων. Verba quæ animi affectionē significāt, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, & similia. Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiæ & inopiæ. quorū

exemplis

exemplis supersedendum duximus, monuisse tantum contenti: ad hæc uerbalia per α priuatiuū facta, ἀθέατος, ἀληθείας, uerbalia in ικός, ποριστικός τῶν ἐπιτηδείων. & adiectiua plurima ἄξιος ἀνάξιος ἄπειρος. & alioqui quoduis adiectiuum partitiue positum, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, qui inter amicos ingenui sunt, quale illud Plinianum, ouorū ob longa. præterea uerbum substantiuum εἰμὶ & γίγνομαι, τούτων ἐστὶν ὁ πλάτων, horum, aut de numero horum est Plato, quod uerbum quādoque omittitur, οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγώ.

Partitionis Genitiuum mutant in casum partium, οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί, pro τῶν ἀνθρώπων. sic τοὺς φίλους, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε, pro τῶν φίλων. & ita per omnes casus.

Crebro etiam Genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur deficiente ἕνεκα, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, ob felicitatem, aut quod ad felicitatem pertinet, utrūque enim significat ἕνεκα: & ὦ μακάριε τῆς θέας beatus q ista uideris.

In Genitiuo ponitur materia, πεποίηται λίθου, pars, πίνω τοῦ οἴνου, λαβόμενος τοῦ ποδός. Precium ὠνησάμην δύο ὀβολῶν. tempus νυκτὸς καὶ ἡμέρας σπουδάζει. Temporis uero continuitas in Accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, quod & in Datiuo, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας.

Genitiuum regunt ἅλις, ἕνεκα, χάριν, ἄνευ, δίκην, πλήν, μεταξύ, πάρεργον, φεῦ, ὦ, βαβαί, ἡράκλεις, ὤμοι & huiusmodi exclamationes. etiam εὐθύ, πόρρω, ἄπο pro ἄποθεν, ἔξω, χωρίς, & aduerbia localia ποῦ, πόθεν.

¶ Datiuo tribuuntur uerba sequēdi ἀκολουθῶ, ἕπομαι. certandi ἐρίζω, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. quæcunque passiue capiūtur πεποίηταί μοι, pro ὑπ' ἐμοῦ, ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, uulgo ignotum. cōposita à σύν & ὁμοῦ, σύντροφος, ὁμόψηφος. Datiuo.

Datiui casus est instrumētum ἀπέκτεινε τῷ ξίφει. causa, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ. modus actionis τίνι τρόπῳ γράφεις. & quādoque precium, Chrys. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος.

Datiuum habẽt cum Genitiuo ἀμφισβητῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω, φθονῶ. & impsonalia δεῖ, μέτεστι, μέλει, μεταμέλει. In Datiuo pronominis αὐτὸς, sæpenumero intelligitur præpositio σὺν. ut ἀπέπτη μὲν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, hoc est, σὺν αὐταῖς.

Accusatiuo. ¶ Accusatiuũ admittit quoduis uerbũ, nominis ab eo deducti. τοιούτους γάμους γαμῶν, ἀδικῶ σε ἀδικίαν. aut nominis relatiuum, ἡ ἀδικία ἣν ἀδικῶ σε.

Vbiq; locus est Accusatiuo, si ĩtelligas κατὰ. Σύρος καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα. sic Virgilius Cætera graius.

Et qualia sunt poetis nostris usitatiora, fractus mẽbra, & similia, ijs Græci passim utuntur, τὴν ῥῖνα κορύζης μεστός, κόσμιος τὴν ἀναβολήν, τὸ σχῆμα εὐπρεπής.

Pasiua regũt Accusatiuum uerbi Actiui. ut ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, sic pasiue, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, & ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν.

Verbalia in τέον, uerbi sui postulãt Accusatiuũ, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολήν. Interdũ secũdus Accusatiuus in uicẽ Datiui succedit, ἰατέον τὴν νόσον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας.

Atticismus. Attice Accusatiuus pro Genitiuo, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων. Et pro Datiuo οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοί.

Annotatio. ¶ Quando infinitiuus & uerbum præcedẽs ad eandẽ pertinẽt personam, nõ est opus Accusatiuo, ἔφη ποιήσειν dixit facturũ, nẽpe se, ut Terẽtius, pollicitus sum suscepturũ. Infinitiuus nõ tam Accusatiuũ habet q̃ Nominatiuum. φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγονέναι, dicit se authorem fuisse. οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδώς, μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tam alienus ab arrogantia, ut cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Infinitiuo. ¶ Iunguntur infinitiuo, ὡς, ὥστε, πρὶν ἤ, ἐπειδή, ὅσον.

Relatiuum. ¶ Relatiuum eodem casu ponũt cum antecedẽte. χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἔπεμψε. hinc sunt illa ἀνδρὶ οἵῳ σοί, ἄνδρα οἷόν σε.

Participia. ¶ Participium tanq̃ pro Infinitiuo, cum uerbis perseuerandi,

uerandi, ἀγαπῶν με διατελεῖ. desistendi, οὐ παύσομαι φιλῶν. & cum uerbis affectionem animi significantibus, μέμνημαι ἰδών, οὐ συνίεσαν μάτην πονοῦντες. sic Virg. Sensit medios delapsus in hostes.

¶ Articulo uestitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ χθὲς hesternus. φ si iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participium, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὢν aut οἰκῶν. Aduerbium cũ articulo.

¶ Præpositionum uaria significatio, uariat regimen. Præpositio.

¶ Genitiuum habẽt, ἐκ uel ἐξ ex significãs locũ, tẽpus, materiã, causam. πρὸς ab, corã, iurandi, officij. πρὸ ante, locũ, tẽpus. κατὰ cõtra, super, de, ab, διὰ per, μετὰ cum, παρὰ ab, ἀντὶ pro, ἐπὶ circa, super, etiam tempus significat, περὶ pro, ἀπὸ a ex, ὑπὸ præ, sub, ὑπὲρ pro, de, super. Genitiuo.

¶ Datiuum. ἐν in, σὺν cum, πρὸς iuxta, παρὰ apud, ἐπὶ propter, in potestate, post, sup, cõtra, περὶ, p in, circa, ὑπὸ sub. Datiuo.

¶ Accusatiuũ. εἰς uel ἐς in, ad, ἀνὰ per, κατὰ per, secundũ, circa, διὰ propter, μετὰ post, παρὰ ad, prĕter, propter, ἐπὶ ad in, περὶ circa, circum, prope. ὑπὸ sub. ὑπὲρ supra, ultra. Accusatiuo

De ἀμφὶ iudicandum, ut de περὶ, quod usitatius est.

Duæ ἐλλειπτικῶς ponuntur cum Genitiuo. ἐν deficiente Datiuo, εἰς διδασκάλου pro εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. Eclipses.

¶ Dicunt prĕterea, οἱ περὶ πλάτωνα, hoc est, Plato, οἱ ἀμφὶ σωκράτην, hoc est, Socrates. Verum istiusmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcanicas phrases attinet, doctissime persecutus est Budĕus in suis cõmentarijs, quos nuper & emendate, & eleganter, magno studiosorum bono, excudit Badius, optime semper de literis meritus. Eum librum cõparare sibi debet, quisquis serio Græcari uolet. Annotatio.

ΤΕΛΟΣ.

αμ	σαμ	ἀμ	σάμ	ας	ρας
ᾶς	ρᾶς	εμ	σαις	ᾶις	σαῖς
ες	τες	εμ	μεμ	ἐμ	μὲμ
ης	σῆς	ῆς	μῆς	ιμ	πημ
ὴμ	μὴμ	ις	σις	όμ	γομ
ὸμ	τὸμ	ωμ	γωμ	ῶμ	σῶμ
ειμ	γειμ	ως	σως	ῶς	πῶς
ος	γος	ὸς	ρὸς	ους	γους
οὺς	τοὺς	σε		φωμ	

η ται — σθαι — δὲ

καὶ καὶ καί — γαρ γὰρ γάρ — μὲν μέν

παρ — περ — ἐστι ἐστὶ

αρ	ες	στ	σθ
σπ	σχ	σσ	τὴν
κμ	υν	σα σά	εν
τοῦ του τοῦ	τὸ	τι	ἐν
ου	ευ	ει εἰ	πο
τῆς	τῷ	τῶν	πὸ
γεν γέν	κατὰ	κῶν	
ος	ἐπι ἐπί	φι φί	

στρ, πρ, χρ, γρ, ππ, γγ, πτ, ττ, τρ.

MEDITATIONES GRAECANICAE, IN ARTEM GRAMMATICAM, AVTORE NICOLAO CLENARDO.

In eorum gratiam, qui uiua præceptoris uoce destituuntur, & literas Græcas suo ipsi ductu discere coguntur.

nec mihi mel nec apes.

μήτ' ἐμοὶ μέλι, μήτε μέλιττα.

Nocet empta dolôre uoluptas.

VENVNDANTVR PARISIIS APVD SORBONAM, ET IN VIA IACOBAEA SVB INTERSIGNIO DIVAE BARBARAE.

M. D. XXXI.

HVMANISS. SIMVLQVE DOCTISS. VIRO, IACOBO CANTAE, Reuerendißimi D. Cardinalis Campegij summo Cubiculario, Nicolaus Clenardus. S. P. D.

SAEPENVMERO mihi uenit in mentem, eiusmodi libellum conscribere, qui Graecae linguae studiosis, post primum Grammaticae gustum, tanq̃ praeceptoris instar eßet, si quãdo uiuae uocis penuria laborarẽt. Atq; id cõsilij nõ defuerunt qui probarent: Nihil tamen aeque cõfirmauit, ut tuũ doctißime Canta iudiciũ. Cùm enim nuper Bruxellae de literis ageremus, operaepretium futurum credebas, si rudimentarijs istis Tyronibus, scriptor quispiam Graecus ita legendus proponeretur, ut singuli uersus uerborum thematis insignirentur. In illis enim rimandis miserè plerosq; angi, quibus hac ratione scrupuli omnes eximi possent. Ibi me ilico minus iam propositi poenitere coepit, sed quasi oraculi autoritate permotus, inchoatum alioqui opus absoluere statui, eodem fermè filo, quod tua prudentia demonstrasti. Mitto itaq; istuc Meditationes Graecanicas, easq; sub nominis tui auspicijs editas, ut quisquis inde fructus ad studiosam iuuentutem manauerit, eum totum propensißimae tuae uoluntati acceptum ferat, Deumq; precetur, ut quod praeterea de iuuandis bonarum artium studijs animo concepisti, felicem sortiatur exitum. Mihi certè pro effusißimo isto in literatos homines amore, augurari libet, & ominari licet, orbem aliquando sibi gratulaturum, de praeclaris Iacobi Cantae meritis. Bene uale uir integerrime & Campegiam familiam literatarum gloria, quod strenuè facis, illustrare perge. Louanij Anno M. D. XXXI. XII. Calen. Iulias.

MEDITATIONES GRAECANICAE, IN ARTEM GRAMMATICAM, AVTORE NICOLAO CLENARDO.

RAMMATICORVM præcepta, quæ diſcendis linguis deſtinata ſunt, ita demum utilitatem adferunt, ſi & memoria fideli conſeruentur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tanq̃ renouẽtur. Qua quidem in re tantum eſt momẽti, ut hic eos peccare potiſſimùm credam, quicunq; ſtudia linguarum infeliciter auſpicati ſunt. Videas pleroſq; annos aliquot in quibuſuis paſſim obſeruari auditorijs, noctes dieſq; Grammaticos euoluere, profeſſorũ dictata religioſiſſimè deſcribere, & breuiter, omnem (quod dici ſolet) mouere lapidẽ, ut artis quã ſectantur omnes canones intelligat. cùm interim tot conſumptis laboribus, ne id quidem ſint aſſequuti, ut uel nominũ teneant declinationes, uel uerborũ coniugationes. Vſq; adeò quoſdam trãſuerſos agitat inconſulta illa diſcendi libido, nouorum ſemper & incognitorum auiditate ſolicita. Itaq; non immeritò graues ſæpe uiri, Paulino more, illud iſtis occinere ſolent, Semper diſcentes, & nunq̃ ad ſcientiam ueritatis peruenientes. Indignum enim arbitrantur, precioſi temporis magno diſpendio, linguam, aut Græcam, aut Hebræam affectare, cùm tot ſint alioqui artes egregiæ, & mortaliũ uſibus perq̃ neceſſariæ, in quibus ſumma cum laude uerſari poſſis. Neq; tamen ſtultorum mores plus ualere debent, q̃ prudentum induſtria. Quin potius er

rantes in uiam reducere conuenit, & grassanti latius malo pręsentaneum remedium adferre. Quapropter iam nuper Institutionibus in linguam Gręcam editis, ubi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæ pretium me facturum esse credidi, si discipulorum in firmitati, & temerariæ illorũ sedulitati, curã consiliũq; pro uirili parte præberem, qui sursum ac deorsum citra delectũ uarijs lectitandis auferũtur, multarũ qui dem horarum iactura, sed fructu exiguo. Atq; animũ induxi, ut libellum aliquem rudi Minerua conscriberem, ubi Græcarũ literarũ candidatis, tanq̃ uoce præceptoris uiuam imitarer: ut haberent qui iam rudimẽta percepissent, quid sequi, quid fugere deberent. Delecta siquidem epistola Diui Basilij, nihil intactum reliqui, quod ad istas minutias pertineret, quæ primò discenda essent, quæ cõtrà in præsens omittenda, & in posterum seponenda, q̃ potui fidelissimè commonstraui. Neq; ab hoc instituto duxi alienius esse, uerbulis singulis anxia quædam & barbara superstitione suũ addere interpretamentũ, nihil ueritus, ne in calumniã raperetur, quòd paruulis & balbutiẽtibus ipse quoq; me balbum præstitissem. Subdidi tamẽ suam unicuiq; sententiæ uersionem latinam, ut eam edidit Budæus. partim nequis nostris modò conspectis, ineptam & il latinam interpretationẽ, ut æquũ est, irrideret, partim ut collatis inter sese linguis, propria utriusq; phrasis agnosceret. Placẽt alijs alia, mihi hæc uisa est Epistola mirum in modum idonea, quæ per omnes (ut ita dicam) syllabas, exactè & diligenter excuteretur: propterea quòd præter elegantissimam dictionem, & dignam uiro graui uenustatem, optimis monitis Christianos mores componit, sinè quibus perniciosum est quicquid usq̃ literarum ediscitur. Proinde cui in animo sedet nostro consilio uti, ubi summam Gramma-

tices compendio paruo fuerit assecutus, nominũ uerborumq́ inflectionibus quantum sat erit degustatis, statim has legat Meditationes, neq; aliò se conuertat, priusq̃ totam Epistolam pertractauerit, & pẽsiculando uestigandoq́ sic locis omnibus rationem à se ipse postulauerit, ut citra moram quicquid occurrerit, diluere possit, nihil inde proferatur uel minimi momenti, quod non ad suum thema tanq̃ ad originem referre queat. Nam eiusmodi exercitatio unum aliquẽ in libellum conferenda est, ne perpetuò ad eandem reuoluâre molestiam. Sed iam, exposita nostri propositi ratione, Basilium ipsum loquẽtem audiamus, cuius est Epistola ad hunc modum inscripta.

Ἐπιστολὴ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, πρὸς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον, περὶ τῆς κατ' ἐρημίαν διαγωγῆς.

Epistola Magni Basilij, ad sanctum Gregorium Theologum, de uita in solitudine agenda.

SEcesserat uerò Basilius in Pontum, nactusq́ locũ cõtemplationi appositum, eôdem Gregorium pellicere studuit, missis ad eum literis, in quibus amœnitatem secessus graphicè depingit & laudat. Cumq́ is respondisset, regionis indolem non magnopere spectandam, ubi de lucro pietatis ageretur, & simul uideretur istiusmodi illecebris non adducendus, ut ipse quoq; in Pontũ migraret, ibi Basilius, occasione oblata, pulcherrimã rescripsit epistolã, quã sic auspicatur.

Basilius.

Ἐπέγνων σου τὴν ἐπιστολήν, ὥσπερ οἱ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι.

Verbum uerbo redditum.

AGnoui tuam Epistolam, ut qui amicorum proles ex apparente in eis similitudine ad parentes agnoscunt.

Interpretatio Budæi.

SIc tuam Epistolam agnoui, ut ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspicua agnoscunt.

Scholia.

HVnc uertendi ordinẽ ad finẽ usq; seruabimus. & ubiq; adiectis scholijs, quotiẽs opus erit, ad nostras Institutiones lectorem remittemus, adscripto paginæ numero, eoq; minime fallaci. Nam tametsi superiore anno, & ferme primo ab editione, supra quatuor milia excusa sint exemplaria, tamen sedulò curatum est, ut omnes libri paginis inter sese cõuenirent. Quod si quando præsentis opusculi locum citauerimus, Codicem adducemus, alphabeti literis insignitum, & additis numeris. Hæc igitur præfati, Meditationes Græcanicas incipiamus.

γινοσκω
γνοω
γνωμι

¶ Vox epistolæ prima est ἐπέγνων) γινώσκω, id est, nosco, compositum autẽ ex præpositione ἐπὶ, est ἐπιγινώσκω, hoc est, agnosco. secũdus Aoristus actiuus uerbi γινώσκω, est ἔγνων, à uerbo in μι Tertiæ cõiugationis γνῶμι, cuius Futurum pri. est γνώσω, à primitiuo themate γνόω. unde secundus Aoristus actiuus ἔγνων. ut δίδωμι, Futurum δώσω, Aoristus secun. ἔδων, cuius for-
Versu 17. mationem quære in Institutionibus, pagina. 56. Sic à γνῶμι, Fut. γνώσω, Aori. secũ. ἔγνων, cõpositum ἐπέγνων,
„ ex præpositione ἐπὶ & ἔγνων. Abijciunt enim præpo-
„ sitiones ultimam uocalem, quoties præfiguntur uoca
Versu. 13. libus. pagina. 17.

¶ Σου τὴν ἐπιστολὴν) σου Genitiuus est pronominis pri-
„ mitiui, secundæ personæ, σὺ σοῦ tu tui, &c. Vsurpant
„ uerò Græci Genitiuos primitiuæ speciei, ubi Latini
„ per possessiuum lo quũtur, tuam Epistolam dicentes,
„ nõ tui Epistolam: illi autẽ σοῦ τὴν ἐπιστολὴν: quanquam & pos-
„ sessiuis utantur, ἐπιστολὴν τὴν σήν.

¶Ἐπέγνων σου) Ex encliticis est σοῦ, ideoq; destituitur proprio accentu. pag. 92. Enclitica uerò nō semper accētum remittūt in præcedētē dictionē, sed quādoq; solùm ipsum amittunt, ἀτρείδης τε, πάρος γε, sic ἐπέγνων σου. id quando fiat, sensim ipse obseruabis) reperies σῶμά σου, non autem λόγός σου: rectè tamen διδάσκαλός σου, σώματά σου. Nam uocabula προπερισπώμενα, id est, quæ penultimā circunflectunt, aut προπαροξύτονα, id est, quæ acuūt antepenultimā, ea dictionis Encliticæ suscipiūt accentū, nō aūt παροξύτονα, id est, quæ accuūt penultimā. Tametsi quod ad accentum pertinet, securum adhuc esse præstat, neq; multùm de his rebus angi, priusq̃ in declinatiōibus & cōiugationibus probè uersatus fueris, & casuum ac temporū terminationes exactè perdidiceris, tum deniq; ad accentus rationem ueniendū erit, & in eo diebus aliquot consumenda meditatio, reliquis omnibus omissis. scilicet ut ex animo & seriò quod agendum est, agas. Quandoquidem re ipsa comperi, plerosq; in his literis cùm plurimū temporis contriuissent, tamē uix tandem ad eam frugem peruenissent, ut iustam Grammatices cognitionē nacti essent, non aliam ob causam, nisi quòd statim omnia simul nosse uoluerint, & nulli tamē rei totos sese dedere. Atq; illud uel maximè linguis prouehendis impedimento consueuit esse, dum uiri alioqui boni, sed è quorundā moribus hæc studia æstimant, putantq; linguis singulis sæculum esse tribuēdum. cùm tamen, si quis recta ratione rem instituat, nō modò Græcam & Hebræā, sed & Chaldæam & Arabicam ita nosse possit, ut reliquis disciplinis percipiēdis nihil prorsus officiāt, sed maximè prosint. Proinde, ut ad nostrum institutū recurrat oratio, sic formari uelim discipulū, ut primus labor impēdatur declinationibus & cōiugationibus, etiam neglectis accentibus, nisi si quid obiter suapte

Versu.2.

industria notarit. deinde se in autore quopiam exerceat, & singulas minutias excutiat, quemadmodum in Epistola præsenti facere cœpimus. Vbi hoc scopo sibi proposito, iam istam partẽ satis assecutus erit, mox alteram curam suscipiat, de accẽtibus, aut de syntaxi, dissimulatis interim illis quæ huc non pertinent. Itaq; suaserim libellum aliquem huic exercitationi designatum, non semel tantum euoluere, uerum toties à capite ad calcem usq; perlustrare, quoties nouam prouinciam capessas. ita enim futurum est, ut & uetera quæ iam didiceris, relectione cõfirmentur, & animus præsenti negocio detentus, minus distrahatur alienis.

¶ τὴν ἐπιστολὴν) τὴν Accusatiuus fœmininus articuli
,, præpositiui, ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Adhibent autem articulum
,, ferme singulis dictionibus, interdum certitudinis gra
Versu.9. ,, tia, interdum etiam ornatus causa, de qua pagina.61.

¶ ἐπιστολὴν) Accusatiuus singularis, ἡ ἐπιστολή Secũdę declinationis, ut ἡ τιμή, τὴν ἐπιστολήν, ut τὴν τιμήν. Articulus additus facile commonstrat nominũ genus, numerũ & casum. quod si defuerit, adhibito Lexico planum fiet. nam cæteri casus cum Nominatiuo principalem syllabam habent eandem. at in uerborum temporibus alia est ratio, propter augmentum. Cum uerò dicatur ἐπιστολή, & ἐπιστολήν accẽtu acuto, hic grauis positus est
,, τὴν ἐπιστολὴν. Dictiones enim acutæ, nisi ponantur in
,, fine periodi, & sententiam claudant, mutãt acutum in
Versu.6. ,, grauem ob consequentem dictionem. pagina.90.

¶ ὥσπερ) ut, quemadmodum, similitudinis aduerbium, idem significat ὡς. Est enim in plerisq; περ adiectio syllabica, ut etiam in Articulis subiunctiuis. ὅσπερ, ἥπερ.
Versu.7. ὅπερ, pagina.61. Nemo uerò sibi molestiam asciscat, in memorandis aduerbiorum uarijs significandi modis, aut coniunctionum potestatibus, ut norit quas expletiuas dicere debeat, quas rationales, aut causales. Illud

pro partibus orationis, quas uocant indeclinabiles, satis fuerit, ut quando occurrent in autoribus, significationem & usum obseruet.

¶ οἵ) qui, articulus subiunctiuus, functus officio relatiui, pagina.60. quòd si scribatur sinè accentu οἱ, præpositiuus erit, qui non conueniret uerbo ἐπιγινώσκουσι, sed participio, οἱ ἐπιγινώσκοντες, id est, agnoscentes, at οἳ ἐπιγινώσκουσι, qui agnoscunt. Versu.24.

¶ τοὺς τῶν φίλων παῖδας) amicorum liberos. inter articulũ dictionis regẽtis, & ipsam dictionẽ regentẽ, eleganter collocatur dictio recta cum suo articulo, τοὺς παῖδας τῶν φίλων, liberos amicorum, τοὺς τῶν φίλων παῖδας, amicorum liberos. Sic reliquæ particulæ, ut præpositio cum casu, aut aduerbium, uenustè ponuntur in medio, τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, τοὺς οὕτω καθεύδοντας. cuiusmodi sunt apud Latinos, ubi inter adiectiuum & substantiuum quippiam interseritur, temperatum orationis genus, summam doctoris autoritatem, &c. elegantia

¶ τῶν φίλων) articulus indicat esse Genitiuum pluralem, à Nominatiuo Tertiæ declinationis ὁ φίλος amicus, ut ὁ λόγος, τῶν λόγων, τῶν φίλων. Semper uerò Genitiuus pluralis desinit in ων, in omni declinatiõe, ideoq; inde certum Nominatiuum non licet colligere, nisi consulto Lexico, aut præceptore.

¶ τοὺς παῖδας) proles, liberos ὁ καὶ ἡ παῖς, τοῦ καὶ τῆς παιδός, Quintæ declinationis, Accusatiuus pluralis τοὺς παῖδας, accentum habens in priori syllaba, cùm tamẽ Genitiuus παιδός ultimam acuat, de hoc pagina.91. cur etiam παῖδας circunflectatur, non autem acuatur, dicendo παίδας, notatum pagina.90. in ἐσώς ἐσῶτος. Versu.9. Versu.19.

¶ ἐκ τῶν ἐπιφαινομένης) ἐκ & ἐξ idem significant. sed hoc ante uocalem, ἐξ αὐτοῦ ex ipso, illud ante consonantem ἐκ πατρός, ex patre. Præpositionũ significata, regimen & usum disces optimè legendis autoribus, & docto-

rum interpretationibus, quales ætate nostra duos insignes uidimus, Erasmum & Budæum. Quod si cui libebit alieno magis frui labore, non habeo consiliũ expeditius, q̃ ut ipsius Budæi commentarios, ubi de præpositionibus accuratissimè scripsit, diligenter perlegat. præsertim si iam in literis grandior sit, & pluscu-lum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodum erit Lexicon illud quod nuper Parisijs excusum est opera Gerardi Morrhij, qui sedulo studuit, ut iuuentus in promptu posita haberet & suo loco, non modò quæ tradidit Budæus, uerum etiam quæcunq; ex aliorum monumentis apiculæ in morem collegit.

¶ Ἐπιφαινομένης) φαίνω, compositũ ἐπιφαίνω, ostendo, passiuum ἐπιφαίνομαι, ostendor, appareo, reluceo, & conspicuus sum. nam crebrò passiua Græcorũ reddimus per neutra Latinorum, aut contrà. licet enim eandem rem diuerso nominare contingat idiomate, tamẽ quæ uocantur apud Grammaticos partium orationis accidentia, genus, numerus, figura, & huiusmodi, ea non semper conueniunt, ut nos dicimus in plurali, diuitiæ diuitiarum, illi singulariter ὁ πλοῦτος τοῦ πλούτου. nos deponentis uoce furor, illi uoce actiua κλέπτω. sic non mirandum, cum illi dicant, ἐπιφαίνομαι sub uoce passiua, nos interpretemur non solùm ostendor siue uideor, sed etiam appareo, reluceo, & etiam per circumlocutionem, conspicuus sum. Igitur ab ἐπιφαίνομαι fit participiũ ὁ ἐπιφαινόμενος, qui ostẽditur, apparẽs, aut si per nomẽ reddere uelis, conspicuus. Femininũ ἡ ἐπιφαινομένη, Secũdæ declinationis, Genitiuus τῆς ἐπιφαινομένης.

¶ Ἐπιφαινομένης αὐτοῖς) apparente in ipsis. Composita regunt casum præpositionis, ἐπὶ Datiuo iungitur significans idem quod in: proinde uerbum compositum Datiuum habet, ἐπιφαίνομαι αὐτοῖς, reluceo in ipsis: nam ab

surda fuerit imitatio, inappareo ipsis, quod uerbũ Latinus non agnoscit. quo factum est, ut in uersione præsentis Epistolæ, nõ sic uerbum uerbo reddere potuerimus, quin interdum cogeremur minus esse inepti, dum saltem Latinis uocibus uti studemus, etsi peculiarem linguæ phrasim neglexerimus, ideo uertimus apparente in ipsis, non autem inapparente ipsis.

¶ αὐτοῖς) Datiuus pluralis pronoĩs αὐτός, de quo pag. 59. Versu 8. ab imo.

¶ ὁμοιότητος) ὅμοιος similis, ἡ ὁμοιότης, similitudo, τῆς ὁμοιότητος. Adiectiua in ος, formant substantiua fœminini generis in ότης, quorum Genitiuus in ότητος, pag. 9. Versu. 13.

¶ ὁμοιότητι πρὸς τοὺς τεκόντας) obseruabis dictiones, quæ significant conuenire, consentire, similem esse, aut contrà dissidere, dissentire, pugnare, &c. propositioni πρός adiungi, exempla notabis, ubi inciderint.

¶ πρὸς τοὺς τεκόντας) Præpositio πρός cum Accusatiuo.

¶ τοὺς τεκόντας) τίκτω pario, secũ. Aori. ἔτεκον ab inusitato uerbo τέκω. ab ἔτεκον participium ὁ τεκών, τοῦ τεκόντος. Accusatiuus pluralis τοὺς τεκόντας, id est, eos qui genuerunt, aut pepererunt, nempe parentes, quod tamẽ est nomen non participium. Habent autẽ Græci in omnibus uerbis, omnium temporum participia: Latini nõ item. cùm sit igitur τεκόντας participium Aoristi, & significet Præteritum, necesse est nos circumloqui per uerbum & relatiuum, τοὺς τεκόντας eos qui genuerunt. nam à uerbis actiuis, ut sunt pario, gigno, non fiunt participia Præteriti temporis. ideóque si uelimus adhibere periphrasim, & tamen una tantum uoce reddere, uel rationem temporis negligimus, & utimur participio præsenti, gignentes, parientes, aut eius loco nomen ponimus parentes, genitores. Idem facito in cæteris. ut siquando Latinũ participiũ eiusdẽ tẽporis non reperiatur, inuenias nomen quod saltem significatione consentiat. sicut à uerbo κτίζω,

Participij præteriti interpretatio.

„ Futurum, κτίσω, Aoristus primus ἔκτισα, Participium ὁ
„ κτίσας qui creauit, pro quo uerte creatorem.

¶ ἐπιγινώσκουσι) agnoscũt, tertia pluralis ab ἐπιγινώσκω.

Basilius.

„ ¶ τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι τὴν τοῦ τόπου κατασκευήν, πρὸς τὸ
„ ἐμποιῆσαι ὁρμήν τινα τῇ ψυχῇ σου, εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, πρὶν ἂν
„ περὶ τοῦ τρόπου τι μάθοις καὶ τῆς διαγωγῆς, σὸν ἦν ὄντως τὸ δια-
„ νόημα, καὶ τῆς σῆς ψυχῆς, τὰ πάντα τὰ τῇδε μηδὲν τιθεμένης, πρὸς
„ τὴν ἐν ἐπαγγελίαις ἀποκειμένην ἡμῖν μακαριότητα.

Verbum uerbo redditum.

¶ Nam haud magnum esse dicere loci structurã, ad ingenerandum impetum aliquem animo tuo, ad cum nobis uitam, priusq̃ de modo aliquid didiceris & conuersatione, tuus est reuera sensus, & tui animi, omnia hic nihili facientis, præ in pollicitationibus reposita nobis beatitudine.

Interpretatio Budæi.

¶ Nam quòd existimare te ais, magnopere nõ referre, habitũ structurãq; loci, ad ciendũ in animo tuo desiderium uitæ nobiscũ agẽdæ, anteq̃ cõpertũ quippiã habeas de modo & ratione uitæ nostræ, tuus hic est profectò animiq; tui sensus, qui huius mundi bona prorsus nihili esse ducas, præut est beatitudo, quã reconditam in diuinis pollicitationibus habemus.

Scholia.

infinitiuus loco nominis

¶ τὸ γὰρ μέγα εἶναι φῆσαι, &c.) Sic ordina, τὸ δὲ φῆσαι τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν μὴ μέγα εἶναι, id est, dicere loci structurã non magnum esse, hoc est, non multũ habere momenti. Cæterum articulus τὸ, iungitur Infinitiuo φῆσαι, tanq̃ nomini,
„ Siquidẽ Infinitiuus siue solus, siue cum ca-
„ su, nominis uice fungitur, idq; in neutro genere, &
„ hoc loco tanq̃ Nominatiuus habetur.

¶ γὰρ) enim, nunq̃ primum locum sibi in oratione uendicat, ideoq; uertimus per nã, propterea quòd Latini

pro articulo τὸ, nihil habent quod ponant, nisi dicant
τὸ γὰρ φῆσαι, ipsum enim dicere, aut, id enim nempe dice
re; ut capiamus articulum præpositũ pro pronomine
demõstratiuo, id est, τὸ pro τοῦτο, siquidem hoc interdũ
fit. pag. 60. alioqui si articulũ suo more capias, cũ nihil Versu 3. ab
Latinè respõdeat, turpè foret dicere τὸ γὰρ φῆσαι, enim imo.
dicere, quapropter uertimus, nam dicere.

¶ μὴ μέγα) nõ magnum, μὴ nõ, alia significata in præ-
sens omitte, & suo loco discenda ducito.

¶ μέγα) magnũ, Adiectiuũ neutrũ, de quo pagi. 69. Versu 16.
Sæpe alterius generis substãtiuo addit adiectiuũ neu ,,
trum, τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν εἶναι μέγα, loci structuram ,,
esse magnũ, ueluti substãtiuè, hoc est, rem magnã, aut ,,
magni eẽ momẽti, magnope referre, ut Budæ⁹ uertit. ,,

¶ εἶναι) esse, Infinitiuus ab εἰμί sum. pag. 75. Versu 20.

¶ φῆσαι) Infinit. Aori. primi, ab Indicati. ἔφησα, ut τύ-
ψαι, ab ἔτυψα. cur ergo nõ φήσαι ut τύψαι accẽtu acuto?
Iam monuimus, nõ aliud esse agendũ prima lectione
huius Epistolæ, q̃ ut casuũ, & temporũ, & personarũ
terminationes rimaremur. & uides terminatione cõ
sentire φῆσαι cum τύψαι, utrũq; in αι. Quod ad accen
tum attinet, αι in huiusmodi solet haberi pro breui.
pag. 90. in longa uerò ante breuẽ finalẽ circunflectit, Versu 23.
itaq; scribendũ non φήσαι sed φῆσαι pag. 90. in ἑσώς ἑστῶ- Versu 19.
τος. Vsitatũ uerò thema huius Infini. φῆσαι, est φημὶ,
de quo pag. 78. Nec tã significat dico, q̃ puto & pro- Versu 12.
fiteor, utrũq; explicat Budæus, τὸ γὰρ φῆσαι, nam quod
existimare te ais.

¶ τὴν τοῦ τόπου κατασκευὴν) de articulo dictionis regẽtis &
rectæ, uide notata Codice b 1, in τοὺς τῶν φίλων παῖδας. Versu. 9.

¶ τόπου) loci, ὁ τόπος, Tertiæ declinationis, τοῦ τόπου.

¶ κατασκευὴν) structuram, ἡ κατασκευή, Secundæ declin.

¶ πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι τῇ ψυχῇ σου) ad ingenerãdũ animo tuo.
Gerũdijs & Supinis Græci carẽt; in quorũ locũ sub- ,,

eunt. Infinitiui adiectis articulis neutri gñis, πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι, hoc eſt, ut rudius loquamur, ad ingenerare, id eſt, ad ingenerandum aut cauſa ingenerandi. Nam
„ prius ſupinum, gerundium in di, uel dum, ferme efficit Infinitiuũ adminiculo præpoſitionis πρὸς.

infinitivus pro gerundiis et supinis

¶ (ἐμποιῆσαι) Infinit. primi Aor. actiui, ab ἐμποιέω, indo, ingenero, innaſci facio, quaſi intus facio, uel ineſſe facio. Capiat ſimplex ποιέω, & per craſim ποιῶ, primæ cõiugationis circũflexorũ, Fu. ποιήσω, Aor. pri. ἐποίησα, Infi. ποιῆσαι, unde compoſitũ ἐμποιῆσαι, ab ἐμποιέω, ex præpoſitione ἐν, migrante ν in μ, propter π ſequẽs. Quo modo uerò ſe habeant præpoſitiones ἐν & σὺν in cõ-
Verſu 5. poſitis, uide pag. 88. in uerbo συῤῥήγνυσθαι.

ἐμποιέω indo, ingenero innasci facio

„ Quoties inciderit uerbũ compoſitũ, ut facilior ſit tẽporum formatio, tolle præpoſitionẽ, & excutito ſimplex, ut modò fecimus in Infinitiuo ἐμποιῆσαι.

Canon

¶ (ὁρμήν τινα) deſiderium aliquod, & impetum, nã hoc propriè uox ſignificat, ueluti cũ animus aliquò fertur, & aliquid agere geſtit, odio uel amore prouocatus. Nominatiuus eſt ἡ ὁρμή, Secundæ declinationis. Accuſatiuus τὴν ὁρμὴν, ut τὴν τιμήν.

ὁρμή desiderium impetus

¶ (τινα) Accuſatiuus ſingularis fœminini generis, No-
Verſu poſtremo. minatiuus τὶς, τινὸς, τινὶ, τινά, qđ habes pag. 9. Quanq̃ ſi quis rectè perceperit ordinẽ, quem ſecuti ſumus in Quinta nominũ declinatione, facile inuenerit oĩa, uel nobis tacẽtibus. Primò ſcripſimus quæ deſinerent in uocalem, nempe α, ι, υ, ω; nam nullũ nomen Quintæ declinationis deſinit in aliquã reliquarum uocaliũ, ε, η, ο; deinde ſequuntur finita in conſonantẽ, nec ullum deſinit in aliquã iſtarum conſonantiũ, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, π, τ, φ, χ, ſed in unã reliquarũ, nempe ν, ξ, ρ, σ, ψ, quas quinq; conſonantes uariæ præcedũt uocales aut diphthongi, hoc ordine, αν, εν, ην, ιν, ον, ουν, υν, ων. in litera ξ, non uocalium facimus diſcrimina, ſed uarias aſcripſimus terminationes

De quinta declinatione

minationes Genitiui, κος, γος, χος, pro affinitate trium inter sese mutarum, tenuis κ, mediæ γ, aspiratæ χ: sequitur ας, ερ, ης, ος, υρ, ωρ. deinde ας, αις, αυς, ες, εις, ευς, ης, ις, ος, ους, υς, ως. subduntur quæ in duas desinũt consonantes, λς, νς, ρς, ultimò quæ in duplicem ψ desinunt, ubi similiter ut in ξ, non uocaliũ habita est ratio, sed Genitiui πος, βος, φος, pro tribus alijs mutis, tenui π, media β, aspirata φ. Hunc ordinem quisquis obseruabit, statim nouerit, ubi quærendum erit, quicquid occurret de nominibus Quintæ declinationis.

Est autem hoc nomen τις, ex Encliticis, quæ proprio destituũtur accẽtu, pag. 92. ὁρμὴν τινα pro ὁρμὴν τινά. Enclitica enim quãdoq; nõ remittũt suum accẽtum, sed tãtum perdũt, ut notatũ Codice A 7, in uoce ἐπέγνωμ σου. Sic & Enclitica disyllaba, quãdoq; remittũt, ἄνθρωπόν τινα, quandoq; tantum perdunt, nempe si præcedat περισπώμενον, id est, dictio cuius ultima circunflectitur, πριῶ τινα, aut ὀξύτονον, id est, dictio cuius ultima est acuta, καλόν τινα, sic hoc loco ὁρμὴν τινα. in cuiusmodi ablatus est accentus è uoce τινά, nec tamẽ dictio præcedens ullum habet accentũ, præter natiuũ & propriũ. Et in istis non obtinet Canon ille de accentu acuto, qui ob consequentiam migrat in grauem, ut notatum Codice A 8. in ἐπιστολῶ. Nam si Encliticum seruaret accẽtum, scriberemus ὁρμὴν τινά. acutus enim ob consequentiam mutatur in grauẽ: at ubi Encliticũ accentum perdit, acuta dictio præcedens manebit acuta, ὁρμήν τινα, non autem per grauem ὁρμὴν τινα. — Versu 2. Versu 2. Versu 23.

¶ ψυχῇ σου) animo tuo. ἡ ψυχή, τῆς ψυχῆς, τῇ ψυχῇ. Secundæ declinationis, ut ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ.

¶ σου) Genitiuus à σύ pronomine, de hoc Codice A 6, in σου τῇ ἐπιστολῇ, & in ἐπέγνωμ σου, Codice A 7. — Versu 6. ab imo. Versu 1.

¶ εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον) præpositio εἰς, cum Accusatiuo, εἰς βίον ad uitã. Budæ⁹ ὁρμὴν εἰς τὸν βίον, hoc est, uerbũ è

" uerbo, impetum ad uitam, uertit desideriũ uitæ. Non
" enim interpretis officium est, anxia quadam religio
" ne numerare uoculas, & syllabis assidere, sed Lati=
" nis auribus satisfacere, & Græcanicas figuras q̃ ma=
" ximè fugere, ad quod nihil æquè cõducit atq; ratio
" Copiæ: in qua quisquis erit bene uersatus, is facilli=
mè præstabit rectum interpretem.

¶ τὸν μεθ' ἡμῶν βίον) infirmioribus obsecuti, reddidi=
mus ineptissimè, ut cernerent quid cui responderet,
hoc pacto, εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον, ad cum nobis uitam.
Articulum enim τὸν, qui uarijs modis explicari po=
test, tanquàm neglex imus, & Scholijs ipsum declarã=
dum reliquim⁹. Itaq; articulus qui afficit præpositio=
Versu 8. ab imo. nem cũ casu, reddetur cõmodo aliquo adiectiuo, τὸν
μεθ' ἡμῶν βίον, agendam nobiscum uitam, pagina 95.

Versu 7. ¶ μεθ' ἡμῶν) apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν, pagi. 4.
" Græci autem hic à Latinis dissentiunt, naturali præ=
" positionis ordine seruato, dicentes μεθ' ἡμῶν cum no=
bis, pro quo Latini nobiscũ. Cæterum μετὰ cum, Ge=
nitiuum habet, at μετὰ post, Accusatiuum.

Versu 1. ¶ ἡμῶν) Genitiuus pluralis à Pronomine ἐγὼ, pagi. 59.

¶ βίου) ὁ βίος uita, Tertiæ declinationis.

¶ πρὶν ἂν μάθοις) priusquã didiceris. πρὶν anteq̃, priusq̃.

¶ ἂν μάθοις) hæc cõiunctio ἂν, nunc est potentialis, οὐκ ἂν φαίης, nequaq̃ dicas, haud possis dicere: nunc planè uacat. Vide Budæum in Commentarijs linguæ Græcæ, ubi usum explicat, & quibus modis iungat̃. Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, secu rus neglige tanq̃ ociosam, donec in istis literis plus roboris collegeris. Multa dissimulanda sunt, ut loco & tempore discantur commodiore.

¶ περὶ τοῦ τρόπου) de modo, prępositio περὶ cũ Genitiuo.

¶ τρόπου) Nominatiuus ὁ τρόπος, ut ὁ λόγος, masculi=
num est, quod inspecto disces Lexico. siquidem Ge=

nitiuus τῦ τρόπυ, conuenit utriq; generi, siue dicatur ὁ τρόπος, siue in neutro τὸ τρόπον, ut τὸ ξύλον, utriusq; enim Genitiuus esset τοῦ τρόπυ.

A uerbis quorum penultima est ε, deducuntur nomi„ na conuerso ε in ο, λέγω dico, λόγος sermo, τρέπω uerto, „ τρόπος mos, modus, item aliud τροπή mutatio, ut ab „ ἐπιστέλλω, id est, mando, mitto Epistolam, fit nomen fœ„ mininũ ἐπιστολή, id est, Epistola: nã latinitate donatũ est.

¶ τὶ) aliquid, neutrũ à cõmuni τὶς τινός, hoc est, aliqs, quispiã, uel quidã. quæ tria Græci unica uoce dicũt.

¶ τι μάθοις) aliquid didiceris, noris. Budæus adiutus præsidio copiæ, uersionẽ fecit speciosiorẽ, dum pro didicerit, uertit, compertum habeas.

¶ μάθοις) μανθάνω disco, secundũ Aor. capit à μαθέω inusitato. unde Futurũ μαθήσω, Aor. pri. ἐμάθησα, secũdus. ἔμαθον, abijciẽdo ex Aoristo primo penultimã uocalẽ cũ cõsonãte sequẽte, nẽpe ησ, de hoc pag. 44. Ab ἔμαθον Optatiu⁹ est μάθοιμι, μάθοις, ut ab ἔτυπον fit τύποιμι τύποις. Versu 1.

¶ καὶ) &, coniunctio copulatiua. Quomodo discendæ partes orationis indeclinabiles, scriptum Codice A.8. in ὥσπερ. Versu 7. ab imo.

¶ τῆς διαγωγῆς) διάγω dego, uitam traduco, à διὰ & ἄγω, reiecta ultima præpositionis uocali, propter uocalẽ sequentem. pagi. 17. Ab ἄγω & compositis uerbalia „ fiunt, adiectione syllabæ γή, ἄγω ἀγωγή, συνάγω συναγωγή, „ εἰσάγω εἰσαγωγή. sic à διάγω fit διαγωγή, id est, institutum „ uitæ, & uiuendi ratio. „ Ver. 13.

¶ σὸν ἦν ὄντως) σός, σή, σόν, tuus tua tuũ, pronomẽ possessiuũ. pag. 59. Scribit̃ hic σὸν graui accẽtu ꝓpter sequẽtem dictionẽ, Codice A 8. in ἐπιστολῶν. quòd si poneret̃ in fine iustæ sententiæ, iam acueretur, διχνόημα τὸ σόν. Versu 7. Versu 25.

¶ ἦν ὄντως) est reuera, ἦν Imperfectum ab εἰμὶ, pagi. 75. sed crebrò ponitur pro præsenti ἐστὶ. sic ἔδει pro δεῖ, ἐχρῆν pro χρή. Versu 20.

¶ ὄντως) profectò, reuera, aduerbium à genitiuo plu-
rali participij uerbi substantiui, ὤν, ὄντος, τῶν ὄντων, ν in
Versu 23. ς ὄντως. pagina 61.

¶ διανόημα) sensus, à διανοέω, simplex νοέω, Futu. νοήσω,
Præte. acti. νενόηκα. Passi. νενόημαι, unde uerbale τὸ νόημα.
Versu 8. pag. 65. ablato incremēto, & uerso μαι in μα, compo-
situm διανόημα. Vt uerò facilior sit thematis inquisi-
tio & utilior, memores esse conuenit, unde tempora
formentur, & sensim tanq̃ per gradus sursum ascen-
damus ad originem, donec inuentum sit præsens In-
dicatiui modi: est enim thema hoc pacto, διανόημα, reij
ce præpositionē, erit νόημα uerbale in μα, quod fit sem
per à Præteriti pass. prima persona, sublato augmēto:
erit igitur νόημα à νενόημαι: porrò Præte. pas. formatur
ab actiuo, uertendo φα in μμαι, χα in γμαι, uel κα in
μαι. fuerit ergo νενόημαι ab actiuo νενόηκα. ubi autem
κα in Præt. desinit, Fut. in σω, nisi sit Quintæ coniuga
tionis. proinde Futurum erit νοήσω: nam in Quinta
coniugatione dicere νοηνῶ, contra canonē est, qui præ-
scribit penultimā Futuri Quintæ coniugationis esse
breuiandam, & alioqui si Futurū esset νοηνῶ, Præsens
esset νοήνω, quod nusq̃ apparebit in Lexico. relinqui-
tur igitur Futurum νοήσω, id quod proficiscit à Præ-
senti Tertiæ cōiugationis νοήδω, νοήθω, νοήτω: aut Quar
tæ νοήζω, νοήσσω, siuè νοήττω: aut Sextæ νοήω: aut Primæ
circunflexorū νοέω, νοῶ: aut Secundæ νοάω νοῶ: siqui-
dem omniū istorū Futurū esset in σω, uerùm nullum
eorum ostēdet Lexicon præter νοέω. Hanc thematis
rimandi uiam diligenter obserua: parat enim miram
facilitatem, ut statim occurrat origo, unde tempora
Versu 19. manare queant, de hoc uide pagina 89.

¶ καὶ τῆς σῆς ψυχῆς) & tui animi. hic utitur possessiuo
pronomine, σός, σή, σόν, tuus, tua, tuū, fœmininū ἡ σή, Ge-
nitiuus τῆς σῆς. poterat uti primitiuo Gt̄io σοῦ τῆς ψυχῆς,

hoc est, ut uetusto more loquamur, tis animi, pro tui animi: siquidē Græci gtōs primitiuæ speciei μȣ͂, σȣ͂, οὗ, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, etiā actiuè & possessiuè capiunt. apud nos autē mei, tui, sui, nostri, uestri, tantū passiuè: actiuè aūt & possessiuè usurpāt ueteres mis, tis, sis, nostrū, & uestrū: tria mis, tis, sis, exoleuerūt: nostrū & uestrū tātum partitiuè capiunt, uterq; nostrū, quilibet uestrū.

¶ ψυχῆς) ἡ ψυχὴ, τῆς ψυχῆς, Secundæ declinationis.

¶ τῆς πάντα τὰ τῇδε μηδὲν τιθεμένης) ordina sic, τῆς μηδὲν τιθεμένης πάντα τὰ τῇδε, nihil facientis oīa hic, subaudi posita. Interpres nō malè hūc locū extulit per secundam psonā, hoc modo. qui huius mūdi bona ꝓrsus nihili esse ducas. tamen Gtūs τῆς τιθεμένης referēdus est ad substantiuū quod præcedit, nēpe τῆς σῆς ψυχῆς. tuus, inquit, hic est profectò, animiq; tui sensus, ψυχῆς, inquā hoc est, animi uel animæ, τῆς μηδὲν τιθεμένης, hoc est, nihili esse ducētis, aut quæ nihili esse ducat. Participiū enim uariè reddit̄, nunc aduersum quiddam indicans, nunc causam explicans, ut hoc loco, τῆς μηδὲν τιθεμένης, nihili ducētis, quæ nihili esse ducat, hoc est, ut quæ, aut quippe quæ nihili esse ducat. Proinde quæ per participia Græcis efferunt̄, nos Latinitate donabimus p eiusmodi coniunctionē, quæ cōmodissimè facit ad sensum.

¶ πάντα) omnia. ὁ πᾶς, τοῦ παντός, ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, τὸ πᾶν, τοῦ παντός, Accusatiuus pluralis neutri generis, τὰ πάντα, accentu in priore, licet Genitiuus sit παντός, nō πάντος, uide pagina 91. Versu 9.

¶ τὰ τῇδε) Articulus aduerbio iunctus, mutat ipsum in adiectiuum, χθὲς heri, ὁ χθὲς hesternus, ἡ χθὲς hesterna, & ita per omnes numeros & genera. pagi 95. aut Ver. 5. in isto articulo Participium intelligitur uerbi substantiui ὤν, οὖσα, ὄν: aut aliud quippiam, quod loco & sententiæ congruit, seruata generis, numeri, & casus ratione. ἐκεῖ illic, ὁ ἐκεῖ qui illic

C 3 est

Marginal handwritten notes: περὶ ἀντωνυμίας; Κανων παρα δόξος

qui illic est,habitat,ambulat, & cætera. οἴκοι domi ad-
uerbialiter, τοὺς οἴκοι, intellige ὄντας existentes,hoc est,
domesticos. sic τὰ τῇδε intellige ὄντα, aut aliud quod
quadrat,id est, quæ hic fiunt uel gerũtur, quæ in hoc
mundo sita sunt,&c. Est autem τῇδε aduerbium sub-
forma Datiui fœminini,cuiusmodi plurima sunt pro-
fecta ex secunda declinatione, habẽtq; α uel η diphthõ-
gum impropriam, δημοσίᾳ publicè, ἰδίᾳ priuatim, βίᾳ
uiolenter, παῤῥησίᾳ cõfidenter,liberè, sic ἄλλῃ, πάντῃ, πῇ,
ὅπῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, ἡσυχῇ, κομιδῇ, πολλαχῇ, πανταχῇ, διπλῇ,
τριπλῇ, τετραπλῇ, πενταπλῇ, ταύτῃ. ad eundem modum τῇ-
δε, quod fit ab articulo præpositiuo ὁ, ἡ, τό, qui aduentu
Versu 3. ab imo. particulæ δε, capitur pro demonstratiuo, pagina 60.
ὅδε pro οὗτος hic, ἥδε hæc, unde Datiuus τῇδε huic, &
aduerbialiter hic.

Versu 14. ¶ μηδὲν) nihil ὁ μηδείς, ἡ μηδεμία, τὸ μηδέν, pag. 9.

Versu 22. ¶ τιθεμένης) τίθημι, pag. 46. pas. τίθεμαι. part. ὁ τιθέμενος,
ἡ τιθεμένη, Genitiuus τῆς τιθεμένης, id est, ponentis, facien-
tis, ducẽtis. Apud Atticos enim passiua capiũtur acti-
uè, & alioqui deponentalia & media uerba, idem ha-
bent præsens & imperfectũ cum passiuis. Porrò τίθε-
σθαι hoc loco significat idem quod λογίζεσθαι, id est, du-
cere atq; existimare, μηδὲν τίθεσθαι nihili facere, μικρὰ τί-
θεσθαι parua habere, ὕστερον τίθεσθαι posthabere, παρ' οὐδὲν
τίθεσθαι pro nihilo ducere, nihili facere. Verũ ista per-
sequi non est præsentis instituti. tantum illud studio-
sos adolescentes admonitos uelim, si linguæ Græcæ
proprietatem, & elegãtem uocabulorũ usum tenere
desiderent, ut cõmẽtarios Budæi summa cura perle-
gãt. Reperiẽt enim incredibilem quendam thesaurũ,
unde ad copiosè scribendum reddẽtur instructissimi.

¶ πρὸς τὴν μακαριότητα) ad beatitudinem. nihili ducentis,
inquit, ad beatitudinem, hoc est, præut est beatitudo.
capitur πρὸς, ut apud Comicum præpositio ad, nihil

ad nostram hanc, id est, præut nostra hæc est formosa, οὐδὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην.

¶ Ἐν ἐπαγγελίαις) in pollicitationibus, adiectiuum diuinis Interpres explicandi causa posuit.

¶ Ἐπαγγελίαις) A nominibus in ος tam substantiuis quàm adiectiuis, deducuntur substantiua in ία, κακός malus, κακία malicia, ἄγγελος nuntius, ἀγγελία, res quæ nunciatur. ab ἀγγέλλω nuntio. cuius compositum ἐπαγγέλλω ex præpositione ἐπί, & in uoce deponentali ἐπαγγέλλομαι promitto, hinc ἐπάγγελος, unde ἐπαγγελία Secundæ declinationis, Datiuus pluralis ταῖς ἐπαγγελίαις. „ „ „ nota

¶ Ἀποκειμένην) uerbũ κεῖμαι, pag. 77. cõpositum ἀπόκειμαι resideo, repositus uel depositus sum, part. ἀποκείμενος repositus, fœmininũ ἡ ἀποκειμένη Secun. decli. Accusatiuus τὴν ἀποκειμένην. Nec miretur qs, quòd uerbũ presentis tẽporis ἀπόκειμαι uertitur repositus sum, & itẽ participiũ ἀποκείμενος præsentis tẽporis ꝓpreteritũ repositũ. uide notata Co. B 2. in uoce ἐπιφαινομένης. Neq; præterea hic laborandum est, ut quia uerbum κεῖμαι nobis occurrit, totam illius ediscas coniugationem. sed ubi excusso actiuo ἀποκειμένην, ad ipsum thema perueneris, nempe κεῖμαι, hic sistendum erit, nec ultra præsens tẽpus progrediendũ. Id quod in omnibus obseruabis, ne longius curam extẽdas, quàm præsens locus postulauerit. Si quis occurret obliquus, nõ quiescendũ nisi reperto Nominatiuo. si ipse inciderit Nominatiuus, aut thema uerbi, non scrutabimur anxiè quæ inde tẽpora deducãtur. Cæterũ quia ad consummatũ grãmaticũ pertinet, etiam illa tenere, quæ posteriore parte nostrarũ Institutionũ carptim scripsimus, quæ incipiũtur pag. 61. cõsultũ uidetur, nõ quidẽ ea solũ ediscere, ut sparsim in excutiendo libello quopiã obuia erũt, sed huic quoq; rei postea tẽpus suũ tribuere, & à capite ad calcẽ usq; plegere, serio studio haud

Versu 4. ab imo.

Versu 14.

Versu 12.

aliter atque feceris in pceptione primorũ rudimẽtorũ.
¶ ἡμῖν) nobis, Datiuus pluralis ab ἐγώ.
Versu 10. ¶ μακαριότητα) ὁ μακάριος, inde ἡ μακαριότης, τῆς μακαριότητος, uide in uoce ὁμοιότητος, Codice B 5. Accusatiuus τὴν μακαριότητα.

" ¶ Ἐγὼ δὲ ἃ μὲν ποιῶ αὐτὸς, ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς ταύτης, νυκτὸς καὶ ἡμέρας,
" γράφειν αἰσχύνομαι, κατέλιπον μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ὡς μυ
" ρίων κακῶν ἀφορμὰς, ἐμαυτὸν δὲ οὔπω ἀπολιπεῖν ἠδυνήθην.

¶ Ego uerò quæ quidẽ facio ipse in solitudine hac nocte & die, scribere erubesco, dereliqui quidẽ enim in urbe occupationes tanq̃ sexcentorũ malorum causas, meipsum autem nondum derelinquere potui.

¶ Equidẽ scribere ad te nõ sustineo præ pudore, q in hoc extremorum finium recessu interdiu noctuque agito. tametsi enim Vrbicas occupationes pro derelicto habui, ut sexcentorum malorum causas, me tamẽ nondum ipsum etiam habere pro derelicto quiui.

¶ ἐγὼ δὲ) coniunctio δὲ uariè redditur, autem, uerò, cæterùm, porrò, sed, tamen, imò, rursus, contrà, quin potius, ut sententia postulat.

¶ ἃ μὲν ποιῶ) ἃ articulus subiunctiuus, neutri pluralis,
Versu 8. ab imo. pagina 60. μὲν est coniunctio. ποιῶ à ποιέω, circunflexum primæ coniugationis.
Versu 8. ab imo. ¶ αὐτὸς) ipse, pronomen aptum tribus personis, pa. 59.
¶ ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς) in solitudine, ἐπὶ cum genitiuo.
¶ ἐσχατιᾶς) ἡ ἐσχατιά Secũ. declinatiõis, Genitiuus τῆς ἐσχατιᾶς puocalẽ α, quòd desinat in a purũ. Cur aũt scribat Geni
Versu 7. ab imo. tiuus ἐσχατιᾶς per ᾶ circunflexũ, notatũ, pag. 90. Interpres ἐσχατιᾶς uertit extremorũ finiũ recessu. significant enĩ hac uoce prędia ab urbib⁹ semota, recessus, & solitudo ab hoĩm strepitu remota, ab ἔσχατος extremus.
Versu 14. ¶ ταύτης) demõst. οὗτος hic, αὕτη hæc, Genitiu⁹ ταύτης. pa. 59
¶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας) nocte & die, tempus collocatur
Versu 21. in Genitiuo. pagina 93.

¶ νυκτός) ἡ νύξ nox, τῆς νυκτὸς noctis. pag. 8. Qq̃ in huius modi sat fuerit ĩdicasse Nominatiuũ, quo cõspecto, facile cognouerit lector, quomõ Genitiuũ & reliquos casus quærere debeat, nõ ignorãs, quẽ ordinẽ in recẽsendis terminatiõibus obseruauerim⁹, de quo Co. B. 6 ¶ ἡμέρας) ἡ ἡμέρα Secũ. decli. Gtũs τῆς ἡμέρας, quia exit in ρα. ¶ γράφειν) Infinitiuus præsentis temporis, ut τύπτειν, ab Indicatiuo γράφω: quod cùm sit thema, sistendum est, nec extra propositum inquirenda sunt reliqua tempora, Codice C 5. ¶ αἰσχύνομαι) αἰσχύνω dedecoro, pudefacio, suffundo pudore, αἰσχύνομαι pudefio, erubesco, suffundor pudore, habes thema, ne longius angaris, ut reliqua rimeris tempora, sed hic sistas.

Versu 19.

Versu 12. ab imo.

Versu 12. ab imo.

Cęterùm quę uerba passiuę uocis, ut est αἰσχύνομαι, sint reuera uerba passiua, quæ autem deponẽtia, & actiuo carentia, lectione autorum, ut plæraq; alia, discendum est. Interpres γράφειν αἰσχύνομαι uertit sic, scribere ad te non sustineo præ pudore. quod speciosius est & numerosius, q̃ si uerbum uerbo reddidisset, scribere erubesco. pro uno uerbo αἰσχύνομαι, id est, erubesco, substituit multa per periphrasim, non sustineo præ pudore. Quemadmodum autem rationes copię plurimùm ualent, ad parandam uersionis elegãtiam, ita & omnibus locis magno sunt usui: & ijs potissimũ medentur incõmodis, quæ adfert linguarũ illa proprietas & phrasis. Proinde si quis expeditum & elegantem interpretem prestare studeat, sermonis ubertatẽ sibi cõparet, & tãq̃ in numerato, positumq; ob oculos habeat, quicqd Erasmus de hoc genere præcepit, uir præter alias dotes innumeras, hac ad miraculum usq; suspiciẽdus, quòd ita Græca in latinũ uertat, ut nullum Græcitatis uestigium appareat. idq; ea fide, ut nec sententiæ quid addat, nec detrahat, cumq; nihil minus spectet, quàm

ut totidem uerbis reddat, tamen incredibili quadam dexteritate plerunq; assequitur, ut citra sensus iacturam, dictionum tamen numero respondere uideatur: hoc credo maximè fretus, quòd scribēdi usu iam meditatum habet, quomodo in quãuis faciem formanda sit oratio. Quò factum est, ut illius interpretationes, præterq̃ quòd Græcanicas figuras nusq̃ redoleant, hoc etiam eximium præ multis alijs sibi possint assumere, q; tanq̃ fontes Latini esse credantur, non autem è Græcis fontibus hauriri. Sic uerò interpretē agere & numeris omnibus interpretis fidē præstare, neq; tamen alium q̃ ipsum uideri argumenti autorem, id demũ absoluti artificis est. Equidem pro mea tenuitate, nõ possum doctissimos uiros in hoc negotio uersatos inter sese cõmittere, & de unoquoq; censuram ferre. sed tamen omnibus candidatis linguæ Græcæ non dubito cõsilium dare, ut huius uiri uersiones diligentissimè perlegant, excutiant, & imitari conētur. Alia in alijs eminent, neq; omnia sunt in omnibus illustria: interpretē fidelem, Latinũ, & elegantem, facilem, & cõmodum in uarijs periclitatum, nisi nobis exhibuit Erasmus, nemo unq̃ est exhibiturus.

¶ γράφειν αἰσχύνομαι) Valde usitatus est Græcis Infinitiuus, ubi nos gerundijs utimur & supinis, ut diximus
Versu 2. ab imo. Codice B 5. in uoce πρὸς τὸ ἐμπιοῆσαι. uerùm & alioqui, quēadmodum apud Latinos, certa quædam uerba gaudent Infinitiuo, ita & apud Græcos. βούλομαι λέγειν uolo dicere, οὐ τολμῶ ποιεῖν, nõ audeo facere, &c. horũ est hoc loco αἰσχύνομαι γράφειν, erubesco scribere.

Versu 10 ab imo. ¶ κατέλιπεν) λείπω linquo, secũd. Aor. ἔλιπον. pag. 19. sic à καταλείπω cõposito, id est, derelinquo, secund. Aor. κα-
Versu 13. τέλιπεν, non καταέλιπεν, quia ἔλιπεν incipit à uocali, pag. 17.

,, ¶ μὲν) nusq̃ non obuiæ sunt hæ duæ coniunctiones,
,, μὲν quidem, δὲ uerò. utimurq; ipsis diuidēdi gratia, ut

 sententiã

ſententiam à ſentētia, membrum à membro diſcernamus, ac priorē locum uēdicat ſibi μὲν, poſteriorem δὲ. ”
Quis autem creberrimum δὲ, nullo præcedente μὲν, ”
rariſſimū tamen eſt μὲν, quin poſtea ſubdatur uel δὲ, uel ”
alia quæpiā coniunctio, quæ alteram ſententiam contineat priori reſpōdentem, ut cui ſit uel affinis, uel diuerſa: itaq; hoc loco prior ſentētia eſt. κατέλιπεν μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, &c. ſubiungit altera, ἐμαυτὸν δὲ οὔπω ἀπέλιπον ἠδυνήθην. Cæterùm Budæus pro μὲν & δὲ, poſuit tametſi, tamen, quæ duo minus Græcitatem ſapiunt, q̃ illa priora. ”

¶ γὰρ) enim. de hac cōiunctione diximus Codice B 4. Et quæ præterea nobis denuo ac ſæpius occurrēt, ea ſat erit ſemel declaraſſe, uocis uerò ſignificatū altera uerſio facile monſtrauerit, aut adhibitū Lexicon. Verſu 2. ab imo.

¶ τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς) articulus τὰς afficit præpoſitionem cū caſu, de quo Codice B 8. in uoce τὸν μεθ' ἡμῶν βίον. uerti poterat, in urbe oblatas, aut datas, aut per relatiuū, quæ in urbe offerebantur, quæ in urbe mihi dabantur, quibus, cùm in urbe agerem, inuolui & implicari ſolebam: nam hic ſenſus eſt. ſed breuitatis ſtudioſus, compendiò dixit, urbicas occupationes. Verſu 13.

¶ ἄστει) τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος ſinè craſi. pag. 67. Datiuus uerò ἄστεϊ craſim admittit ἄστει, ſi non à Nominatiuo ἄστυ, certè ab inuſitato nomine Primæ declinationis contractorum, τὸ ἄστος, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ ἄστει, ut τεῖχος, quēadmodū non ſolùm dicitur δόρυ, ſed & τὸ δόρος. τοῦ δόρεος δόρους, τῷ δόρεϊ δόρει, ut τεῖχος. Verſu 8.

¶ διατριβάς) τρίβω, ſecūd. Aor. ἔτριβον, cōpoſitū διατρίβω, ſecūd. Aor. διέτριβον, unde uerbale ἡ διατριβή, Secundæ declinationis, Accuſatiuus pluralis τὰς διατριβάς. Multa ſunt uerbalia, quæ ſeruant characteriſticon ſecundi Aoriſti. διέτριβον, ἡ διατριβή. ” ”

¶ ὡς) tanq̃, ut, ueluti. alia ſignificata ſuo ſeruent loco.

Caueant uerò studiosi, ne uocabulorũ significationes inquirant, quo tempore sunt in Grãmaticis occupati præceptionibus, qua in re plurimũ sæpenumerò peccatur. deinde iactis fundamẽtis, ubi ad autorũ lectionem sese cõtulerint, si nõ aderit interpres, confugiendum ad Lexicon, sed uerbi significatũ illud modò tractent, & quantũ dabit, in memoria reponãt, quòd loco præsenti satisfaciat. reliqua si fieri potest, ne legãt quidẽ, quòd si Scriptorẽ probè se uideãtur intelligere, uel uiua præceptoris uoce freti, uel fida alioqui adiuti interpretatione, stultũ est à Lexicis petere cõsiliũ. in quibus ut oĩa tradant planissimè, etiã quæ uocis usum prolatis exemplis ostẽdant, tamen ieiuniora minusq́ue uiuida sunt, neque tam penitus hærent, ut quæ ipse tibi legendis autoribus paraueris.

μυρίων) τὰ μυρία, multa & innumera, pro quo Latini sexcenta, numerus finitus pro infinito. Genitiuus plu-
,, ralis τῶν μυρίων.

¶ κακῶν) ὁ κακός, ἡ κακή, τὸ κακόν, malus, mala, malum. Genitiuus pluralis neutri generis, τῶν κακῶν malorum.

¶ ἀφορμάς) ἡ ἀφορμή, Secundæ declinationis, τὰς ἀφορμάς Accusatiuus pluralis.

Versu 4. ¶ ἐμαυτὸν) meipsum, pronomen cõpositũ. Pagi. 59.
ab imo. ,, ¶ οὔπω) nondũ. πω tanq̃ adiectio syllabica, sic μήπω. ita
,, apud nos syllaba dum, in nondum, necdum, quiddum,
,, hauddum.

¶ ἀπολιπεῖν) λείπω, secũd. Aor. ἔλιπον, Infi. λιπεῖν, sic à cõposito ἀπολείπω, secũd. Aor. ἀπέλιπον, Infinit. ἀπολιπεῖν.

¶ ἠδυνήθην) δύναμαι possum, uerbũ deponẽs Secũd. cõiug. in μι, à primitiuo δυνάω, Fut. δυνήσω, Præt. Acti. δεδύνηκα, Pas. δεδύνημαι, δεδύνησαι, δεδύνηται, Aori. pri-
,, ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην, mutant enim augmentũ
Versu 2. ab imo. syllabicũ in tẽporale. Pag. 70. Nemo uerò miretũ, nos in rimãdo themate, aut formãdo tẽpore multa ꝓferre

quæ nō sint recepta: neq; enim quæ recepta sunt, recensemus, sed quomodo unūquodq; formet.

¶ Ἀλλ' ὅμοιός εἰμι τοῖς ἐν θαλάσσῃ ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπειρίας ἀπολλυμένοις καὶ ναυτιῶσιν.

¶ Sed similis sum in mari præ circa nauigationem inexperientia pereuntibus, & nauseantibus.

¶ Similiterq; illis affectus sum, qui nauigādi insolentes, nausea perditè affliɑantur.

¶ ἀλλ' ὅμοιος) ἀλλὰ ὅμοιος, apostrophos. pag. 4. Vsus te docebit quæ uocales desint, ubi assidua lectione dideris ἀλλὰ non ἀλλό, & ita in reliquis. Budæus ἀλλὰ uertit q; : nam hæc coniunctio uaria significat, nec tantùm est aduersatiua. Versu 7. q3, nam uaria significat

¶ ὅμοιός εἰμι) similis sum. rectè uertit similiter affect' sum. Tentabis ipse memor copiæ, nūn aliter quoq; reddi queat: ita nobiscū agit, perinde res nostrę sese habent. & breuiter, quæcunq; uoces similitudinem æqualitatemq; significant, tibi in mentem ueniant, & quod optimum duxeris, id ponere licebit.

¶ εἰμι) accentū hoc loco remittit in præcedentē dictionem: est enim Encliticū. pa. 91. Cæterū cōiugationē huius uerbi substātiui εἰμι habes pag. 75. sed quia hic præsens tempus occurrit, id est, thema, nō est necesse ad reliqua descēdere, ut ante monuimus. Ver. 1 ab imo. Versu 20. à fine.

¶ τοῖς, &c. ἀπολλυμένοις) inter articulum τοῖς & participium ἀπολλυμένοις, interseruntur aliquot particulæ, de quo satis iam scriptum est in præcedentibus. Codice B 1 uersu 9.

¶ ἐν θαλάσσῃ) in mari, præpositio ἐν, cū Datiuo θαλάσσῃ, cuius est nominatiuus ἡ θάλασσα Secūdæ declinationis.

¶ ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπειρίας) sic ordina, ὑπὸ τῆς ἀπειρίας præ inexperiētia, κατὰ τὸν πλοῦν, circa nauigationē, uel in nauigatione. aut sic, ὑπὸ ἀπειρίας. præ inexperiētia, ἀπειρίας inquā, τῆς κατὰ τὸν πλοῦν, quæ est circa nauigationem, quæ inter nauigandū cōtingit, explicando

articulum τῆς, ut maximè quadrat. nec est aliud ἀπειρία κατὰ τὸν πλοῦν, inexperientia circa nauigationẽ, quàm inexperiẽtia nauigãdi. proinde interpretatus est totã hãc particulã duabus uocibus, nauigandi insolẽtes, capta uoce, ut apud Comicũ, quid tu Athenis insolens?

¶ Ὑπό) præ cum Genitiuo, ὑπὸ δέους præ metu.

¶ κατὰ τὸν πλοῦν) in nauigatione, circa nauigationem, hoc est, inter nauigãdũ, præpositio cum Accusatiuo.

¶ πλοῦν) πλέω nauigo, hinc ὁ πλόος nauigatio, ut à τρέ-
Versu 4. πω fit τρόπος, Codice C 1. in uoce τρόπου. Contrahitur autem hoc nomen ὁ πλόος πλοῦς, Accusatiuus
Versu 11. abimo. πλόον πλοῦν. pagina. 66.

¶ Ἀπειρίας) πεῖρα experientia, inde ἄπειρος inexpertus: nam α est στερητικὸν μόριον, id est, priuatiua particula, faciens è Substantiuo Adiectiuum, quòd rei priuationem significet, μοῖρα pars, ἄμοιρος expers, φόβος metus, ἄφοβος intrepidus: sic à πεῖρα fit ἄπειρος, unde Substantiuum ἡ ἀπειρία, τῆς ἀπειρίας, Secundæ declinationis. si-
„ quidem ab Adiectiuis in ος fiunt substantiua in ία, κα-
Versu 5. „ κός malus, κακία malitia, ut notatũ Codice C 5. in ἐπαγ-
„ γελίαις. Nec tamen Analogia freti, conabimur quæ-
„ uis à quouis deducere, sed spectandus est autorum
„ usus, magnus magnitudo, non magnitas. contrà, pius
„ pietas, non item pietudo. iustus iustitia, non iustitas,
„ nec iustitudo. sic apud Græcos φίλος φιλία amicus ami
„ citia, non item καλὸς καλία, pulcher pulchritudo.

¶ Ἀπολλυμένοις καὶ ναυτιῶσιν) pereuntibus & nauseantibus. pro quibus Budæus, qui nausea perditè affligantur. Participium alterum mutauit in uerbum eiusdem temporis, & relatiuum, deinde uocem unam duabus reddidit per periphrasim, pro nauseare, affligtari nausea, pro altero participio ἀπολλυμένοις substituit aduerbium perditè. aut contrà, pro ἀπολλυμένοις perditè affligantur, pro ναυτιῶσιν Ablatiuum nausea. Faciamus

πεῖρα
ἄπειρος

periculum, nûm alio quoq; pacto uertere liceat? qui nausea pereunt, quos miserè cruciat nausea, qui perditè nausea torquentur, quos perditè grauat nausea, quos ad interitum usq; nausea premit, qui perditè uexantur nausea, quos infestat & perdit nausea, quibus nauseæ molestia perniciem adfert. Quamq̃ ista partim liberiora sunt, quàm pro officio interpretis. tantum ostendendam hoc modo uiam putaui, qua ratione eruenda sint, quæ studiosis huius rei conducant, ut ubi dictionem latissimè, pluribusq; uerbis explicauerint, ea demum seligant, quæ compendio ad sententiam proximè uideantur accedere.

¶ Ἀπολλυμένοις) ὄλλυω, compositũ ἀπολλύω, unde Actiuũ in μι, ἀπόλλυμι, Pas. ἀπόλλυμαι perdor & pereo, Partici. ἀπολλύμενος Tertiæ declinat. Datiuus pluralis τοῖς ἀπολλυμένοις, qui regitur à nomine ὅμοιος. nam ut Latini, sic & Græci similitudinis adiectiuo tribuunt Datiuum. Et quod ad illa communia syntaxeos capita spectat, fermè idem obtinet apud utrosq;. quapropter in Institutionibus nostris ista perquàm paucis & carptim attigimus, & quod discipulus iã in ludo latino percepisset, id ne cõmemorare quidẽ uoluimus, rati nos operã perdituros, si doctum & memorem admoneremus.

¶ Ναυτιῶσιν) ναυτιάω, crasis ναυτιῶ. Partici. ὁ ναυτιάων, τοῦ ναυτιάοντος, τῷ ναυτιάοντι, crasis ναυτιῶντι, Datiuus pluralis τοῖς ναυτιῶσι, reiectis literis ν τ, ex Datiuo singulari. Pa. 11. Versu 9.
Scribitur autem ναυτιῶσιν per ν in fine, de quo pagina 16. & 69. Versu 10. ab imo.

¶ Οἱ τῷ μεγέθει τοῦ πλοίου δυσχεραίνουσιν, ὡς πολὺν τὸν σάλον παρεχομένῳ, κἀκεῖθεν ἐπὶ τὸν λέμβον ἢ τὸ ἀκάτιον μεταβαίνοντες, πανταχοῦ ναυτιῶσι καὶ ἀποσοῶνται. συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ ἀηδία καὶ ἡ χολή. Versu 5. ab imo.

¶ Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanq̃ multam iactationem præbente. & illinc in lembum aut

acatium transeuntes, ubiq; nauseant & hærent. transgreditur enim cum ipsis molestia & bilis.

¶ Nanq; illi magnitudine nauigij offensi tanquàm uehementius succutientis, in lembum aut nauiculam cum transilierint, sic quoq; non secius à nausea laborant, nimirum molestia ipsos ac bile quò transierint cunq; comitantibus.

¶ οἱ) qui, Articulus subiunctiuus, pro quo inter-
,, pres nanq; illi. siquidem Relatiua sæpenumerò cau-
,, sam indicant.

¶ μεγέθει) τὸ μέγεθος magnitudo, τοῦ μεγέθεος, τῷ μεγέθεϊ, & per crasim μεγέθει ut τείχει, Primæ declinationis contractorum.

¶ πλοίου) τὸ πλοῖον, τοῦ πλοίου, Tertiæ declinationis.

¶ Δυσχεραίνουσιν) Δυσχεραίνω indignor, indignanter fero, offendor, Datiuo iungitur. tertia pluralis Δυσχεραίνουσι, cui additur litera ν, de hoc Pagina 16.

Versu 10. ab imo. ¶ ὡς πολλὼν τὸν σάλον παρεχομένῳ) tanquàm multam iactationem præbenti. qui Datiuus refertur ad casum μεγέθει. indignantur nauis magnitudini tanquàm præbenti multam iactationem, id est, ut quæ, siue quippe quæ præbeat multam iactationem.

Versu 12. ¶ πολλὼν) Accusatiuus nominatiui πολύς, de quo pa. 69.

¶ τὸν σάλον) ὁ σάλος Tertiæ declinationis, iactatio in mari, undarum & fluctuum agitatio, quæ dum in nauim irruit, solent uectores huc atq; illuc quassari, & in utraq; nauis latera protrudi.

,, ¶ παρεχομένῳ) præbenti, efficienti. In eadem signifi-
,, catione plurima uel Actiuè proferuntur uel passiuè, horũ est παρέχω & παρέχομαι præbeo, participiũ ὁ παρεχόμενος. Scitè interpres pro παρέχεσθαι σάλον, id est, præbere & efficere iactationẽ & agitationẽ, usus est uerbo succutere. Nã propriè succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur

ut sessorē cōcutiat, & equus ipse succussor appellatus est, & succussarius, à succussatione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaq; id uerbi ad turbulentā nauigationem accommodauit, quoties in uasto nauigio uector haud aliter cōcutitur, atq; sessor à succussatore. Accusatiuū autē πολὼ expressit aduerbio uehemētius, περεχομένῳ πολὼ τὸν σάλον, præbenti multā iactationē, mutauit in uehemētius succutientis. q̄q̄ si anxiè superstitiosi esse uolumus, uertendū est non succutientis sed succutienti. participium enim περεχομένῳ tribuitur Datiuo μεγέθει, non Genitiuo πλοίου, nisi forte Budæus Genitiuum legit περεχομένου πλοίου, succutientis nauigij, non autem μεγέθει περεχομένῳ magnitudini succutienti. Boni consulat lector curiositatem, quæ cùm tam pulchrè constet sensus, dubio procul iniqua foret, nisi nobis propositum esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum studia, eorumq; hæsitantiæ sic mederi, ut quasuis amoliremur remoras.

¶ κἀκεῖθεν) crasis pro καὶ ἐκεῖθεν & illinc. Pagina 75. Versu 9.

¶ ἐπὶ τὸν λέμβον) ἐπὶ præpositio, ὁ λέμβος Tertiæ decli.

¶ ἢ τὸ ἀκάτιον) ἢ aut. hæc litera uaria significat, ut uariant illius spiritus & accentus.

¶ τὸ ἀκάτιον) genus est nauiculæ piscatoriæ.

¶ μεταβαίνοντες) participiū plurale, à μεταβαίνω transeo.

¶ πανταχοῦ ναυτιῶσι) πανταχοῦ ubiq;. ναυτιάω nauseo, tertia pluralis ναυτιῶσι, per crasim ex ναυτιάουσι. hic autem uerbum est ναυτιῶσι, suprà uerò participium Datiui pluralis, qui uoce consentit cum tertia plurali. pag. 55. Versu 8. ab imo.

¶ Ἀποροῦνται) ἀπορέομαι hæreo, perplexus sum, Tertia pluralis ἀπορέονται, crasis ἀποροῦνται ut ποιοῦνται.

¶ συμμετέρχεται γὰρ αὐτῆς) simplex ἔρχομαι, compositū ex μετὰ, μετέρχομαι, deinde altera præfigitur præpositio σὺν, nec tamen dicitur συνμετέρχομαι, sed συμμετέρχομαι migrante ν in μ, ut Codice B 6, in uoce ἐμποιῆσαι, Versu 6.

tertia persona singularis συμμετέρχεται, ut τύπτεται.
Versu 4. ab imo. Composita uerò ex σὺν gaudent Datiuo. pagi. 95. sic hoc loco συμμετέρχεται αὐτοῖς, cum eis trãsit, nisi ineptire uelis & dicere contransit eis, pro eo quod est unà aut pariter cum eis transit. Budæus uertit quo transierint cunque comitantibus, per Tmesim pro quocunque transierint comitantibus.

Mutauit quoque interpres orationis faciẽ, dum in locum uerbi cum coniunctione causali, substituit Ablatiuũ, pro nam comitãtur, dixit comitãtibus. propterea quòd Ablatiui absolutè positi crebrò causam reddunt, unde & particulam adiecit, nimirum.

¶ ἀηδία) ἀηδὴς molestus, iniucũdus, ἀηδία molestia. Suidas interpretatur ἀνορεξία, id est, si ita loqui liceret, inappetẽtia, cùm stomachus destituitur appetitu, quod ijs contingit, qui nauigationis impatientes nauseant.

¶ χολὴ) bilis, & pro ira capit. unde præcessit δυσχεραίνουσι, indignantur, stomachantur, offensi sunt.

„ Obseruabis hoc loco, non pertinere ad Interpretem,
„ ut periodi, membri, aut incisi rationem habeat, sed ut-
„ cunque uisum erit, aut structuræ Græci sermonis omni
„ ex parte respõdeat, aut periodum in membrũ, membrum in incisum redigat, aut contrà geminam periodum transferat in unam. Verbi gratia, Budæus si exactè singula tantùm spectasset, ac non potius uniuersam sententiam animo concepisset, tres absoluisset, ut habet Græcus, periodos, hoc modo. Nam illi magnitudine nauigij offenduntur, tanquam uehementius succutientis. Deinde in lembum aut nauiculam cùm transilierint, sic quoque non secus à nausea laborant. Nam molestia ipsos ac bilis quò trãsierint cunque comitant. Vides hic tria esse pronunciata, quæ tribus absoluta sunt uerbis, offenduntur, laborant, comitantur, perinde atque in Græcis tres periodi totidem cõstant uerbis

δυσχεραίνουσι, ναυτιῶσι, συμμετέρχεται. quæ tria ad unicam translata ſunt periodum, uultu ſermonis nonnihil immutato, quòd duo uerba δυσχεραίνουσι & συμμετέρχεται reddit per participia, offenſi & comitantibus.

Atq; hæc uariandi figura, iacenti alioqui & frigenti orationi mederi ſolet. quādoq; enim Græca rectè habent multis diſtincta periodis, ubi latinus ſcriptor minus acris erit, niſi membrorum & inciſorum potius feratur multitudine, q̃ clauſularū. eſt rurſum ubi contrà fieri præſtiterit, ut plauſibiliores ſint multæ ſententiæ paucis grauatæ membris, q̃ periodus iuſto prolixior & obſcurior. quæ omnia is demū noſſe poterit, quiſquis & optimos quoſq; Interpretes preſſius excuſſerit, & ipſe quoq; ſeſe in uertendis Græcis exercuerit. idq; non oſcitanter ac citra iudiciū, ſed tanq̃ in promptu poſitis rationibus, quot tandē modis ſingula uerti queant, quóue pacto uerbum nunc Participio, nūc Adiectiuo reddatur: Participiū interdum Verbo, interdum Nomine, oratio Actiua in Paſſiuā conuertatur aut contrà. & ita in cæteris omnibus ad manum ſit uariandi forma.

¶ τοιοῦτον οὖν τι καὶ τὸ ἡμέτερον. τὰ γὰρ ἔνοικα πάθη συμπεριφέροντες, πανταχοῦ μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἐσμέν. ὥστε οὐδὲν μέγα κέρδος ἐρημίας ἀπωνάμεθα ταύτης. ,, ,, ,,

¶ Tale igitur quiddam & noſtrū: nam domeſticas perturbationes ſimul circunferentes, ubiq; cum ſimilibus tumultibus ſumus. itaq; nihil magnum ſolitudine lucrati ſumus hac.

¶ Huiuſmodi igitur quiddam nobis cōtigit, qui domeſticas perturbationes quoquò circunferentes gentium, ubiq; locorū perinde uerſamur in tumultu. quarè non magnopere adiuti ſumus ab hac ſolitudine.

¶ τοιοῦτον) tale, neutrum in ον, de quo Pagi. 62. Verſu 13.

¶ οὖν) igit̃, ergo. cōiūctio nūc illatiua, nūc cōtinuatiua.

¶ τι) quiddam, neutrum ab infinito nomine τὶς τινὸς, de quo pag. 9. destituitur autẽ proprio accentu, quòd sit Encliticũ, de quo pag. 91. nec tamen ipsum remittit in præcedentem dictionem οἷω. nulla enim syllaba geminum sortitur accẽtum. igitur οἷω τι scribendũ unico accentu. at in σῶμά τι duplex est: syllaba nanq; μα propriũ nullum habet, ideóq; locũ tribuit accẽtui particulæ τί. q; si dictionẽ Encliticã præcesserit syllaba propriũ accentum possidẽs acutũ, isq; ob consequentiam migret in grauem, ut θεὸν τινὰ φιλῶ, rursum reponetur acutus, si Encliticũ proprio destitueris, θεόν τινα φιλῶ. non autem θεὸν τινα φιλῶ.

Versu 1. ab imo.

Ver. 1. ab imo.

¶ καὶ) &, etiã, quoq;. uerti posset, huiusmodi igitũ nobis quoq; contigit, nisi q; καὶ multis locis abundat, de quo uide Commentarios Budæi, in quibus plenissimè docet usum partium orationis indeclinabilium.

¶ τὸ ἡμέτερον) nostrum, pronomẽ possessiuũ. huiusmodi, inquit, quidam etiam nostrum, subaudi, est. crebrò enim uerbum substantiuum intelligitur, cum alioqui apertus est sensus. Capitur autem nostrum substantiuè, id est, res nostra, siue negotiũ nostrũ, pro quo Interpres dixit, nobis cõtigit. Liceat tibi quoq; sic uertere. ad hunc igitur modum nostræ quoq; res sese habent, neq; uerò aliter nobiscũ agitur, in eiusmodi igitũ statu res nostræ quoq; sunt sitæ, ad eũdem rerum statum nos quoq; redacti sumus, eodem nimirum ferme loco res quoq; nostræ consistunt, &c.

¶ ἔνοικα πάθη) domesticas perturbationes. οἶκος domus. ἔνοικος domesticus, quasi dicas in domo existens.

Plurima uerò præpositionum adminiculo formantur Adiectiua, aut quæ tanq̃ Adiectiuè capiuntur, cuiusmodi sunt ea quæ officium aliquod significãt, aut functionem, & muneris alicuius administrationem. quorum quidẽ nominũ tanta est copia, ut nulla sint Lexi-

ἔνοικα πάθη

ca numerãdis omnibus absoluta. Cum sint enim Græci in omni compositionis genere felicissimi, nec tam arctis cõclusi spatijs ut Latini, nullus unq̃ futurus est modus, qui nouis concinnandis uocibus statuatur. sed pro re nata, & licuit semperq́ licebit scita cõpositione recens & nuper exorta signare.

¶ πάθη) τὸ πάθος Primæ declinationis contractorum, τοῦ πάθεος, Plurale τὰ πάθεα, & per crasim πάθη.

¶ συμπεριφέροντες) Si Latinis æqualis permitteretur audacia, uerterent concircunferentes, sed aures non ferunt. Itaq́ quoties istiusmodi occurrunt, quæ ad uerbum commodè & uenustè reddi non possunt, ut ferme contingit in Græcorum compositionibus, spectare conuenit sententiam, & illam uerbis assequi uel diuersissimis. uim præpositionis σὺν sic exprime, unà nobiscũ circũferentes. nam quod addit Interpres, quoquò gentium, non ad significatum præpositionis facit, sed toti sententiæ seruit & ornatui.

¶ συμπεριφέροντες) φέρω fero: adde præpositionem περὶ, περιφέρω: præfige alteram præpositionem συν, sed migret ν in μ, συμπεριφέρω, unde Participiũ συμπεριφέρων, τοῦ συμπεριφέροντος, plurale οἱ συμπεριφέροντες.

¶ μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἐσμέν) cum similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus. pulchrè Interpres, perinde uersamur in tumultu, Genitiuum ὁμοίων expressit aduerbio perinde, μετὰ θορύβων dixit in tumultu, pro uerbo ἐσμὲν posuit uersamur.

¶ ὁμοίων θορύβων) Nominatiuus singularis ὅμοιος θόρυβος Tertiæ declinationis.

¶ ἐσμέν) sumus, ab εἰμὶ sum. Pagi. 75. Versu 9. ab imo.

¶ ὥστε) itaq́, quapropter, quare.

¶ οὐδέν) nullum, nihil, ab οὐδείς, pagina 9. Versu 14.

¶ μέγα) neutrum à μέγας. Pagina 69. Versu 16.

¶ ἐρημίας) ἡ ἐρημία, τῆς ἐρημίας Secundæ declinationis.

Versu 14. ¶ ταύτης) Nominatiuus αὕτη, Genitiuus ταύτης, pag. 59.

Versu 22. ¶ ἀπωνάμεθα) tolle præpositionem ἀπό, manet simplex ὠνάμεθα pro ὠνησάμεθα per syncopen, ut scripsimus pagina 82. igitur ὠνάμεθα est Aorist. primus medius pro ὠνησάμεθα, cuius singulare ὠνησάμην, ab Aoristo act. ὤνησα, Futu. ὀνήσω, præsens ὀνέω, per ο, quod ratione augmẽti uertebatur in ω. Cæterum dum istiusmodi ratione uerborũ themata quærimus, nihil nos offendat, quòd per quæ decurrimus tempora, crebrò sint inusitata. nec enim hoc hic agitur, ut sciamus, receptum thema ne sit ὀνέω, an potius uerbum in μι, ὄνημι. tantùm paratur uia quæ temporum formationes demonstret.

ὀνέω
ὤνησα
ὠνησάμην
ὠνησάμεθα
ὠνάμεθα

" ¶ οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπωνάμεθα ταύτης) gaudet hoc
" uerbũ Accusatiuo cum Genitiuo, Accusatiuus signifi
" cat fructum & emolimentũ quod percipimus, Geni-
" tiuus autem id unde fructus proficiscitur. idem fit in
" uerbo ἀπολαύω. Lucianus quodam loco utrunque usur-
" pauit, τί μὲν γὰρ, inquit, σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ᾽ ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; quem nam fructũ percipies è montibus? quid uerò boues cõsequantur emolumenti è tua pulchritudine. Interpres pro Accusatiuo οὐδὲν μέγα, posuit nõ magnoperè aduerbialiter, nõ magnoperè adiuti sumus ab hac solitudine.

" ¶ Ἃ μέντοι ποιεῖν ἔδει, καὶ ὅθεν ὑπῆρξεν ἡμῖν τῶν ἰχνῶν ἔχε-
" σθαι τοῦ πρὸς σωτηρίαν καθηγησαμένου (εἴ τις γάρ φησι θέλει
" ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυ-
" ρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι) ταῦτά ἐστιν. ἐν ἡσυχίᾳ τὸν
" νοῦν ἔχειν πειρᾶσθαι προσήκει.

¶ Quæ uerò facere oportebat, & unde licuit nobis uestigijs hærere ad salutem præeuntis (siquis enim inquit, uult post me uenire, abneget seipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me) hæc sunt. in quiete mentem habere, conari conuenit.

¶ At uerò quæ facta à nobis oportuit, undeque auspicandum

ſpicãdum fuit ei, qui ueſtigijs hærere uoluit, eius qui nobis ſalutis uiam præiuit(ſi quis, inquit, ponè me ue nire uult, abiuret ſemetipſum, & tollat ſuam ipſe crucem, & ſequatur me) hæc ferè ſunt. Iam primùm mẽtem pacatam habere conueniebat.

¶ μέντοι) at uerò, uerum, aduerſatiua coniunctio. hoc loco reſpondet coniunctioni μὲν, quæ multùm antè præceſſit, ἃ μὲν ποιῶ αὐτὸς, &c. nam poſt μὲν, ut ſcripſimus Codice C 8. in uoce μὲν, ferme ſequitur δὲ, aut alia quæuis coniũctio, poſteriori ſententiæ aut membro ſeruiens, hic prior oratio ubi ponitur μὲν, ſtatum rerum Baſilij cõtinet, altera quæ effertur per μέντοι, declarat quid ipſum agere conueniebat. Ver. 2. ab imo.

¶ ποιεῖν) Infinitiuus à uerbo ποιέω ποιῶ, pagina 35. Verſu 11.

¶ ἔδει) oportebat, impersonale δεῖ oportet. pa. 82. fin ge uocem perſonalem, & cape tertiam perſonam, δέω, δέεις, δέει, & per craſim δεῖ. Imperfectum ἔδεον, ἔδεες, ἔδεε, craſis ἔδει. eſt enim imperſonale Actiuæ uocis. Verſu 13.

¶ ὅθεν) unde, è quibus, aduerbium

¶ ὑπῆρξεν) ſimplex ἄρχω, Fu. ἄρξω, Aori. pri. ἦρξα, compoſitum ὑπάρχω, Futu. ὑπάρξω, Aoriſ. pri. ὑπῆρξα, ὑπῆρξας, ὑπῆρξε, quod uerbum Infinitiuo iunctum tanquàm imperſonaliter accipitur, pro contingit, licuit, euenit, ὑπῆρξεν ἔχεσθαι licuit hærere, forte Baſilius ſcriptum reliquit ὑπῆρξεν ἂν, id eſt, licuiſſet. In exemplari Aldino deeſt hæc uox ὑπῆρξεν, ſed tantum excuſum eſt, ὅθεν ἡμῖν τῶν ἰχνῶν ἔχεσθαι, unde nobis ueſtigijs hærere. quod neſcio an ſecutus ſit Budæus, interpretatus in hunc modum, undeq́ auſpicandum fuit ei qui ueſtigijs hærere uoluit, &c. quaſi quippiam ſubaudiendum putarit, ὅθεν unde, & è qua re, ſubaudi proficiſcitur, ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν hærere ueſtigijs. quamquàm alioqui ab ijs auſpicari conuenit, unde licet rem aſſequi.

¶ ἡμῖν) nobis Datiuus pluralis ab ἐγὼ, pagina 59. Verſu 1.

¶ τῶν ἰχνῶν) Genitiuũ pluralẽ indicat articulus τῶν, sed
cùm quis Genitiuus pluralis desinat in ων, & articulus
τῶν sit omnis generis, aut præceptore opus est, aut Le-
xico, ut discas Noĩatiuũ esse τὸ ἴχνος uestigium, primæ
declinat. contractorum, τοῦ ἴχνεος, τῶν ἰχνέων, crasis ἰχνῶν.
¶ ἔχεσθαι) Infinitiu᷒ ab ἔχομαι hæreo, postulat Genitiuũ.
¶ πρὸς σωτηρίαν) ad salutem. σωτήρ seruator, τοῦ σωτῆρος,
unde ἡ σωτηρία salus. nam quemadmodum à Nomina-
tiuis in ος, fiunt substantiua in ία, κακὸς ἡ κακία, Codice C
Versu 4. ,, 5. in uoce ἐπαγγελίαις: ita & à Genitiuo desinente in
,, ος, quandoq; huiusmodi fiunt nomina in ία, ut τοῦ σωτῆ-
,, ρος, ἡ σωτηρία Secundæ declinationis.
¶ καθηγησαμένου) Genitiuus est. Ordo est, ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν
τοῦ καθηγησαμένου πρὸς σωτηρίαν, hærere uestigijs eius qui
præiuit ad salutem. Nominatiuus ὁ καθηγησάμενος, par-
ticipium à primo Aoristo medio καθηγησάμην, primus
Aoristus actiuus esset καθήγησα, Futurũ καθηγήσω, præ-
sens κατηγέω, uerùm solùm est receptum in uoce passi-
ua siue media καθηγέομαι, crasis καθηγοῦμαι Primæ con-
,, iugationis circunflexorum. tamen quoties hæc uer-
,, ba deponentia siue communia sint excutienda, forma-
,, bimus omnia tempora more actiuorum & passiuorũ,
quamuis nõ sint recepta. ideoq; à καθηγησάμην sursum
ascendemus ad præsens usq; καθηγέω, sed Lexicon do-
cebit tantùm recepum esse καθηγέομαι, quod est com-
positum ab ἡγέομαι. nam κατὰ perdit ultimum α, quia
uerbum incipitur à uocali, quæ quòd sit aspirata, mu-
tatur τ in θ, καθηγέομαι, non κατηγέομαι.
,, Cæterum deponentium uerborum tempora quæ-
,, dam fiunt ut in passiuis, quædam ut in medijs, quod
,, usu magis disces quàm præceptis.
Est autẽ καθηγοῦμαι idem quod præeo, præceptor sum,
hinc καθηγεμών autor, præceptor, qui rem instituit.
¶ εἴ τις) si quis, τὶς aliquis Encliticum est, & accentum

καθηγέομαι
præceptor
sum

 remittit

remittit in præcedentem syllabam ἐι, quæ ex se accen
tum nullũ habet, cuiusmodi & alia scripsimus, pag. 91. Versu 2. ab imo.
¶ γάρ φησι) φημὶ dico, tertia persona φησὶ, pag. 78. estq́ Versu 12.
ex Encliticis, & accẽtu destituitur, pag. 91. Est autem Versu 1.
locus quẽ citat Basilius, Lucæ capite nono, nisi quòd ab imo.
ibi additur hæc particula καθ᾽ ἡμέραν, id est, quotidie.
¶ θέλει) uult, prima persona θέλω uolo.
¶ ὀπίσω μου) post me, aduerbiũ est cũ Genitiuo. Græco
rum quædam aduerbia per præpositionẽ reddimus.
¶ μου) Genitiuus ab ἐγὼ, destituit accẽtu tãq̃ Encliticũ.
¶ ἐλθεῖν) ἐλεύθω, secundus Aoristus ἤλυθον, syncope ἦλ-
θον, Infinitiuus ἐλθεῖν. pagina 72. Versu 8,
¶ ἀπαρνησάσθω) tolle præpositionem ἀπὸ, manet ἀρνησά-
σθω, Aoristus primus medius Imperatiui, ut τυψάσθω,
secunda persona ἄρνησαι, ut τύψαι, Indicatiuus ἀρνησάμην,
Aoristus primus actiuus esset ἤρνησα, Futurum ἀρνήσω,
præsens ἀρνέω, sed receptum est deponens ἀρνέομαι, in-
de ἀπαρνέομαι, abnego.
¶ ἑαυτὸν) semetipsum pronomen compositum, pag. 59. Versu 4.
¶ ἀράτω) ἄρω tollo, Futurum ἀρῶ, Aoristus primus ἦρα, ab imo.
Imperatiuus ἆρον ἀράτω, ut τύψον τυψάτω.
¶ σταυρὸν) ὁ σταυρός crux Tertiæ declinationis.
¶ αὐτοῦ) ipsius, crebrò reperies αὐτοῦ pro αὑτοῦ, quod
per aphæresim dicitur pro ἑαυτοῦ. pagina 60. Versu 13.
¶ ἀκολουθείτω) ἀκολουθέω sequor, Datiuum regit. pagina
95. Imperatiuus ἀκολούθεε, ἀκολουθεέτω, & per crasim Versu 7.
ἀκολουθείτω, ut ποιεέτω ποιείτω. pagina 55. ab imo. Versu 20.
¶ μοι) Datiuus ab ἐγὼ ex Encliticis est accẽtu carens.
¶ ταῦτά ἐστιν) ταῦτα hæc, neutrum plurale pronominis
οὗτος. pagina 59. Iungitur uerbo singulari. pagina 92. Versu 15.
¶ ἐστὶ) est. tertia singularis ab εἰμὶ sum. pagina 75. estq́ Versu 16. Versu 20.
ex Encliticis. Scribitur autem ἐστὶν per ν more Attico,
qui personis in iota finitis addunt ν, siue sequatur uo-
calis, siue consonans, siue absoluta sit sententia, siue

,, non. idq; receptiſſimũ in Eccleſiaſticis ſcriptoribus.

¶Ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν) ἔχω habeo, Infinitiuus ἔχειν habere, ἐν ἡσυχίᾳ in quiete, pro quo Budæus pacatam habere. ἡ ἡσυχία quies Secundæ declinationis. Datiuus ἡσυχίᾳ. per ᾳ diphthongum impropriam. ἐν in, præpoſitio iuncta Datiuo ἡσυχίᾳ.

¶Τὸν νοῦν) Accuſatiuus. Nominatiuus ὁ νόος, craſis νοῦς.

Verſu 11. ab imo. pagina 66.

¶Πειρᾶσθαι) πειράομαι nitor, conor, tento. Secũdæ cõiugationis circunflexorum. Infinit. πειράεσθαι, craſis πειρᾶσθαι.

¶Προσήκει) conuenit impersonaliter, Præſentis temporis, à πρός & ἥκω, compoſitum προσήκω conuenio. Budæus imperfecto reddit, Iam primùm, inquiens, mentem pacatam habere conueniebat, pro quo Græcus dixit, ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νοῦν ἔχειν πειρᾶσθαι προσήκει, hoc eſt, uerbum è uerbo, in quiete mentem habere, conari conuenit. ordo eſt, conuenit conari habere, id eſt, ut habeas, aut, ut habeat quis mentem, &c. Magnus eſt enim uſus Infinitiui Græci, & ſæpenumerò commodè redditur per Optatiuum præcedente particula ut, aut alia ſimili. Cæterùm nos docẽdi gratia rudius uertimus, quò per omnia diſcipulo ſatisfaceremus. Neq; uerò miretur, ſi inter Græca nihil reſpondeat illi, iam primùm, nec Interpretem damnet, quaſi Infinitiuum πειρᾶσθαι neglexerit. Latinis auribus ille inſeruiuit, & ſenſum bona fide reddidit. Verùm iam deinceps in iſtiuſmodi uerſionis ſiue libertate, ſiue autoritate, nõ multùm immorabimur, ſed Budæi doctiſſimam interpretationem tantùm adſcribemus. Vbi enim ſingulorum uerborum themeta commonſtrata fuerint, & Grammaticas minutias exactè perueſtigauerimus, facile quiuis iudicio ipſe ſuo conſequetur, quid Interpres, aut prudens adiecerit, aut ſecurus tranſmiſerit. quorum utrunq; quantum permiſſum ſit, fidorum In

terpretũ ſcripta docebunt. Nunc quo cœpimus propoſito, has Meditationes abſoluamus. De interpretandi ratione, aliâs forte, & copioſius dicemus.

¶ Ὡς γὰρ ὀφθαλμὸν περιαγόμενον συνεχῶς, καὶ νῦν μὲν ἐπὶ τὰ »
πλάγια περιφερόμενον, νῦν δὲ πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω πυκνὰ με- »
ταστρεφόμενον, ἰδεῖν ἐναργῶς οὐχ οἷόντε, ἀλλὰ χρὴ προσερεισθῆ- »
ναι τὴν ὄψιν τῷ ὁρωμένῳ, εἰ μέλλοι ἐναργῆ αὐτοῦ ποιεῖσθαι »
τὴν θέαν, οὕτω καὶ νοῦν ἀνθρώπου ὑπὸ μυρίων τῶν κατὰ τὸν »
κόσμον φροντίδων περιελκόμενον, ἀμήχανον ἐναργῶς ἐνατενίσαι »
τῇ ἀληθείᾳ. »

¶ Vt enim oculum circũactũ aſſiduè, & nunc quidem in obliqua circũlatum, nunc uerò ad ſuperna & inferna identidem reuerſum, cernere euidenter non poſſibile, ſed oportet affixum eſſe obtutũ uiſo, ſi futurus ſit euidentem ipſius facere conſpectum: ſic & mentẽ hominis ab innumeris in mundo curis diſtractam, difficile euidenter intendere ueritati.

¶ Vt enim oculus cõtinuo circũactu uerſatꝰ, & nũc horſum illorſumq; deflexus, nunc ſurſum deorſumq; erectus uiciſſim ac depreſſus, exactè cernere nequit, ſed obtutu incumbere in rem uiſam eum oportet, ſi quidẽ cõſpectũ rei perſpicuũ facturus eſt, hũc in modum mentẽ humanã ſexcẽtis mũdi curis diſtractã, euidenter cernere ueritatem uix eſt ut euenire poſſit.

¶ ὡς γὰρ) ut enim. reſpõdet ei quod ſequitũ οὕτω ſic.
¶ ὀφθαλμὸν) oculum, ὁ ὀφθαλμὸς Tertiæ declinationis.
¶ περιαγόμενον) Accuſatiuus Participij præſentis temporis, Nominatiuus ὁ περιαγόμενος, à Paſſiuo περιάγομαι, Actiuum περιάγω circumago, circumduco, uerſo, à περὶ & ἄγω: nec abijcit περὶ uocalem, licet uerbum ἄγω incipiaur à uocali. Pagina 17. Verſu 17.
¶ συνεχῶς) συνέχω cõtineo, inde συνεχὴς cõtinuus Primæ declinationis cõtractorũ, τοῦ συνεχέος, τῶν συνεχέων crasi συνεχῶν, & ν in σ conuerſo, fit aduerbium συνεχῶς,

F i quaſi

quasi dicas cõtinenter. qua uoce Cæsar utit̃ pro assiduè, & citra intermissionẽ, continenter bellum gere-
Versu 23. re. De huiusmodi aduerbiorum formatione. Pag. 61. Pro περιελκόμενον συνεχῶς, Budæus habet continuo circumactu uersatus.

¶ καὶ νῦν μὲν) & nũc quidem. νῦν Aduerbium tẽporis.

¶ ἐπὶ τὰ πλάγια) in obliqua. neutrũ plurale Accusatiui casus, Nominatiuus singularis ὁ πλάγιος obliquus, transuersus, Tertiæ declinationis, pro ἐπὶ τὰ πλάγια, Budæus horsum illorsumq́.

¶ περιφερόμενος) φέρω. compositũ περιφέρω, Pass. περιφέρομαι circunferor, Participium ὁ περιφερόμενος Tertiæ declinationis, Accusatiuus τὸν περιφερόμενον.

¶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω) sursum ac deorsum. ἄνω Aduer-
" biũ, sursum, supra, κάτω deorsum, infra. Aduerbijs ar-
" ticuli addũtur in quouis genere & numero, sensusq́
" redditur Latinè per conueniens aliquod Participiũ,
" aut aliam quãpiam uocẽ, quæ maximè quadrat. ὁ ἄνω
" qui sursum uersatur, τὰ ἄνω, sursum sita, τὰ κάτω deor
" sum posita. πρὸς τὰ ἄνω ad ea quæ sursum consistunt.

¶ πρὸς) Præpositio iuncta est Accusatiuo τὰ ἄνω.

¶ πυκνὰ) neutrum plurale ab Adiectiuo πυκνός, densus,
" frequens. neutra uerò Adiectiua in utroq́ numero
" tanq̃ aduerbiascunt. πολλὰ multũ, sic πυκνὰ frequenter, pro quo Budæus uicissim, id est, identidem, crebro, per interualla.

¶ μεταστρεφόμενον) Accusatiuus est. Nominatiuus ὁ μεταστρεφόμενος, Participium præsentis temporis à Passiuo μεταστρέφομαι. Actiuũ μεταστρέφω conuerto, reuerto. à μετὰ & στρέφω, pro πυκνὰ μεταστρεφόμενον. id est, frequenter cõuersum, uertit erectus uicissim, ac depressus. nam πρὸς τὰ ἄνω μεταστρέφεσθαι, id est, sursum cõuerti, nõ aliud est q̃ erigi: cõtrà πρὸς τὰ κάτω μεταστρέφεσθαι, deorsum cõuerti, tanq̃ est deprimi. id uerò per uices

contingit sibi mutuò succedentes, ideo πυκνὰ μεταστρέφεσθαι dixit, uicissim erigi ac deprimi.

¶ ἰδεῖν) uidere, Infinitiuus secun. Aori. pag. 83. in εἴδω. Versu 16.

¶ ἐναργῶς, manifestè, euidenter, Aduerbiũ factũ à Genitiuo plurali ἐναργῶν. Nominatiuus ὁ καὶ ἡ ἐναργής Primæ declinationis contractorum.

¶ οὐχ) non. οὐ ante cõsonantẽ οὐ ποιήσω, οὐκ ante uocalẽ tentiem οὐκ ἐποίησα, οὐχ ante aspiratam οὐχ ἅπας. ,,

¶ οἷόν τε) οἷος potens, possibilis. quod nomen Ionico more capit parelcon τε, οἷός τε, neutrum οἷόν τε. ,,

¶ χρή) oportet. impersonale, pagina. 89. Versu 14.

¶ προσερεισθῆναι) simplex ἐρεισθῆναι ut τυφθῆναι Aoristus primus passiuus Infinitiui modi, Indicatiuus ἠρείσθην, à tertia persona præteriti passiui ἤρεισαι, prima persona ἤρεισμαι, Præt. Act. ἤρεικα, Fut. ἐρείσω, Præs. ἐρείδω, id est, firmo, figo, προσερείδω applico, affigo. προσερεισθῆναι τὴν ὄψιν affigi oculum, siue aspectum applicari.

¶ τὴν ὄψιν) ὄπτομαι uideo, præt. ὦμμαι, secunda persona ὦψαι, hinc ablato incremento uerbale fit ἡ ὄψις, τῆς ὄψεως, τὴν ὄψιν, Secundæ declintionis contractorum.

¶ ὁρωμένῳ) ei quod uidetur. ὁράω uideo, ὁράομαι uideor, crasis ὁρῶμαι Secũdæ coniugationis, circũfl. particip. ὁρώμενος, Datiuus τῷ ὁρωμένῳ, pro quo Budæus dicit rem uisam. Nam huiusmodi participijs præteriti tẽporis sæpius abutimur, & ad significationem præsentis accõmodamus, quòd Latini non habeãt participiũ presens à uerbo passiuo. Quanquam & Græci & Latini participia crebrò, solent usurpare, non habita ratione tẽporis, sed significati: ut rem uisam dicamus non eam solùm quam tempore præterito uidimus, sed omne id in quod oculus officio suo fungi potest, sic Græci τὸ ὁρώμενον participio pñtis tẽporis appellant, quicqd cerni potest, siue nũc in præsentia cernat, siue antea conspicuũ fuerit, licet iam lateat, neq; appareat, id est, ,,

 τὸ ὁρώμενον,

,, τὸ ὁρώμενον, & uisum, pro obiecto uisus, ut Physici lo-
,, quuntur, accipimus.

¶ Εἰ) si, Coniunctio hic posita cum Optatiuo μέλλοι.

,, ¶ Μέλλοι) Optatiuus ut τύπτοι, Indicatiuus μέλλω, quod
,, uerbum peculiariter gaudet Infinitiuo. solentq; Lati
,, ni hãc phrasim reddere his uerbis, futurum est ut, μέλ
,, λω ποιεῖν futurum est ut faciam, μέλλω γράψαι futurũ est
,, ut scribam, μέλλω τύψαι futurum est ut uerberem, cuius
,, modi planè eadem sunt cũ futuris, faciam, scribam, uer
,, berabo, sed uocum usus est obseruãdus. Nos rudium
ducentes rationem, pro μέλλοι diximus futurus sit.

¶ Ἐναργῆ) ὁ καὶ ἡ ἐναργής Primæ declin. contractorũ, τοῦ καὶ τῆς ἐναργέος, τὸν καὶ τὴν ἐναργέα. crasi ἐναργῆ, id est, euidentem, manifestum, aut, ut Budæus, conspicuum. hic capitur in genere fœminino, eius substantiuum θέαν.

Versu 8. ab imo. ¶ Αὐτοῦ) αὐτός ipse. pag. 59. neutrum αὐτό. Genitiuus αὐτοῦ, refertur ad ὁρωμένῳ Datiuum neutrum. Budæus habet pro αὐτοῦ Genitiuũ rei, quia ὁρωμένῳ uertit rem uisam.

Versu 17. ¶ Ποιεῖσθαι) Infinitiuus à ποιέομαι, pagina 57. & in uoce passiua capitur actiuè, ideoq; regit Accusatiuum à

Versu 7. ab imo. tergo τὴν θέαν. uide Codice D 6. in παρεχομένῳ.

¶ Θέαν) ἡ θέα aspectus, uisus, at ἡ θεά dea, utrunq; Secundæ declinationis, Accusatiuus à θέα est τὴν θέαν.

,, ¶ Οὕτω) sic. ante consonantem οὕτω, ante uocalẽ οὕτως.

¶ Ἀνθρώπου) Nominatiuus ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος Tertiæ declina.

¶ Ὑπό) hæc præpositio cum Genitiuo solet addi dictionibus passiuè significãtibus, ut apud Latinos à uel ab. τύπτομαι ὑπό σοῦ uerberor abs te. sic hoc loco, ὑπό μυρίων φροντίδων περιελκόμενον.

Codi. D 2. uersu 16. ¶ Μυρίων) antè hoc explicatum est.

¶ Τῶν κατὰ τὸν κόσμον φροντίδων) Budæus uertit, mundi curis. quomodo autẽ explicari possit articulus ille τῶν

Versu 5. ab imo. iunctus præpositioni cũ casu κατὰ τὸν κόσμον, ostensum est Codice D 5. in uerbis ὑπό τῆς κατὰ τὸν πλοῦτον ἀπορίας.

¶ κατὰ τὸν κόσμον) κατὰ in præpositio cum Accusatiuo κόσμον, Nominatiuus ὁ κόσμος Tertiæ declinationis.

¶ φροντίδων) ἡ φροντίς, τῆς φροντίδος, τῶν φροντίδων.

¶ περιελκόμενον) ἕλκω traho, περιέλκω distraho, passiuum περιέλκομαι, participium ὁ περιελκόμενος, τὸν περιελκόμενον, distractum, est tamen presentis temporis. uide de hoc in uoce ὁρωμένῳ Codice F 3. Versu 22.

¶ ἀμήχανον) μηχανή conatus, machina. unde per α priuatiuam particulã fit ἀμήχανον difficile, quod nulla ratione uel arte fieri possit.

¶ ἐνατενίσαι) ἀτενίζω fixis oculis intueor, futurum ἀτενίσω, Aoristus primus ἠτένισα, Infinitiuus ἀτενίσαι, ut τύψαι, compositum ἐνατενίσαι ab Indicatiuo præsenti ἐνατενίζω, quod Datiuum regit τῇ ἀληθείᾳ, ratione præpositionis ἐν. uide Codice B 2. in ἐπιφαινομένης αὐτοῖς. Versu 4. ab imo.

Nec mireris interpretem ἐνατενίσαι uertisse per Infinitiuum præsentis temporis cernere, ut & prius προσερεισθῆναι incumbere, & ἰδεῖν cernere. quandoquidem Aoristi uarijs tribuuntur temporibus, & latissime patet eorum significatio & usus.

¶ ἀληθείᾳ) ueritati. Adiectiua in ης Primæ declinationis contractorum faciunt substantiua fœminina in εια, ἐναργής euidens, ἡ ἐνάργεια euidentia, ἀληθής uerus, ἡ ἀλήθεια ueritas, τῆς ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ per ᾳ diphthgum impropriam, & hoc differt à Nominatiuo ἀλήθεια.

¶ Ἀλλὰ τὸν μὲν οὔπω τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένον, λυσσώδεις ἐπιθυμίαι, καὶ ὁρμαὶ δυσκάθεκτοι, καὶ ἔρωτές τινες δυσέρωτες ἐκταράσσουσι.

¶ Sed quidem nondum uinculis nuptiarum constrictum, rabidæ cupidines, & impetus irretenti, & amores quidam perditi perturbant.

¶ Atque ei quidem qui nondum coniugalibus uinculis astrictus est, rabidæ cupidines, & impetus effrenes, amoresque incessunt perditissimi.

¶ Δεσμοῖς) Datiuus pluralis, Noĩatiuus ὁ δεσμός Ter
Versu 15. tiæ declinationis. est uerbale à δέω ligo, pa. 75. in fine.
¶ γάμου) ὁ γάμος nuptiæ Tertię decli. est singulare, cùm
Versu 17. nos utamur plurali nuptię. uide Co, B 2. ἐπιφαινομένης.
¶ συνεζευγμένον) ζεύγνυμι tẽpora sumit à ζεύγω, ut scri-
Versu 10. ptum est pag. 79. in uerbo ἄγνυμι, Futurum igitur ζεύ-
ab imo. ξω, Præt. act. ἔζευχα, pass. ἔζευγμαι, particip. ἐζευγμένος, &
compositũ συνεζευγμένος, Accusatiuus τὸν συνεζευγμένον.
uerbum tamen scribitur συζεύγνυμι, non autem συνζεύ-
Versu 5. γνυμι, ut συζάω non συνζάω, pag. 88. Est autem συνεζευγμέ-
νος coniugatus, pro quo Budæus constrictus.

„ ¶ λυσσώδεις) Multa sunt adiectiua in ώδης communia
„ Primæ declinationis cõtractorum, ἀνὴρ ἀνδρός uir uiri,
„ ἀνδρώδης uirilis, ἰξός uiscum, ἰξώδης uiscosus. sic λύσσα ra
„ bies, λυσσώδης rabidus, τοῦ καὶ τῆς λυσσώδεος, pluraliter οἱ
„ καὶ αἱ λυσσώδεες, crasis λυσσώδεις.

¶ ἐπιθυμίαι) Nominatiuus pluralis, singularis ἡ ἐπιθυμία
concupiscentia Secundæ declinationis.

¶ ὁρμαὶ) ἡ ὁρμὴ Secundæ declinationis, impetus, subitus
animi affectus & motus, quo temere huc uel illuc im
pellimur. cuiusmodi est in animantibus, dolentibus,
aut alio affectu subitò raptis.

¶ Δυσκάθεκτοι) retẽtu difficiles. ἔχω Futu. ἕξω per aspira
tionem, quæ manet in Præterito εἶχα, passi. εἶγμαι εἶξαι
εἶκται, unde ablato incremento, fit uerbale ἑκτός, sic à
composito κατέχω, id est, retineo, uerbale κάθεκτος, id
est, cohibitus & retentus. & licet scribatur κατέχω, ta-
men per θ scribitur κάθεκτος. nam κατέχω fit à κατὰ &
ἔχω, at κάθεκτος ab ἑκτός quod habet aspirationem. A κά
θεκτος fit δυσκάθεκτος retentu difficilis, & qui cohiberi
„ non potest, id est, effrenis. Particula uero δυς in com-
„ positione significat difficultatem, impossibilitatem, ma
„ lum & perniciosum, cuius contrarium est εὖ. Cùm sit
„ autem ὁρμαὶ fœmininum, tamen dixit non δυσκαθεκται,

sed δυσκάθεκτοι. Attici nanq; adiectiua in ος communi ,,
genere solent usurpare. pagina 62. ,, Ver.16.
¶ ἔρωτές τινες) ἔρως amor, τοῦ ἔρωτος, plurale ἔρωτες
Quintæ declinationis. τινες Encliticū à Nominatiuo
τὶς, remittit accentum.
¶ Δυσέρωτες) Ab ἔρως fit Adiectiuū δυσέρως, id est, perditè amans, aut minimè amādus, explica particulā δυσ, ut loco quadrabit ἔρωτες δυσέρωτες amores perditissimi, aut amores infelices & perniciosi.
¶ ἐκταράσσουσι) ταράσσω, turbo: ἐκταράσσω conturbo, molestus sum. præpositio ἐκ in compositis sæpe facit ad au- ,,
xesim ἐκκάμνειν supramodum defatigari, ἐξασθενεῖν ual- ,,
de debilitari. ἐκταράσσουσι tertia persona pluralis. ,,
¶ τὸν δὲ ἤδη κατειλημμένον ὁμοζύγῳ ἕτερος θόρυβος φροντίδων ,,
ἐκδέχεται. ἐν ἀπαιδίᾳ παίδων ἐπιθυμία, γυναικὸς φυλακὴ, οἴ- ,,
κου ἐπιμέλεια, οἰκετῶν προστασία, αἱ κατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι, ,,
οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμ- ,,
πλοκαὶ, περὶ ἐμπορίας οἱ κίνδυνοι, αἱ τῆς γεωργίας διαπονήσεις. πᾶ- ,,
σα ἡμέρα ἰδίαν ἥκει φέρουσα περὶ ψυχῆς ἐπισκότησιν. καὶ αἱ νύκτες ,,
τὰς μεθημερινὰς φροντίδας παραλαβοῦσαι, ἐν ταῖς αὐταῖς φαν- ,,
τασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. ,,

¶ At iam occupatum coniuge alter tumultus curarum excipit. in orbitate proliū desideriū, uxoris custodia, domus procuratio, ministrorū præfecturæ. in contractibus damna, cū uicinis digladiationes, in foro cōcertationes, negotiationis pericula, agriculturæ labores. unaquaq; dies propriam uenit ferens animi caliginem. Et noctes diurnas curas excipientes in eisdem phantasijs fallunt mentem.

¶ Cōiugio aūt mācipatū curarū agmē excipit. in orbitate desideriū plis, uxoris custodia, domestica pcuratio, seruiliū officiorū cōstitutio, dāna ciuilib⁹ in cōtractib⁹ accepta, digladiatiōes cū uicinis, forēses cōcertatiōes, negociatiōis alea, agriculturæ labores, unaqq;

 dies

dies ſuam adfert animo caliginem. Iam uerò noctes, diurnas curas excipientes, per eaſdem rerum ſpecies impoſturam menti factitant.

¶ ἤδη) iam. Quę huiuſmodi particulas, quas facile cõmonſtrauerit Lexicon, nõ eſt neceſſe curioſius recenſere, ut neq; quoties ſeſe offeret caſus Nominatiuus, aut præſens Indicatiui primæ perſonæ : quãdoquidem has Meditationes in hoc tantũ cõſcripſimus, ut uerborum themata, & caſum Nominatiuum, grãmaticis innixi præceptis, reperiamus.

¶ κατειλημμένον) λαμβάνω, tempora ſumit à λήβω, Futurum, λήψω, Præte. Actiuũ λέληφα, & Atticè εἴληφα. Pagina 71. Paſſiuũ εἴλημμαι, Participiũ εἰλημμένος. ſic à καταλαμβάνω κατειλημμένος, Accuſatiu⁹ τὸν κατειλημμένον.

Verſu 3. ab imo.

¶ ὁμοζύγῳ) ὁμόζυγος cõiunx. Multa deriuãtur ab ὁμός ſimilis, ὁμόψηφος eiuſdem ſententiæ & ſuffragij, ὁμόχρονος coætaneus, ὁμόζυγος cõiunx dicitur, quòd eiuſdem ſit iugi, & pari cũ marito iungatur copula, à ζυγός, id eſt, iugũ. Dtũs τῷ ὁμοζύγῳ Tertiæ declinatiõis.

¶ ἕτερος θόρυβος φροντίδων) alter uel alius tumultus curarũ, ἕτερος θόρυβος Tertiæ declinationis, φροντίδων à φροντίς.

¶ ἐκδέχεται) ἐκδέχομαι excipio, à δέχομαι, tertia perſona ſingularis ἐκδέχεται ut τύπτεται.

¶ ἀπαιδία) παῖς παιδός puer, proles, ἄπαις ἄπαιδος orbus, ſinè liberis. unde ἡ ἀπαιδία orbitas Secundæ decli. ut antè diximus à σωτήρ σωτῆρος fieri ἡ σωτηρία ſalus.

Codi. E 6. uerſu 7.

¶ παίδων) liberorũ, proliũ, à Nominatiuo παῖς παιδός.

¶ ἐπιθυμία) θυμός animus, ἐπιθυμέω concupiſco à præpoſitione ἐπὶ in, quaſi in animo gero. ἐπιθυμία deſiderium, auiditas, concupiſcentia.

¶ γυναικός) ἡ γυνὴ uxor, Genitiuus τῆς γυναικός ab inuſitato nomine γύναιξ. uide heteroclita. pagina 68.

Verſu 6.

¶ φυλακὴ) Verbalia plurima ſeruant figuratiuam lite-

ram ſecundi Aoriſti, quæ in uerbis Quartæ coniu-
gatiōis eſt γ, ſi Futurū deſinat in ξω. pag. 20. itaq; à uer- Verſu 1.
bo σφάττω iugulo. Fut. σφάξω, Aoriſ. ſecū. ἔσφαγον, uer-
bale nomē ἡ σφαγὴ cædes, ἐπιτάττω impero, ἐπιταγὴ im-
perium, ſic à φυλάττω cuſtodio foret nomen ἡ φυλαγὴ cu-
ſtodia per γ, dicitur tamen φυλακή. ſiquidē huiuſmodi ”
mutarum, tenuis, aſpiratæ, & mediæ, magna eſt inter ”
ſe ſe affinitas, traduntq; operas mutuas, ut crebrò aliā ”
pro alia reperias. Aut fit ἡ φυλακὴ à nomine φύλαξ cu- ”
ſtos, τοῦ φύλακος, unde, ἡ φυλακή.

¶ οἴκου ἐπιμέλεια) domus procuratio, cura, & diligentia, οἶκος domus, Tertiæ declin. ἐπιμελής accuratus, diligens, unde ἡ ἐπιμέλεια diligentia, ut ἀλήθεια ab ἀληθής, de hoc Codice G 3. in ἀληθεία.

¶ οἰκετῶν) ὁ οἰκέτης, famulus, Primæ declinationis, τῶν οἰκετῶν, accentu circumflexo in ultima, pagina 90. Verſu 2. ab imo.

¶ προστασίαι) προΐστημι præſideo & præſum, à πρὸ & ἵστημι. προΐσταμαι præficio, præfecturam confero. ſimplex uerbū ab ἵστημι, Fut. στήσω, Præte. Acti. ἕστακα, Paſſ. ἕσταμαι ἕστασαι, ſic à compoſito προΐσταμαι, Præteritum προέσταμαι προέστασαι, unde ablato incremento fit duplex nomen uerbale ἡ πρόστασις & ἡ προστασία, id eſt, præfectura, præſidentia, Plurale αἱ προστασίαι.

¶ αἱ κατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι) Vim articuli afficiētis præpoſitionem cum caſu, pulchrè expreſſit participio, damna ciuilibus in contractibus accepta.

¶ συμβόλαια) à βάλλω compoſitū συμβάλλω, quod præter alia ſignificat paciſci, & cōtractus conuentaq; inire, unde uerbale συμβολή, & inde συμβόλαιον, hoc eſt,
pactum & contractus. Ferme autem huiuſmodi uer- ”
balia à βάλλω & compoſitis, efferuntur per ο non α, ”
ut βολή, προσβολή, καταβολή, ſic συμβολή, & inde συμβόλαιον, ”
ut ἐπιβόλαιον. &c. ”

¶ βλάβαι) βλάπτω noceo, ſecundus Aoriſtus ἔβλαβον,

Ver.5. ab imo. tanq̃ à themate βλάβω.pag.74.hinc uerbale βλάβη da-
mnum per idem effertur characteristicon, nempe β.
¶ γείτονας) ὁ γείτων uicinus, τοῦ γείτονος. habito Genitiuo,
facile ad reliquos casus perueneris, τοὺς γείτονας.

¶ Διαπληκτισμοὶ) πλήττω percutio, fut. πλήξω, præt. act.
πέπληχα, pass. πέπληγμαι, πέπληξαι, πέπληκται, unde uerba-
le πλήκτης percussor, & per metaphoram obiurgator,
& conuiciator. unde uerbum πληκτίζω aut πληκτίζομαι.
,, illa enim in ίζω & ίζομαι passim à quouis deducuntur,
,, ut doctis autoribus uisum est: compositum διαπληκτί-
ζομαι uerbum deponens, id est, decerto, pugno, contẽ-
do. futurum à πληκτίζω est πληκτίσω, præt. act. πεπλήκτι-
pag. 65. Versu 8. κα, pasiuum πεπλήκτισμαι, unde uerbale ablato incre-
mento ὁ πληκτισμός. sic à διαπληκτίζομαι uerbale διαπλη-
κτισμός. Vtrum uerò recepta sint πληκτίζω, πληκτίζομαι,
an tantum διαπληκτίζομαι, docebit assidua lectio. tantũ
ostendimus quo pacto uerba fiant. quæ quidem nũc
actiua, nunc contrà passiua, nunc simplicia, nunc com-
posita solũ in usu uersantur, quemadmodum apud La
tinos, recipiuntur composita, aspicio, conspicio, despi-
cio, & inde aspectus, conspectus, despectus, non autẽ
simplex specio, licet usurpetur nomen species.

¶ Δικαστηρίοις) δικάζω, futu. δικάσω, præte. acti. δεδίκακα,
pass. δεδίκασμαι, δεδίκασαι, δεδίκασται, unde uerbale τὸ δι-
καστήριον forum iudiciale, tribunal. Datiuus pluralis τοῖς
δικαστηρίοις. Tertiæ declinatio. nam δικάζομαι, id est, lites
ago, contendo.

¶ συμπλοκαὶ) πλέκω, συμπλέκω, συμπλέκομαι confligo, ne
gotium habeo cum aliquo. uerbale ἡ συμπλοκή con-
gressio, conflictus, Secundæ declinationis, migrat ε in
Ver.2. ab imo. ο, ut supradictum Codice B 8. in τρόπω.

¶ ἐμπορίας) πόρος quæstus, prouentus, ἔμπορος mercator
Versu 5, ab imo. ἡ ἐμπορία, τῆς ἐμπορίας, Secun. declin. à præpositione ἐν
& nomine πόρος, uide Codice E 2. in ἔνοικα πάθη.

¶ κίνδυνοι) Nominatiuus pluralis, à singulari ὁ κίνδυνος periculum, pro quo Budæus posuit alcam.
¶ γεωργίας) γέα & per crasim γῆ terra, ἔργον opus, inde γεωργός agricola, ἡ γεωργία agricultura, τῆς γεωργίας.
¶ διαπονήσεις) πονέω laboro, futu. πονήσω. præt. Acti πεπόνηκα, passiuum πεπόνημαι, πεπόνησαι, uerbale ἡ πόνησις, secundæ declinat. contractorũ, τῆς πονήσεως, αἱ πονήσεες & crasi πονήσεις, compositum διαπονήσεις, à Nominatiuo διαπόνησις, à uerbo διαπονέομαι excolo, elaboro. pag.65. Versu 10.
¶ πᾶσα ἡμέρα) ἡμέρα dies, secũdæ declinationis, ὁ πᾶς οἶς. fœmininum ἡ πᾶσα, neutrum τὸ πᾶν.
¶ ἰδίαν) ἴδιος proprius, fœmininũ ἡ ἰδία, τὴν ἰδίαν, quomodo uerò se habeant fœminina Adiectiuorum, scriptum pag. 62. Versu 12.
¶ ἥκει) ἥκω, ἥκεις, ἥκει, uenio, uenis, uenit.
¶ φέρουσα) φέρω fero, participium ὁ φέρων, ἡ φέρουσα.
¶ ψυχῆς) ἡ ψυχή Secundæ declinationis, τῆς ψυχῆς.
¶ ἐπισκότησιν) σκότος tenebræ, uerbum σκοτέω, futurum σκοτήσω, præte. Act. ἐσκότηκα, pass. ἐσκότημαι, ἐσκότησαι, unde uerbale ἡ σκότησις, τῆς σκοτήσεως, τὴν σκότησιν. compositum ἐπισκότησιν, Nominatiuus ἡ ἐπισκότησις Secũdæ declin. contractorũ, à uerbo ἐπισκοτέω obtenebro. pag.65. Versu 10.
¶ νύκτες) ἡ νύξ, τῆς νυκτός nox noctis, plurale αἱ νύκτες.
¶ μεθημερινὰς) ἡμέρα dies. μεθ ἡμέραν per Apostrophon pro μετὰ ἡμέραν, propriè significaret post diem, quia μετὰ iuncta Accusatiuo significat post, uerùm Atticè capitur pro ἐν ἡμέρᾳ in die, per diem, interdiu. Cæterùm quia ratione Apostrophi legitur μεθ ἡμέραν tanquam unica dictio μεθημέραν, fit inde Adiectiuum ὁ μεθημερινός diurnus, ἡ μεθημερινά, Accusatiuus pluralis τὰς μεθημερινάς.
¶ φροντίδας) ἡ φροντίς, τῆς φροντίδος, τὰς φροντίδας.
¶ παραλαβοῦσαι) λαμβάνω, secun. Aorist. act. ἔλαβον, participium ὁ λαβών, ἡ λαβοῦσα, compositum παραλαβοῦσα à

παραλαμβάνω, plurale αἱ παραλαβοῦσαι.

¶ Αὐταῖς) Datiuus pluralis ab αὐτή pronomine relatiuo,
„ quod non ſolùm ſignificat ipſum, ſed etiam capitur
„ pro eodem αὐταῖς φαντασίαις eiſdem phantaſijs.

¶ φαντασίαις) φαίνω, Futurum φανῶ, Præteritum act. πέφαγκα, Paſſiuum πέφασμαι, πέφανσαι, πέφανται, uerbale φαντός, unde uerbum φαντάζομαι. finge uocem actiuam φαντάζω, Futurum φαντάσω, Præteritum act. πεφάντακα, Paſſiuum πεφάντασμαι, ſecunda perſona πεφάντασαι, un-
Pagi.65. de nomen ἡ φαντασία, Secundæ declinationis. Datiuus
Verſu 10. pluralis ταῖς φαντασίαις.

¶ ἐξαπατῶσι) ἀπατάω fallo, tertia pluralis ἀπατάουσι, craſis ἀπατῶσι, compoſitum ἐξαπατάω, ἐξαπατῶσι.

„ ¶ τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου παντός.
„ κόσμου δὲ ἀναχώρησις, οὐ τὸ ἔξω αὐτοῦ γίνεσθαι σωματικῶς,
„ ἀλλὰ τῆς πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας τὴν ψυχὴν ἀποῤῥῆξαι, καὶ
„ γενέσθαι ἄπολιν, ἄοικον, ἀνίδιον, ἀφιλέταιρον, ἀκτήμονα, ἄβιον,
„ ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον, ἀμαθῆ τῶν ἀνθρωπίνων διδαγμά-
„ των, ἕτοιμον ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασ-
„ καλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις.

¶ Horum autem fuga una, ſeparatio à mundo uniuerſo. Mundi uerò ſeceſſus, non extra ipſum fieri corporaliter, ſed cum corpore conſenſu animum abrumpere, & fieri extorrem, ſinè domo, carentem proprio, neſcium ſodalitatis, inopem, ſinè facultatibus, uacantem negocijs, alienum à contractibus, rudem humanarum diſciplinarum, paratum admittere corde ex diuina doctrina ingenitas informationes.

¶ Quarum rerum una demum cautio eſt, ſi ab omni ſe mundo abdicauerit, qui hanc uitare moleſtiam inſtituerit. Eſt uerò ſeceſſus à mundo, nō extra mundum eſſe corpore, cæterùm à conſenſu corporis mutuaq́ affectione animum abrumpere, non ciuem eſſe, nō domum poſſidere, nō familiam, nihil proprium habere,

non sodalitatis officia, non amicitiæ colere, prædia nulla, nullas facultates habere, negocijs uacare, iurisgentium contractus humanasq́ disciplinas non nosse. Ita se comparare, cor ut humanum aptum sit admittere disciplinam ex diuinis monumentis informatam.

¶τουτων) Genitiuus pluralis demonstratiui neutri generis τοῦτο, masculinum οὗτος, femininum αὕτη, pagi.59. Versu 14.

¶φυγή) φεύγω fugio, secundus Aori. ἔφυγον, uerbale nomen ἡ φυγή fuga. uide Codice F 8. in φυλακή. Versu postremo.

¶μία) εἷς unus, pagina 9. femininum μία una. Versu 14.

¶χωρισμός) χωρίζω separo, Futu. χωρίσω, Præte. Actiuũ κεχώρικα, passiuum κεχώρισμαι, uerbale ὁ χωρισμός. Pagi.65. Versu 8.

¶κόσμου) ὁ κόσμος mundus, Genitiuus τοῦ κόσμου.

¶παντὸς) ὁ πᾶς, τοῦ παντός, Quintæ declinationis.

¶ἀναχώρησις) χωρέω, Futu. χωρήσω, Præteritũ Act. κεχώρηκα, Passi. κεχώρημαι, κεχώρησαι, uerbale χώρησις, compositũ ἀναχώρησις secessus, ab ἀναχωρέω secedo. Pagi.65. Versu 10.

¶τὸ ἔξω αὐτοῦ γενέσθαι) Articulus τὸ afficit orationem „
quæ cõstat ex Infinitiuo, id nempe extra mũdũ esse. „
¶ἔξω αὐτοῦ) aduerbiũ cũ Genitiuo quibusdã Latinorũ „
præpositionibus respondent Græcorum aduerbia. „

¶γενέσθαι) γίνομαι, secũdus Aoristus medius ἐγενόμην pagina 81. Infinitiuus γενέσθαι, ut τυπέσθαι ab ἐτυπόμην. Versu 4. ab imo.

¶σωματικῶς) τὸ σῶμα corpus, τοῦ σώματος, inde Adiectiuũ σωματικός corporalis, Genitiuus pluralis τῶν σωματικῶν, à quo aduerbium σωματικῶς, migrante ν in σ. pag.61. Versu 23.

¶πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας) scripsimus Codice B 5. in uoce ὁμοιότητος, cuiusmodi dictionibus addatur præposito πρός. Budæus uertit συμπάθειαν πρὸς τὸ σῶμα corporis consensum & mutuam affectionem. Versu 9.

¶συμπαθείας) πάσχω patior, secun. Aorist. ἔπαθον à πήθω, unde nomina ἀπαθής, εὐπαθής, &c. per α & θ. sic à composito συμπάσχω, id est, condolesco, & alienis incommodis afficior siue tangor, fit συμπαθής qui eiusdem est

 affectus

affectus,unde Substantiuū ἡ συμπάθεια,quasi dicas condolentia,naturalis ille consensus animi cum corpore.

Versu 20. ¶ Ἀποῤῥῆξαι) ῥήγνυμι frango,rumpo,Futurū ῥήξω,pag.87. Aorist.pri. ἔῤῥηξα,Infini. ῥῆξαι,compositum ἀποῤῥῆξαι ab-

Versu 14. rumpere ab ἀποῤῥήγνυμι per geminum ρρ.pagina 87.

¶ Ἄπολιν) ἡ πόλις ciuitas,unde ἄπολις extorris, qui ciuitate destituitur aut caret,qui non est ciuis.

Magnus hoc loco catalogus eorū quæ fiunt per α particulā priuatiuam, quæ quidem Budæus non eadem semper uoce reddidit, licet cōpositionis ratio sit una in omnibus; ideoq́ ut in cæteris,ita & in istis iuuabimur copia,ut nobis obuia sint,quæcūq; scitè & cōmodè priuationem significāt. deinde cōminiscamur apta uerba,quibus negationē tribuamus, ἄπολιν γίνεσθαι uertit nō esse ciuē, ἄοικον nō possidere domū, non familiā. quæ quidē multis alijs uerbis & rectè uerti possunt, ἄπολιν γίνεσθαι ciuitatem ignorare,ciuitate carere, ciuitate destitutū esse, & item alio & alio pacto, utcunq; commodum erit negationem explicare.

¶ Ἄοικον) quoties α priuatiuum præfigitur uocalibus, solet interseri ν, ἄξιος,dignus, ἀνάξιος indignus: uerùm id non est perpetuum,ut ἄεργος, ἄϋπνος, ἀόρατος, ἄοκνος, ἄορος, ἄωτος, sic ab οἶκος domus, Adiectiuum formatur ἄοικος qui domo caret.

¶ Ἀνίδιον) ἴδιος proprius,priuatus: ἀνίδιος qui nihil habet proprium,quod sibi peculiariter uendicet.

¶ Ἀφιλέταιρον) ἑταῖρος sodalis,amicus, φιλέταιρος sodaliū studiosus, & amicitiam colens, ἀφιλέταιρος qui sodalitatis & amicitiæ officia non colit.

¶ Ἀκτήμονα) κτάομαι acquiro, possideo, ἀκτήμων inops qui prædia non habet. Multa in μων deducuntur à Futuro uocis Actiuæ, μνάομαι reminiscor, futurū Actiuum esset μνήσω, inde μνήμων memor, sic à κτάομαι futurum Actiuum κτήσω, unde,si receptum esset, dice-

retur κτήμων, opulentus, qui multa possidet, hinc ἀκτή-
μων, qui possessionibus destitutus est, Genitiuus ἀκτή-
μονος, Accusatiuus τὸν ἀκτήμονα.

¶ Ἄβιον) βίος uita, uictus, & facultates quibus uita su-
stinetur, quæque ad usum uitæ pertinent, hinc ἄβιος is
dicitur, qui ijs rebus caret.

¶ Ἀπράγμονα) πρᾶγμα res, capitur pro negotio & mo-
lestia, ut παρέχειν πράγματα facessere negotium. hinc fit
ἀπράγμων, qui nec alijs exhibet negocium, nec ipse li-
benter negotijs inuoluitur, τοῦ ἀπράγμονος.

¶ Ἀσυνάλλακτον) ἀλλάττω, inde συναλλάττω contraho, pa-
ciscor, ineo contractus & co͂uenta. tertia persona præ
teriti Passiui συνήλλακται, uerbale συνάλλακτος, unde ἀσυ
νάλλακτος, ut δυσκάθεκτος à κατέχω, Codice F 6. Pagi.65. Versu 12. Versu 12.

¶ Ἀμαθῆ) μανθάνω disco, secundus Aoristus ἔμαθον ab in ab imo.
usitato μαθέω. hinc ἀμαθής, Genitiuus ἀμαθέος Primæ
declinationis contractorum, τὸν ἀμαθέα, crasis ἀμαθῆ,
id est, rudem, nescium, indoctum. Crebrò uerò Geni »
tiuum habent ista adiectiua, quæ fiunt ex particulis α, »
ευ, δυς, quorum exempla passim obuia. »

¶ Ἀνθρωπίνων) ἄνθρωπος homo, ἀνθρώπινος humanus.

¶ Διδαγμάτων) Διδάσκω à διδάχω facit præte. Pass. δεδί- Pagi.65. Versu 8.
δαγμαι, unde τὸ δίδαγμα, τοῦ διδάγματος, τῶν διδαγμάτων.

¶ Ὑποδέξασθαι) δέχομαι, futurũ δέξομαι, Aoristus primus
ἐδεξάμην, Infinitiuus δέξασθαι, co͂positum ὑποδέξασθαι.

¶ κηδίᾳ) Datiuus à noîatiuo ἡ κηδία Secũdæ declina.

¶ Θείως) ὁ θεός deus, inde ὁ θεῖος diuinus.

¶ Διδασκαλίας) Genitiuus à Nominatiuo ἡ διδασκα-
λία, à διδάσκαλος.

¶ Ἐγγινομένας) γίνομαι, Participium γινόμενος, ἡ γινομένη,
τὰς γινομένας, compositum ἐγγινομένας ab ἐγγίνομαι intus
generor, innascor, quasi dicas intus fio.

¶ Διατυπώσεις) à nomine τύπος, fit uerbum τυπόω, Futu. Pagi 65.
τυπώσω, Preteritũ Actiuũ τετύπωκα. Passiuũ τετύπωμαι, τε Versu 10.

τύπωσαι, unde uerbale ἡ τύπωσις, τῆς τυπώσεως, Accusatiuus pluralis τὰς τυπώσεας, crasis τυπώσεις, compositum διατυπώσεις, à uerbo διατυπόω.

¶ ἑτοιμασία δὲ καρδίας, ἡ ἀπομάθησις τῶν ἐκ πονηρᾶς συνηθείας προκατεχόντων αὐτὴν διδαγμάτων.

¶ Præparatio uerò cordis, obliuio ex praua cõsuetudine ante occupantium ipsum doctrinarum.

¶ Est autem huiuscemodi cordis comparatio, cùm eæ doctrinæ dediscuntur, quæ praua consuetudine sedem in ipso occupauerunt.

¶ ἑτοιμασία) ἑτοιμάζω Futu. ἑτοιμάσω, Præt, Act. ἡτοίμασκα, Pas. ἡτοίμασμαι, ἡτοίμασαι, unde ἡ ἑτοιμασία uerbale.

¶ ἀπομάθησις) μανθάνω tẽpora sumit à μαθέω, Fut, μαθήσω, Præt. Act. μεμάθηκα, Passiuum. μεμάθημαι, μεμάθησαι, unde ἡ μάθησις, inde ἀπομάθησις ab ἀπομανθάνω.

¶ συνηθείας) συνήθης consuetus, ἡ συνήθεια, cõsuetudo, τῆς

Versu 12. συνηθείας,, Codice F 5. in ἀληθείᾳ.

¶ προκατεχόντων) ἔχω, secundus Aoristus ἔσχον à uerbo

Versu 1. σχέω. pag. 84. Participiũ σχών, σχόντος, τῶν σχόντων. compositum autem κατασχών à κατέχω, inde προκατασχών, à προκατέχω, id est, prius occupo. Præpositio πρὸ in compositis quandoꝗ præcedens tempus indicat, ut apud Latinos præ in uerbo præuerto & consimilibus.

¶ οὔτε γὰρ ἐν κηρῷ γράψαι δυνατὸν, μὴ καταλεάναντα τοὺς ἐγκειμένους χαρακτῆρας, οὔτε ψυχῇ δόγματα θεῖα παραθέσθαι, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ἔθους προλήψεις αὐτῆς ἐξελόντα.

¶ Neꝗ enim in cera scribere possibile, nõ delentẽ insitos characteres, neꝗ animæ placita diuina accõdare, non ex consuetudine anticipatas opiniones ex ea eximentem.

¶ Nam neꝗ in tabulis cereis scribere possis, nisi prius literas induxeris quæ antè scriptæ fuerũt, neꝗ animæ prius diuina placita accommodaris, q̃ anticipatas opiniones ab ea exemeris.

¶ κηρῷ) Datiuus à Nominatiuo ὁ κηρός cera, Tertiæ decli.
¶ γράψαι) γράφω scribo, Aorist. pri. ἔγραψα, Infi. γράψαι.
¶ δυνατὸν) Δύναμαι possum, uerbum deponens Secundæ coniugationis in μι, ut ἵσαμαι. finge uocem actiuã Δύνημι, Futurũ δυνήσω, præteritum act. δεδύνηκα, pass. „ δεδύναμαι per α, quia semper penultima præteriti pas„siui uerborum in μι est breuis pag. 57. tertia persona δεδύνα), uerbale ὁ δυνατός, ἡ δυνατή, τὸ δυνατόν, possibilis, possibile. Versu 6. ab imo.

¶ καταλεάναντα) λεαίνω & inde καταλεαίνω deleo, Futu. λεανῶ, Aoris. pri. ἐλέανα, participium λεάνας λεάναντος, τὸν λεάναντα, καταλεάναντα. Posuit Budæus hoc loco uerbũ inducere, cuius usus est propriè, cùm de opere tectorio fit sermo. & pro abolere capitur. Suetonius. Amplissimis uerbis collaudatum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio loco, Multa, & deleta, & inducta, & superscripta inerãt. Siquidem illito chartis atramẽto, tanq̃ delentur quæ prius scripta fuerant. Vide commentarios Budæi in uerbo ἐμπλάττω. Cæterùm μὴ καταλεάναντα τοὺς χαρακτῆρας, uertit, nisi prius literas induxeris. Nã participia significationis „ præteritæ cùm nõ sint Latinis à uerbo actiuo, neces„se est ut utamur uerbo præteriti temporis, nisi prius „ induxeris, uel ubi non induxeris, aut capiamus participium præteriti passiui, & orationem actiuam commutemus in passiuam, καταλεάναντα τοὺς χαρακτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus.

¶ ἐναποκειμένους) κεῖμαι iaceo, pag. 77. compositum ἀπόκειμαι, hinc ἐναπόκειμαι, participium ὁ ἐναποκείμενος. Versu 4. ab imo.
¶ χαρακτῆρας) χαράττω sculpo, imprimo, tertia persona præteriti passiui κεχάρακται, unde ὁ χαρακτήρ. pag. 65. uersu. 12.
¶ δόγματα) τὸ Δόγμα, uerbale à δοκέω, aut potius inusitato themate δόκω. præteritũ pass. δέδογμαι, hinc δόγμα. pag. 65.
¶ παραχθέντα) θέντα secundus Aoristus medius Infiniti- uersu. 8.

Versu 1. ab imo. ui à τίθεμαι, pagina 48. παρατίθεμαι παραθέσθαι.

¶ ἔθους) τὸ ἔθος, τοῦ ἔθεος, crasis ἔθους, ut τείχους.

Pag. 65. Versu. 10. ¶ προλήψεις) λαμβάνω, Futurum λήψω à λήβω, præteritũ act. λέληφα. passiuum λέλημμαι, λέληψαι, uerbale ἡ λῆψις τῆς λήψεως, Accusatiuus pluralis τὰς λήψεας λήψεις per crasim, sic πρόληψις τὰς προλήψεας, crasis προλήψεις, à composito προλαμβάνω.

¶ ἐξελόντα) ἐξαιρέω eximo, simplex αἱρέω, secundus Aoristus capitur ab ἕλω, & est εἶλον, participiũ ἑλών ἑλόντος, cõpositũ ἐξελών ἐξελόντος, Accusati. τὸν ἐξελόντα.

" ¶ Πρὸς δὴ τοῦτο μέγιστον ὄφελος ἡμῖν ἡ ἐρημία παρέχει, κα-
" τευνάζουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ σχολὴν διδοῦσα τῷ λόγῳ, παντε-
" λῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς ἐκτεμεῖν.

¶ Ad uerò hoc maximam utilitatem nobis solitudo præbet, consopiens nostras perturbationes, & ocium dans rationi, omnino ipsas ex anima elidendi.

¶ Ad id autẽ assequendũ solitudo grãde operæpre cium adfert, vtpote quæ perturbationes animi consopire solita sit, spaciũq; deinde indulgere, ui ratiocinationis ipsas stirpitus ex anima elidendi.

¶ πρὸς δὴ τοῦτο) ad id autem, dictionẽ assequẽdũ, explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero usurpare præpositionẽ ad, ut cõmodũ subaudiatur Gerundium.

Ver. 10. ab imo. ¶ μέγιστον) superlatiuus à μέγας pagina. 64.

¶ ὄφελος) utilitas, nomen neutrum, ut τεῖχος.

¶ κατευνάζουσα) εὐνή cubile, εὐνάζω sopio, compositum κατευνάζω, participium κατευνάζων, ἡ κατευνάζουσα, utpote quæ
" cõsopire solita sit. Sæpius imperfectam reddunt per
" solet aut consueuit.

Ver. 2. ab imo. ¶ διδοῦσα) particip. præsens fœmininũ à δίδωμι. pa. 52.

¶ ἐκτεμεῖν) τέμνω, secundus Aoristus ἔτεμον, pag. 88. in-

Versu 13. finitiuus τεμεῖν, sic ἐκτέμνω ἐκτεμεῖν.

" ¶ Ὡς γὰρ τὰ θηρία εὐκαταγώνιστά ἐστι καταψηχθέντα, οὕτως
" ἐπιθυμίαι, καὶ ὀργαί, καὶ φόβοι, καὶ λῦπαι, τὰ ἰοβόλα τῆς ψυ-

χῆς κακὰ, κατευνασθέντα διὰ τῆς ἡσυχίας, καὶ μὴ ἐξαγριαινόμενα ,,
τοῖς συνεχέσι ἐρεθισμοῖς, εὐκαταγωνιστότερα τῇ δυνάμει τοῦ λόγου ,,
γίνεται. ,,

¶ Vt em̃ feræ faciles superatu sunt permulsæ, sic cõcupiscẽtiæ, & iræ, & pauores, & mœrores, uenefica animæ mala, cõsopita per quietẽ, & nõ exasperata assiduo iritamento, superabiliora ui rationis fiunt.

¶ Vt autem feræ bestiæ blanda manu permulsæ, leni certamine superantur, ita libidines, pauores, mœrores, animæ uenefica mala, cõsuetudine consopita, nec perpetuo iritamento efferata, eluctabiliora deinde ui rationis fiunt.

¶ εὐκαταγώνιστα) ἀγωνίζομαι, tertia pers. præt. ἠγώνισται, uerbale ἀγωνιστός. compositũ καταγώνιστος superabilis, à καταγωνίζομαι uinco, supero, εὐκαταγώνιστος qui facile uincitur. Nã εὖ in cõpositis significat facile, procliue, pronum, bonum, uide Codice F 6. in δυσκάθεκτοι. Pag.65. Versu 12 Versu 4. ab imo.

¶ ἐστι) uerbum singulare, iungitur Nominatiuo plurali neutri generis θηρία, more Attico pagina.92. Versu 16.

¶ καταψηχθέντα) ψήχω, Futu. ψήξω. præt. ἔψηχα. passiuum ἔψηγμαι, ἔψηξαι, ἔψηκται. Aorist. prim. ἐψήχθην, participium ὁ ψηχθείς, τὸ ψηχθὲν τοῦ ψηχθέντος, plurale τὰ ψηχθέντα, compositum καταψηχθέντα, à καταψήχω. Pag.26. uersu 5. ab imo.

¶ ὀργαὶ) iræ. Non hoc est in Budæi uersione, nec eodem ordine recenset ut habent Græca: uerùm scribarum & typographorum incuria, multa in huiusmodi & omittere solet & confundere.

¶ ἰοβόλα) ἰὸς uenenũ, ἰοβόλος uenenosus, quasi uenena iaculans, à βάλλω iacio. & monuimus in uoce συμβόλαιον, uerbalia uerbi βάλλω efferri per ο, sic igitur ἰοβόλος ut ἑκηβόλος procul iaculãs, Apollinis epitheton. Cod G.1. Versu 5. ab imo.

¶ κατευνασθέντα) εὐνάζω, Futurũ εὐνάσω, Præteritũ actiuũ εὔνακα, passiuum εὔνασμαι, εὔνασαι, εὔνασαι, Aoristus primus εὐνάσθην, participium ὁ εὐνασθείς, τὸ εὐνασθὲν, τοῦ εὐνασθέντος Pag. 26. Versu 5. ab imo.

ναθέντος, plurale τὰ εὐναθέντα, compositum κατευναθέντα, à κατευνάζω sopio.

¶ ἐξαγριαινόμενα) ἄγριος ferox, agrestis, inde ἀγριαίνω, ἀγριαίνομαι, Participium ἀγριαινόμενος, compositum ἐξαγριαίνομαι, ἐξαγριαινόμενος, Neutrum plurale ἐξαγριαινόμενα, efferata, tamen est præsentis temporis, uide de hoc Codice F 3.

Versu 11. ab imo. ¶ συνεχεῖ) ὁ συνεχής Primæ declinationis contractorũ, τοῦ συνεχέος, τῷ συνεχέϊ, crasis συνεχεῖ.

Pagina 65 Versu 8. ¶ ἐρεθισμῷ) ὁ ἐρεθισμός uerbale ab ἐρεθίζω, factum à prima persona præteriti passiui.

¶ εὐκαταγωνιστότερα) comparatiuus ab εὐκαταγώνιστος.

¶ Δυνάμει) ἡ Δύναμις, Primæ declinationis contractorum, τῆς δυνάμεως, τῇ Δυνάμεϊ, crasis δυνάμει.

Pagi.92. Versu 16. ¶ γίνεται) tertia persona à γίνομαι fio. est rursum uerbum singulare cum nominatiuo plurali ἰοβόλα κακά.

" ¶ Ἔστω τοίνυν τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἷόνπέρ ἐστι καὶ τὸ ἡμέτερον,
" τῆς ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ἀπηλλαγμένον, ὡς μὴ ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἔξωθεν τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως διακόπτεσθαι. ἄσκησις δὲ εὐσεβείας τὴν ψυχὴν τρέφει τοῖς θείοις διανοήμασι.

¶ Sit igitur locus talis, qualis est & noster, congressu hominum liber, ut ne à nullo externorum assiduitas meditationis interpelletur. meditatio autem pietatis animam nutrit diuinis cogitationibus.

¶ Esto igitur locus aliqs huiuscemidi, qualis hic noster, ita ab hominũ cõgressu liber, ut à nullo extraneorũ irrũpente assidua interpelletur meditatio. pietatis enim meditatio animam diuinis cogitationibus alit.

Versu 20. ¶ Ἔστω) Imperatiuus ab εἰμί sum. pagina 75.

¶ οἷόνπέρ ἐστι) περ adiectio est syllabica, ὥσπερ pro ὡς. sic οἷόνπερ pro οἷον. ἐστι accentum remittit ut Encliticum.

" ¶ Καὶ τὸ ἡμέτερον) καὶ multis locis tanq̃ abundat.

¶ ἐπιμιξίας) μίγνυμι misceo, Futurum μίξω, à μίγω, Præteritum actiuum μέμιχα; Passiuum μέμιγμαι μέμιξαι, sic

ab ἐπιμίγνυμι, id est, commercium habeo, fit ἐπιμέμιξαι, unde nomen uerbale ἐπιμιξία commercium. Pagi. 65. uersu 12.

¶ Ἀπηλλαγμένον) ἀλλάττω, Futurum, ἀλλάξω, Præteritum actiuum ἤλλαχα, Passiuũ ἤλλαγμαι, Participium ἠλλαγμένος, compositum ἀπηλλαγμένος ab ἀπαλλάττομαι discedo, liber sum. regit hoc uerbum genitiuum ἐπιμιξίας.

¶ Ὡς) Infinitiuo iungitur, id quod imitatur Horatius. ,,
Vt melius quicquid erit pati, pro ut patiaris. ,,

¶ μὴ ὑπὸ μηδενὸς) Attici geminata gaudẽt negatiõe, uide ,,
Cõmẽtarios Budæi. μηδενὸς, Genitiuus à μηδείς. pag.9. Versu 15.

¶ τῶν ἔξωθεν) ὁ ἔξωθεν externus. Aduerbium aduentu ,,
articulorum tanq̃ adiectiuum est. pagina 95. ,, Versu 5

¶ τὸ συνεχὲς τῆς ἀσκήσεως) assiduum meditationis, id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiectiua neu ,,
tra, substantiuè capta. ὁ καὶ ἡ συνεχής, τὸ συνεχές. ,,

¶ Ἀσκήσεως) Genitiuus à Nominatiuo ἡ ἄσκησις Secundæ declinationis contractorum, est uerbale ab ἀσκέω, Pagi.65. Futurum ἀσκήσω, Præteritum actiuum ἤσκηκα, Passiuũ uersu.10. ἤσκημαι, ἤσκησαι, hinc ἡ ἄσκησις.

¶ Διακόπτεσθαι κόπτω, διακόπτω, διακόπτομαι, interturbor, interpellor, Infinitiuus διακόπτεσθαι.

¶ Εὐσεβείας) Gtũs à Ntõ ἡ εὐσέβεια, ab Adiectiuo εὐσεβής.

¶ τρέφει) τρέφω, τρέφεις, τρέφει, nutrio, alo.

¶ Διανοήμασι) Datiuus pluralis à διανόημα, Codice C 2. Versu 4.

¶ Τί οὖν μακαριώτερον τοῦ τὴν ἀγγέλων χορείαν ἐν γῇ μι- ,,
μεῖσθαι; εὐθὺ μὲν ἀρχομένης ἡμέρας εἰς εὐχὰς ὁρμῶντα, καὶ ,,
ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γεραίρειν τὸν κτίσαντα; εἶτα ἡλίου καθαρῶς ,,
διαλάμψαντος ἐπ' ἔργα τρεπόμενον, πανταχοῦ αὐτῷ τῆς εὐ- ,,
χῆς συμπαρούσης, καὶ τοῖς ὕμνοις ὥσπερ ἅλατι παρτύειν τὰς ,,
ἐργασίας. τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κατάστημα, ,,
αἱ τῶν ὕμνων παρηγορίαι χαρίζονται. ,,

¶ Quid igitur beatius angelorum cõcentum in terra imitari? statim quidem incipiẽte die in preces exurgentem, & hymnis, & canticis uenerari creantem?

deinde sole purè resplendente, ad opera conuersum, ubiq; ipsi precatione præsente, & hymnis tanq̃ sale condire actiones. Nam hilarem & alacrem animæ statum hymnorum cohortationes largiuntur.

¶ Ecquid igitur beatius, q̃ hominem in terra concentum angelorũ imitari? ineunte statim die in orationes ire, in hymnis & canticis creatorem uenerari? Exinde sole iam dilucescente conuerti ad opera, nusquam sinè oratione? deniq; canticis tanq̃ sale condire actiones? Siquidem hilarẽ alacremq; animæ æquabilitatem hymnica cohortamenta conferunt.

¶ Μακαριώτερον) comparatiuus à μακάριος.

¶ Ἀγγέλων χορείαν) ὁ ἄγγελος Tertiæ decli. ἡ χορεία secũdæ.

„ ¶ μιμεῖσθαι) μιμέομαι Primæ coniugationis circunflexorum, Infinitiuus μιμέεσθαι, crasis μιμεῖσθαι. Est autẽ hoc loco Infinitiuus cum casu, sumptus loco nominis Genitiui casus, qui pendeat à comparatiuo, ideoq; adest articulus afficiens hanc orationẽ μιμεῖσθαι τὴν ἀγγέλων χορείαν, hoc modo, τί μακαριώτερον τοῦ μιμεῖσθαι τὴν ἀγγέλων χορείαν; quid beatius ipso imitari angelorum concentum? quid beatius hac re, nempe imitari? & cæ. aut quid beatius q̃ imitari angelorum concentum?

¶ Ἀρχομένης ἡμέρας) tẽpus ponitur in Genitiuo. ἄρχομαι incipio, Participiũ ἀρχόμενος, ἡ ἀρχομένη, τῆς ἀρχομένης.

¶ εἰς εὐχάς) in preces, ἡ εὐχή Secundæ declina. τὰς εὐχάς.

¶ Ὁρμῶντα) ὁρμάω. Parti. ὁρμάων crasis ὁρμῶν, τοῦ ὁρμῶντος, τὸν ὁρμῶντα. cuius uerbi significatum uide in ὁρμίζω ἵνα.

Versu 17. Codice B 6. Interpres Infinitiuo reddidit ire, cùm potuisset relinquere Participium, & dicere euntem.

¶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γεραίρειν) ὁ ὕμνος Tertiæ declinationis, Datiuus pluralis τοῖς ὕμνοις. ἡ ᾠδὴ Secundæ declinationis, Datiuus pluralis ταῖς ᾠδαῖς.

¶ γεραίρειν) Infinitiuus à γεραίρω.

¶ κτίσαντα) κτίζω creo, Futurũ κτίσω, Aoristus primus

ἔκτιτα, Participiũ ὁ κτίσας, τοῦ κτίσαντος, τὸν κτίσαντα cum qui creauit de hoc uide Codice B 3. in τοὺς τεκόντας. Versu 14. ab imo.

¶ καθαρῶς) ὁ καθαρός purus, τῶν καθαρῶν, & couuerso ν, in σ, fit Aduerbium καθαρῶς purè. Pagi. 61. uersu. 23.

¶ Διαλάμψαντος) λάμπω, Futurũ λάμψω, Aoristus primus ἔλαμψα Participium ὁ λάμψας, τοῦ λάμψαντος, compositum Διαλάμψαντος, à διαλάμπω. Cæterum Genitiui Græcis absolutè ponuntur, pagina 92. Ver 18.

¶ ἐπ' ἔργα) apostrophos est ἐπὶ ἔργα, pagina 4. Versu 7.

¶ τραπόμενον) τρέπω, Aoristus secundus ἔτραπον, medius ἐτραπόμην, Participium τραπόμενος.

¶ συμπαρούσης) εἰμί sum, Participium ὤν, οὖσα, ὄν, compositum παρών, ἡ παροῦσα, τῆς παρούσης, deinde additur & altera præpositio σὺν, συμπαροῦσα συμπαρούσης. uerba uerò ipsa sunt πάρειμι & συμπάρειμι.

¶ Ἅλας) τὸ ἅλας sal, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι.

¶ παραρτύειν) ἀρτύω, παραρτύω, condio. Sæpe quidem præpositio nihil addit significationi simplicis, tamen παρὰ sic multis locis accipitur, ut significet obiter quid fieri, & dum aliud agimus, παραρτύειν τὰς ἐργασίας τοῖς ὕμνοις, quasi dicat, dum opus facimus, obiter hymnos decantare.

¶ ἐργασίας) ἐργάζομαι, Pret. εἴργασμαι, εἴργασαι, unde uerbale ἡ ἐργασία Secũdæ decli. Accusatiuus pluralis ἐργασίας. Pagi. 65. uersu 10.

¶ Ἀλύπου) λύπη dolor, inde Adiectiuum ἄλυπος dolore carens, sinè tristicia, iucundus.

¶ κατάστημα) statum, habitum. uerbale à καθίστημι, id est cõstituo. quod etiam significat componere, pacatũ & tranquillum reddere. unde interpres κατάστημα uertit æquabilitatem. simplex est ἵστημι, Futu. στήσω, Præte. act. ἕστακα pro ἕστηκα, Passiuum ἕσταμαι στῆμα. sic à composito καθίστημι fit κατάστημα per η, quasi deduceretur non à Præterito passiuo uerbi in μι, sed uerbi circunflexi, στάω, Futu. στήσω, Præteri. actiuum ἕστηκα, Passiuum ἕστημαι, Pagina 65. Versu 8.

unde τὸ σῆμα. sic à κατασάω fit κατάσημα. de istiusmodi ui-
Versu 10. de notata in Institutionibus pagina. 84. in uerbo ἔχω.
¶ πανηγύριαι) ἀγορά concio, locus ipse, & ipsa oratio, Quæ hinc deducuntur mutant α in η, κατηγορία, ἀλληγορία προσηγορία, sic πανηγορία, plurale, αἱ πανηγορίαι.
¶ χαρίζονται) tertia pluralis, à uerbo χαρίζομαι.

¶ ἡσυχία οὖν ἀρχὴ καθάρσεως τῆς ψυχῆς, μήτε γλώττης λαλούσης
" τὰ τῶν ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν εὐχροίας σωμάτων καὶ συμμετρί-
" ας περισκοπούντων, μήτε ἀκοῆς τὸν τόνον τῆς ψυχῆς ἐκλυούσης, εἰς
" ἀκροάσει μελῶν πρὸς ἡδονὴν πεποιημένων, μήτε ῥήμασιν εὐτραπέ-
" λων καὶ γελοιαστῶν ἀνθρώπων, ὃ μάλιστα λύειν τῆς ψυχῆς τὸν τό-
" νον πέφυκε.
"

¶ Quies ergo principium expiationis animæ, neq; lingua loquente res hominum, neq; oculis nitidos colores corporum & proportiones circũspicientibus, neq; auditu uigorem animi dissoluente, in auscultatione carminum ad uoluptatem factorũ, neq; uerbis scurrilium & ridiculorum. quod maximè frãgere animi intentionem natum est.

¶ Quietus igitur status animæ expiationis auspicatus est, cùm nec lingua loquitur quæ ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores circũspiciunt in corporibus, nec concinnè accommodatas membrorũ proportiones, cùm nec aures animæ intentionẽ elanguescere faciunt, auscultandis ipsæ modulamentis distentæ, ad uoluptatem ciendam accommodatis, nec facetorum hominum ridiculis aut scurrilibus dictis. quæ res maximè cõparata est frangendæ animæ intẽtioni.
¶ ἀρχὴ) principium, & origo: nam uerbum ἄρχειν etiam significat originem esse & autorem.
pag. 65. ¶ καθάρσεως) ἡ κάθαρσις uerbale à secunda persona præ-
uersu 10. teriti passiui κεκάθαρσαι, à καθαίρω purgo.
¶ λαλούσης) λαλέω loquor, participium λαλῶν, ἡ λαλοῦσα.
¶ τὰ τῶν ἀνθρώπων) res hominum, aut ea quæ ad homi-

nes pertinent. In articulo enim neutro, dum iungitur ,,
genitiuo, subaudiendum est id quod maximè conue- ,,
nit, τὰ τῶν φίλων κοινά, res amicorum sunt cōmunes, aut ,,
bona amicorum, siue facultates eorum, & quæcunque ,,
ad ipsos pertinent. ,,

¶εὐχροίας) χροιὰ color, εὔχροια bonus color, Secūdæ decl.

¶σωμάτων) τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῶν σωμάτων.

¶συμμετρίας) μέτρον mensura, modus, mediocritas, inde ἡ συμμετρία Secūdæ declinati. symmetria, proportio.

¶περισκοπούντων) σκοπέω, participium, σκοπέων, τοῦ σκοπέοντος, crasis σκοποῦντος, τῶν σκοπούντων, inde περισκοπούντων à περισκοπέω.

¶ἀκοῆς) ἀκούω audio, secūdus Aor. esset ἤκοον, inde nomē uerbale ἡ ἀκοή, τῆς ἀκοῆς, per ο penultimam.

¶τόνον) τείνω tendo, inde ὁ τόνος tonus, cōtētio, uigor.

¶ἐκλυούσης) λύω, ἐκλύω, participiū, ἐκλύων, ἡ ἐκλύουσα, τῆς ἐκλυούσης. est autem ἐκλύω dissoluo, & uiribus destituo, pro quo Interpres facio elanguescere.

¶ἀκροάσει) ἀκροάομαι audio, uerbale ἡ ἀκρόασις, factū à secūda persona Præteriti pass. τῆς ἀκροάσεως Secūdæ decl. contractorū, Datiuus τῇ ἀκροάσεϊ, crasis ἀκροάσει. pag. 65. uersu. 10.

¶μελῶν) τὸ μέλος carmen, cāticū, τοῦ μέλεος, τῶν μελέων, crasis μελῶν, Primæ declinationis contractorum.

¶πεποιημένων) à ποιέω facio, passiuum ποιέομαι, Præteritū πεποίημαι, participium πεποιημένος.

¶ῥήμασιν) ῥέω inusitatum uerbū, id est, dico, Futurum ῥήσω, Præteritū act. ἔρρηκα, passiuū ἔρρημαι, uerbale τὸ ῥῆμα τοῦ ῥήματος, τῷ ῥήματι, Datiuus pluralis τοῖς ῥήμασι. addi- pag. 16. uersu. 10. ab imo.
tur ν ob uocalem sequentem ῥήμασιν εὐτραπέλων.

¶εὐτραπέλων) τρέπω uerto, inde τραπελὸς mutabilis per α: siquidem secundus Aoristus effertur per illam uo- pag. 19. uersu. 10. ab imo.
calem ἔτραπον, hinc εὐτράπελος comis, facetus: quā uocem Basilius in malam partem accipit, sequutus Apostolum Paulū in epistola ad Ephesios, capite quinto,

ubi ſumit εὐτραπελίαν pro ſcurrilitate, quæ Chriſtianos nondeceat.

¶ γελοιαστῶν) γελοιάζω riſum moueo, tertia perſona præ-
Pagi. 65. uerſu 12. te. paſſi. γεγελοίασται, uerbale ὁ γελοιαστής, τοῦ γελοιαστοῦ, Primæ declinationis, Genitiuus pluralis τῶν γελοιαστῶν.

¶ ὅ) quod, ſiue quæ res, nempe ſcurrilia dicta, eſt articulus ſubiunctiuus neutri generis.

¶ μάλιστα) maximè, ſuperlatiuus aduerbialis.

¶ λύειν) λύω ſoluo, Infinitiuus λύειν ſoluere.

¶ πέφυκε) φύω, Futurum φύσω, præteritum. πέφυκα πέφυκας, πέφυκε, id eſt, natura comparatum eſt, ſiue natũ eſt, quẽadmodum dixit Ouidius, At rubus & ſentes tantũmodo lædere natæ, id eſt, quæ ex naturæ pronitate & aptitudine ſolent lædere.

" ¶ Νοῦς μὲν γὰρ μὴ σκεδαννύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ ὑπὸ τῶν
" αἰσθητηρίων ἐπὶ τὸν κόσμον διαχεόμενος, ἐπάνεισι μὲν πρὸς
" ἑαυτὸν, δι' ἑαυτοῦ δὲ πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ ἔννοιαν ἀναβαίνει.

¶ Mens quidẽ enim non diſperſa ad externa, neq; à ſenſorijs in mũdum diffuſa, redit quidem ad ſeipſam, per ſeipſam uerò ad Dei notionem aſcendit.

¶ Quippe mens nec extrorſus diſſipata, nec in mundum per ſenſoria diffuſa, ad ſeſe ipſa redit, moxq; ſuopte nutu ad Dei notionem euadit.

¶ μὲν γὰρ) uertes aptiſſimè, ſiquidẽ. nos ruditati conſulentes, diximus, quidem enim.

¶ σκεδαννύμενος) participium à σκεδάννυμαι.

¶ ἐπὶ τὰ ἔξω) ad ea quæ foris ſunt: eſt articulus iũctus
Verſu 14. aduerbio, ut prius τὰ ἄνω, τὰ κάτω, Codice F 2.

¶ αἰσθητηρίων) αἰσθάνομαι ſentio, tempora capit ab αἰσθέο-
*Verſu 5. ab imo. μαι, pag. 79. finge uocem actiuã αἰσθέω, Futurum αἰσθήσω, Præteritũ act. ᾔσθηκα, paſſi. ᾔσθημαι, ᾔσθησαι, ᾔσθηται, unde ablato incremento, hoc eſt, redeunte η in αι, & ulti-
Pagina 65 uerſu 12. mam uertendo in τήριον, fit nomen uerbale τὸ αἰσθητήριον, τὰ αἰσθητήρια ſenſoria & ſedes ſenſuum.

¶διαχεόμενος) participium à διαχέομαι, à διαχέω, à χέω.

¶ἐπάνεισι) εἶμι, εἶς, εἶσι, eo is it, pagina. 76 ἄνειμι composi tum, deinde ἐπάνειμι, ἐπάνεις, ἐπάνεισι, duæ ſunt præpoſitiones ἐπὶ & ἀνά. Verſu 9.

¶δι' ἑαυτοῦ) Διὰ ἑαυτοῦ apoſtrophos eſt.

¶ἔννοιαν) νοέω intelligo, νόος mens. Hinc multa fiunt ſub „ ſtantiua præſidio præpoſitionum, quorum omnium „ penultima eſt diphthongus οι, ἐπίνοια, πρόνοια, ὑπόνοια, ſic „ ἔννοια notio, ab ἐννοέω conſidero, intelligo.

¶ἀναβαίνει) βαίνω eo, uado, ἀναβαίνω aſcendo, euado.

¶κἀκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος, καὶ αὐτῆς φύσεως λήθην λαμβάνει, μήτε πρὸς τροφῆς „ φροντίδα, μήτε πρὸς περιβολαίων μέριμναν τὴν ψυχὴν καθελκόμενος. „

¶Et illo decore circũluſtrataq́ & illuſtrata, etiam ipſius naturæ obliuionẽ capit, neq; ad cibi curam, neq; ad ueſtimentorũ ſolicitudinẽ animum detrahens.

¶Quò fit ut illo decore illuſtratus undiq; intellectus, atq; ſupernè illuminatus, naturę quoq; ipſius obli uione capiatur, nec ad cibi iam curam demittat animã, nec ad amictus anxietatem.

¶κἀκείνῳ) craſis pro καὶ ἐκείνῳ pagina. 75. Verſu 9.

¶κάλλει) craſis è Datiuo κάλλεϊ, Noĩatiuus τὸ κάλλος, τοῦ κάλλεος Primæ declinationis contractorum.

¶περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος) harum particu „ larũ eſt ordo, ut τε præcedat, καὶ ſequatur. apud Lati „ nos aũt in proſa coniũctio q; ſecundũ obtinet locum. „ at in carmine Græcorum more q; præcedere poteſt. „ Molemq́ & mõtes inſuper altos Impoſuit. Eſt aũt particula τε ex Encliticis, & accentum remittit. Pagi.92 uerſu.3.

¶περιλαμπόμενος) participiũ à περιλάμπομαι, à περιλάμπω, id eſt, undiq; illuſtro, ſplendore & lumine circũfundo & colluſtro, ſimplex eſt λάμπω.

¶ἐλλαμπόμενος) participium ab ἐλλάμπομαι, id eſt, diui-

nitus doceor & illuminor, à præpositione ἐν & λάμπομαι, sed migrat ν in λ, propter λ sequens. pagi-
Versu 10. na 88. in συῤῥήγνυσθαι.

¶ φύσεως) φύω, secunda persona præteriti passi. πέ-
Pagi.65. φυσαι, unde uerbale ἡ φύσις, τῆς φύσεως Secundæ decli-
Versu 10. nationis contractorum.

¶ λήθην) ἡ λήθη Secundæ declinationis, obliuio, lethe, à λήθω lateo, pro quo tamen usurpatum est λανθάνω.

¶ λαμβάνει) accipit à λαμβάνω.

¶ τροφῆς) τρέφω nutrio, ἡ τροφή esca, cibus, Secũdæ decli.

¶ περιβολαίων) βάλλω, inde περιβάλλω induo, περιβολή uestis, τὸ περιβόλαιον idem, Tertiæ declinationis, de hoc
Versu 8. uide Codice G 1. in συμβόλαια.
ab imo. ¶ μέριμναν) Accusatiuus est ab ἡ μέριμνα Secũdæ decli.

¶ καθελκόμενος) ἕλκω traho, καθέλκω deorsum traho, à κατὰ præpositione, passi. καθέλκομαι, participiũ καθελκόμενος. estq́ passiuorũ more dictũ καθελκόμενος τὴν ψυχὴν, detractus animã, per synecdochen, id est, habens
Versu 11. animam detractam, ut fractus membra, pagina 94. aut uerbum passiuum capitur actiuè καθελκόμενος detrahens & demittens, id quod Atticis creberrimum est.

» ¶ Ἀλλὰ σχολὴν ἀπὸ τῶν ἐκείνων φροντίδων ἄγων, τὴν πᾶσαν
» αὐτοῦ σπουδὴν, ἐπὶ τὴν κτῆσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν μετατίθη-
» σι, πῶς μὲν κατορθωθῇ αὐτῷ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀνδρία, πῶς
» δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φρόνησις, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ, ὅσαι ταῖς
» γενικαῖς ταύταις ὑποδιῃρημέναι, καθηκόντως ἕκαστα ἐπιτε-
» λεῖν τὸν κατὰ τὸν βίον ὑποβάλλουσι τὸν σπουδαῖον.

¶ Sed otium à terrenis curis agens, omne suum studiũ ad acquisitionẽ æternorum bonorũ traducit, quomodo quidẽ rectè præstetur ipsi tẽperantia & fortitudo: quomodo uerò iusticia & prudentia, & reliquæ uirtutes, quotquot sub generales has distributæ, decenter singula exequi in uita admonẽt studiosum.

¶ Quippe qui à terrenarum rerum cura immunis

& feriatus, omne suum studium ad ea bona traducat, quæ magno certamine quærũtur. id enim assequi conatur, quò numeros omnes fortitudinis tẽperantiæq́ implicat, quò iusticiam, prudentiam, cæterasq́ uirtutes absolutè excolat, aliasq́ insuper, quæ sub hæc genera distributæ, uirum studiosum commonefaciunt. ut cuncta officiosè exequatur, ad uitam rectè atq́ ordine instituendam.

¶ γηίνων) γῆ terra, ὁ γήϊνος terrenus.

¶ Ἄγων) Participiũ ab ἄγω. at ἀγών nomẽ, id est, certamẽ.

¶ πάντων) ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, Accusatiuus τὴν πᾶσαν.

¶ κτῆσιν) κτάομαι acquiro, Futu. κτήσομαι, Præt. κέκτημαι κέκτησαι, uerbale ἡ κτῆσις Secũdæ declinatiõis cõtracto. Pag.65. Versu 10.

¶ Αἰωνίων ἀγαθῶν) hãc lectionem sequuti, uertimus æternorum bonorũ. Budæus Aldino usus exemplari, ἀγωνίων ἀγαθῶν interpretatus est, bona quæ magno certamine quæruntur. ab ἀγών, id est, certamen, fit ἀγώνιος quasi dicas in certamine positus, & de quo certatur.

¶ μετατίθησι) τίθημι, τίθης, τίθησι, pagina 46. compositum μετατίθημι muto, transfero, traduco. Versu 22.

¶ κατορθωθῇ) ὀρθός rectus, ὀρθόω dirigo, erigo. Sunt uerò plurima uerba Tertiæ coniugationis circunflexorum, quæ formantur à nominibus in ος, δίκαιος δικαιόω, κακός κακόω, ἄργυρος ἀργυρόω, & cætera. sic ὀρθός ὀρθόω, unde κατορθόω, Futurum ὀρθώσω, Præteritum acti. ὤρθωκα, Passiuum ὤρθωμαι, ὤρθωσαι, ὤρθωται, Aoristus primus ὠρθώθην, Subiunctiuus ἐὰν ὀρθωθῶ, ὀρθωθῇς, ὀρθωθῇ, compositum κατορθωθῇ, à uerbo κατορθόω, id est, rectè cum uirtute aliquid gero. à quo uerbale κατόρθωμα officium, res bene gesta, & cum uirtute.

¶ κατορθωθῇ αὐτῷ) rectè geratur ipsi, id est, ab ipso. Græci passiuis tribuunt Datiuũ, qui exponitur per Genitiuum intercedente præpositione ὑπό. ut πεποίηται μοι τοῦτο, pro ὑπ᾽ ἐμοῦ. Sic Cicero, Etsi mihi nullo modo pro-

bantur, id est, à me. & ita in reliquis, quæ apud Latinos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpres uim huius uerbi κατορθωθῇ reddidit, uersa oratione passiua in actiuam, numeros omnes impleat, pro numeris omnibus impleatur, & absolutè præstetur.

,, ¶ Σωφροσύνη) ab adiectiui nominis casu in ος, siue No-
,, minatiuo, siue Genitiuo, proficiscuntur substantiua in
,, σύνη, Δίκαιος iustus, Δικαιοσύνη iusticia. sed quoties dedu
,, cuntur à communibus in ων, quorũ Genitiuus in ονος,
,, duæ tollũtur literæ ο & ν per syncopen, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων
,, misericors, τοῦ καὶ τῆς ἐλεήμονος, unde ἡ ἐλεημοσύνη mi-
,, sericordia eleemosyna, pro ἐλεημονοσύνη. sic σώφρων tem
,, perans, τοῦ σώφρονος, σωφροσύνη pro σωφρονοσύνη, &c.

Versu 11. ab imo. ¶ Ἀνδρία) ἀνὴρ uir, Genitiuus ἀνδρός. pagina 8. hinc ἀνδρία, ut ab ἄπειρος, fit ἀπειρία Codice D 4. & Codice E 6. in uoce πρὸς σωτηρίαν.

Versu 19. Versu 8. Pagi.65. Versu 10. ¶ Φρόνησις) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι, πεφρόνησαι, unde ἡ φρόνησις uerbale.

¶ Λοιπαί) λείπω linquo, ε in ο, λοιπός reliquus.

¶ γενικαῖς) γένος genus, ὁ γενικός generalis.

¶ ὑποδιαιρούμεναι) αἱρέω, διαιρέω diuido, separo, διαιρέομαι, Participium διαιρεόμενος, crasis διαιρούμενος, à præpositione διά: deinde præfigitur ὑπό altera præpositio, ὑποδιαιρέω, Participium passiuum præsentis temporis ὑποδιαιρούμενος, quod hic ponitur cum Datiuo ταῖς γενικαῖς ταύταις, propter præpositionem ὑπό. Exemplaria non participium habebãt ὑποδιαιρούμεναι, sed uerbum ὑποδιαιροῦνται, id quod non perinde quadrat, ideoq; reposuimus participium, maximè freti Budæi uersione, qui participio usus est distributæ, non autem uerbo distribuuntur.

¶ καθηκόντως) ἥκω, inde καθήκω, & καθήκει decet, conuenit, & καθῆκον participium neutri generis, id est, officium

Pagi.16. Versu 13. quod conuenit, τοῦ καθήκοντος, τῶν καθηκόντων, & ν in σ

conuerso, aduerbium καθηκόντως, officiosè, ut decet.

¶ ἐπιπλεῖν) πλέω, ἐπιπλέω exequor, perago, Infinitiuus ἐπιπλέειν, crasis ἐπιπλεῖν.

¶ τῶν κατὰ τὸν βίον) eorum quæ ad uitam pertinent, quæ in uita gerenda sunt. Verùm antea satis dictum est de articulo, qui afficit præpositionem cum casu. Codi. B 8. Versu 13.

¶ ὑποβάλλουσι) βάλλω, ὑποβάλλω suggero, admoneo.

¶ Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν τοῦ καθήκοντος εὕρεσιν, καὶ ἡ ››
μελέτη τῶν θεοπνεύστων γραφῶν. ››

¶ Maxima porrò uia ad officij inuentionem, & meditatio diuinitus inspiratarum scripturarum.

¶ Maxima porrò uiarũ ad ueri inuestigationẽ ferẽtium, meditatio est scripturarũ diuinitus inspiratarũ.

¶ μεγίστη) μέγας magnus, μέγιστος maximus, pagi. 64. Versu 10. ab imo.

¶ καθήκοντος) τὸ καθῆκον officium, paulo ante diximus.

¶ εὕρεσιν) εὑρίσκω inuenio, tempora capit ab εὑρέω, Futu. εὑρήσω, Præteritum acti. εὕρηκα, Passiuum εὕρημαι εὕρησαι, unde esset uerbale ἡ εὕρησις per η, ut à ποιέω, πεποίησαι, ποίησις: scribitur tamen εὕρεσις per ε, tanquam à Præterito passiuo uerborum in μι, cuius penultima semper est breuis. finge uerbum in μι εὕρημι, Præteritum passiuum εὕρεμαι, εὕρεσαι, unde ἡ εὕρεσις, uide de hoc pagina 84. in uerbo ἔχω. Quamquam & alioqui in uerbalibus istis, non perpetuò penultima uocalis est eadem, quæ in uerbis. à σπείρω Præteritum passiuum est ἔσπαρμαι per α, tamen uerbale scribitur per ε, τὸ σπέρμα, non autem σπάρμα. Pagi. 57. Versu 6. ab imo. Versu 7.

¶ θεοπνεύστων) πνέω, Futurũ πνεύσω. Pag. 73. Præteritũ acti, πέπνευκα, Passiuum πέπνευμαι, unde τὸ πνεῦμα. tertia persona πέπνευσαι, hinc πνευστός, à quo θεόπνευστος, à deo inspiratus, qua uoce Paulus utitur Epistola posteriore ad Timotheum, capite tertio. πᾶσα, inquiens, γραφὴ θεόπνευστος, omnis scriptura diuinitus inspirata. licet au ›› tem uerbalia illa in τος, facta ex tertia persona, syllabã ›› Versu 12.

» ultimam acuant,tamen quoties aduenit compoſitio ex
» nomine, aut particulis α, εὖ, δυς, & conſimilibus, ſolet
» accentus retrahi in antepenultimam, ληπτός θεόληπτος,
» δαμαστός ἀδάμαστος, γνωστός εὔγνωστος, κινητὸς δυσκίνητος,
» ſic diceretur πνευστός non πνεῦστος,tamen θεόπνευστος non
» θεοπνευστός. Quod autem ſcribimus πνεῦμα ſinè σ, & θεό-
» πνευστος per σ,id pendet ex autorum uſu. Nam quēad-
» modum in Sexta coniugatione, Præteritum paſſiuum
Verſu 10 » partim aſciſcit σ ante μαι, partim non aſciſcit. pag.26.
» ita obſeruandum eſt,quid apud autores obtineat, qui
» eiuſdem quoq; uerbi unam perſonam efferunt σ, & ſi-
» militer illinc deducta uerbalia, cum contrà cæterarū
» perſonarum uerbalia ſinè σ formentur : de quibus in
» uniuerſum non eſt præcipiendum,niſi ut ſcriptorum
» ueſtigijs inſiſtamus,unde ut Grammaticorum Cano-
» nes profecti ſunt,ita & quicquid à legitima ratiōe ui-
» detur deflectere,illorum autoritate & uſu nititur.

¶ γραφῶν) ἡ γραφὴ ſcriptura,à uerbo γράφω ſcribo.

» ¶ Ἐν ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν πράξεων ὑποθῆκαι εὑρίσκονται,
» καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι, παραδεδομένοι,
» οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας, πρὸς μιμή-
» ματι τῶν ἀγαθῶν ἔργων πρόκεινται.

¶ In his enim & actionum præcepta reperiuntur, & uitæ beatorum uirorum perſcriptæ traditæ, tanq̃ imagines quædam animatæ ſecundū Deū cōuerſationis, imitationi bonorum operum proponuntur.

¶ Quandoquidem in his cùm rerum agendarum præcepta reperiuntur,tum beatorum hominum uitæ memoriæ proditæ ac perſcriptæ, tāq̃ ſimulachra quædam animata propoſita ſunt uitæ,ad normam diuinam iuſticiæ, ijs quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

¶ ταύταις) Datiuus pluralis fœminini demonſtratiui αὕτη. pag.59.
Verſu. 16.

I 8 πράξεων

¶ πράξεων) πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαι, πέπραξαι, verbale ἡ πρᾶξις, τῆς πράξεως, τῶν πράξεων. pag. 65. uersu. 10.

¶ ὑποθῆκαι) ὑποτίθεμαι admoneo, do cõsiliũ, ὑποθήκη cõsilium, præceptũ. Et quẽadmodũ à simplici τίθημι uel τίθεμαι dicitur θήκη, sic & à compositis eiusdẽ formæ nomina ἀποθήκη, παραθήκη, ὑποθήκη, &c.

¶ ἀνδρῶν) Genitius pluralis ab ἀνήρ, τοῦ ἀνδρός.

¶ ἀνάγραπτοι) γράφω scribo, ἀναγράφω in acta refero, perscribo, literis prodo, publico per scripturam. Futu. γράψω, Præteritum actiuum γέγραφα, passiuũ γέγραμμαι γέγραψαι γέγραπται, uerbale γραπτός, compositum ἀνάγραπτος, accentu in penultimam retracto, uide quæ notauimus de hoc Codice I 7. in uoce θεοπνεύστων. Pagi. 65. uersu 12. Ver. 2. ab imo.

¶ παραδεδομένοι) δίδωμι, Præteritũ pass. δέδομαι pag. 53 part. δεδομένος, cõpositũ παραδεδομένος, à παραδίδωμι. Versu 11.

¶ οἷον) οἷος qualis, neutrum οἷον aduerbiascit, id est, qualiter, uelut, tanq̃, Codice F 2. in πυκνά. Versu 12 ab imo.

¶ εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι) ἡ εἰκών, τῆς εἰκόνος, αἱ εἰκόνες, adiectiuum ἔμψυχοι communis generis. pagina. 62. Versu 16.

¶ ἔμψυχοι) ψυχή animus, anima, ἔμψυχος animatus, ex præpositione ἐν. Codice E 2. in ἔνοικα πάθη. Versu 5. ab imo.

¶ τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας) uitæ ad normã diuinã institutæ, sic Interpres habet, expressa ui articuli per participium. de hoc Codice B 8. τὸν μεθ' ἡμῶν βίον. Versu. 13.

¶ πολιτείας) πόλις ciuitas, πολίτης ciuis, πολιτεύομαι in republica uiuo, πολιτεία respublica, & uitæ ratio, siue uiuendi institutum, genus traducendæ uitæ.

¶ μιμήματα) μιμέομαι imitor, Præteritum μεμίμημαι, uerbale nomen τὸ μίμημα imitatio, τοῦ μιμήματος, τῷ μιμήματι, id est, imitationi, quasi dicat, ad imitationem & ad imitandũ proponũtur. ita quidem habẽt exemplaria, non tamen uidetur alienum, si legas τῷ μιμητῇ, id est, imitatori. ad quam lectionẽ ualde accedit uersio Budæi. ijs quidem, inquit, qui bonorum operũ exem- Pag. 65. uersu. 8.

plaria imitari cupiunt, nisi quòd numerum mutauit. est autem μιμητῆ à Nominatiuo ὁ μιμητής, Primæ decli
pag.65. uersu.12. natio.uerbale factum à tertia persona Præteriti passiui μεμίμηται.

Versu 4. ab imo. ¶ πρόκεινται) κεῖμαι. pagina 77, tertia persona pluralis κεῖνται, compositum πρόκεινται à πρόκειμαι.

" ¶ καὶ τοίνυν περὶ ὅπερ ἂν ἕκαστος ἐνδεῶς ἔχοντος ἑαυτοῦ αἰσθά
" νηται, ἐκείνῳ προσδιατρίβων, οἷον ἀπό τινος κοινοῦ ἰατρείου, τὸ
" πρόσφορον εὑρίσκει τῷ ἀῤῥωστήματι φάρμακον.

¶ Et igitur in quocunque unusquisque indigenter habentem seipsum senserit, illi immorans, tanquam ab aliqua communi officina medicinæ, aptum inuenit infirmitati pharmacum.

¶ Proinde in qua re quisque nostrum senserit se eo quod oportet defici, in illo assiduè incumbens, tanquam ab officina quadam medicinæ, appositum suæ infirmitati medicamentum inuenire poterit.

" ¶ ἐνδεῶς) δέομαι indigeo, ἐνδεής indigens, τοῦ ἐνδεέος, τῶν
" ἐνδεέων, & per crasim ἐνδεῶν, à quo aduerbium, migrante
Pag. 61. ν in σ, ἐνδεῶς indigenter, si ita loqui liceat.
Versu 23 ¶ ἐνδεῶς ἔχοντος) plurimus usus est uerbi ἔχω cum aduerbijs, καλῶς ἔχω bene habeo, κακῶς ἔχω malè ualeo. sic hoc loco ἐνδεῶς ἔχω indigenter habeo, id est, indigeo. est autem ἔχοντος Genitiuus participij præsentis ἔχων.

¶ αἰσθάνηται) Subiunctiuus ut τύπτηται, ab αἰσθάνομαι sentio. ponuntur autem uerba sentiendi cum Genitiuo αἰσθά
Pag.92. uersu. 3. ab imo. νηται ἑαυτοῦ ἐνδεῶς ἔχοντος, sentiat seipsum indigenter habentem, hoc est, sentiat se indigere & defici.

¶ προσδιατρίβων) τρίβω, διατρίβω, προσδιατρίβω immoror, uersor cum aliquo, regit Datiuum propter præposi
pag.95. uersu. 15. tionem πρός, inde participium προσδιατρίβων.

¶ ἰατρείου) ἰάομαι medeor, Fut. ἰάσομαι, Præteritum ἴαμαι
Pagi.65 ἴασαι ἴαται. unde ἴατρον præmium medici, & τὸ ἰατρεῖον
Versu 12. officina medicorum, τοῦ ἰατρείου.

¶ πρόσφορον) φέρω, προσφέρω, adfero, πρόσφορος qui aptè & commodè adfertur, adhibetur, id est, aptus, appositus.

¶ ἀῤῥωστήμασι) ῥώννυμι pag. 87. ualeo, & sanus sum. tēpora sumuntur à ῥώω. Futu. ῥώσω. Præt. act. ἔῤῥωκα, passiuū ἔῤῥωμαι ἔῤῥωσαι ἔῤῥωται, uerbale ῥωτός, aut adiectiōe literæ σ, est ῥωστός, deinde per α priuatiuam particulam ἄῤῥωστος infirmus, per geminum ρρ. nam ut ratione augmenti geminatur ρρ, ῥίπτω, ἔῤῥιπτον. pagina 69. & ratione præpositionis ῥέω, παῤῥέω. pagina 87. sic etiā aduentu particulæ priuatiuæ, ῥητός, ἄῤῥητος, & hoc loco ῥωστός, ἄῤῥωστος. ab ἄῤῥωστος fit uerbum ἀῤῥωστέω sum infirmus. Futurum ἀῤῥωστήσω. Præteritum actiuum ἠῤῥώστηκα, passiuum ἠῤῥώστημαι. unde ablato incremento fit uerbale τὸ ἀῤῥώστημα, τοῦ ἀῤῥωστήματος, τῷ ἀῤῥωστήματι, in est, infirmitati.

Versu 24. / Versu 3. ab imo. / Versu 11. / Pagi. 65. Versu 8.

¶ καὶ ὁ μὲν ἐραστὴς τῆς σωφροσύνης, τὴν περὶ τοῦ Ἰωσὴφ ἱστορίαν »
συνεχῶς ἀνελίσσει, καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς σωφρονικὰς ἐκδιδάσκεται πρά »
ξεις, εὑρίσκων αὐτὸν οὐ μόνον ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα, »
ἀλλὰ καὶ ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον. »

¶ Et quidem amator temperātiæ, de Ioseph historiam assiduè euoluit, & ab eo temperātiæ plenas perdocetur actiones, reperiens ipsum non solùm temperanter erga uoluptates affectum esse, uerùm etiā habitualiter ad uirtutem dispositum.

¶ Ac temperantiæ quidem homo cupidus, historiam Iosephi assidua lectione euoluat; ab ea enim edidicerit actiones temperantiæ plenas, cùm compererit eum ad habitum uirtutis prouectum esse, nedū uoluptarijs in rebus continentia præditum.

¶ ἐραστής) ἐράω amo, ἐράσω, ἤρακα, ἤρασμαι ἤρασαι ἤρασαι; unde nomen uerbale ὁ ἐραστής. Pagi. 65. uersu 12.

¶ ἀνελίσσει) ἑλίσσω, ἀνελίσσω. suspicor Basilium scripsisse Subiunctiuum ἀνελίσσῃ, idq; secutum esse Budæum, quippe qui uertat euoluat, non euoluit.

¶παρ᾽ αὐτῷ) παρὰ αὐτοῦ apostrophos est.

¶σωφρονικὰς) σώφρων, Genitiuus σώφρονος, inde ὁ σωφρονικός ad temperantiam pertinens, ἡ σωφρονική, τὰς σωφρονικάς.

¶ἐκδιδάσκεται) διδάσκω, ἐκδιδάσκω, Passiuum ἐκδιδάσκομαι, unum regit Accusatiuum tanquam passiuum eorum uerborum, quæ Grammatici uocant uehementissimæ transitionis.

¶πράξεις) ἡ πρᾶξις, τῆς πράξεως, Accusatiuus pluralis τὰς

Pagi.65. πράξεας πράξεις. uerbale est à πράττω, πράξω, πέπραχα, πέ

Versu 10. πραγμαι, πέπραξαι, inde ἡ πρᾶξις Secundæ declinationis contractorum.

¶ἐγκρατῶς) κρατέω teneo, compositum ex ἐν præposi

Versu 18. tione ἐγκρατέω, quia ν ante κ uertitur in γ, pagina 18. inde nomen adiectiuũ ἐγκρατής Primæ declinationis cõtractorũ, id est, cõtinens, Genitiuus ἐγκρατέος, τῶν ἐγκρα

Pag.61. τέων, crasis ἐγκρατῶν, aduerbium ἐγκρατῶς continenter,

Versu 23. conuerso ν in ς. quod aduerbiũ ponitur cum ἔχω, ἐγκρατῶς ἔχω πρὸς ἡδονάς, continenter habeo in uoluptate, hoc est, cõtinens sum, aut, ut uertit interpres, cõtinentia præditus sum in rebus uoluptarijs. Vide de hoc

Versu 22. supra in hoc Codice K 2. in ἐνδεῶς ἔχοντος.

¶ἑκτικῶς) ἔχω habeo, Futurum ἕξω per aspirationem,

Versu 2. pagi.73. Præteritum actiuum εἶχα, Passiuum εἶγμαι,

Pag.65. εἶξαι, unde uerbale ἕξις habitus & assuefactio, tertia per

Ver.10. sona εἶκται, unde uerbale foret ἑκτός, à quo deriuatiuũ ἑκτικός, id est, si dicere licet, habitualis, τῶν ἑκτικῶν, & ν in σ conuerso aduerbium ἑκτικῶς habitualiter.

Versu 4. ¶ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον) κεῖμαι, pagina 77. com

ab imo. » positum διάκειμαι disponor, affectus sum. quod uer

» bum eleganter aduerbijs iungitur, ἑκτικῶς διάκειμαι ha

» bitualiter affectus sum, pro quo Interpres ad habitũ

» uirtutis prouectum esse. à διάκειμαι Participium διακείμενος, Accusatiuus τὸν διακείμενον.

» ¶ἀνδρίαν δὲ παιδεύεται παρὰ τοῦ ἰὼβ, ὃς οὐ μόνον πρὸς

τὰ ἐναντία τ̃ βίου μεταπεσόντος αὐτῷ, πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ,,
ἀντὶ καλλίπαιδος, ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ γενόμενος, διέμεινεν ὁ αὐ- ,,
τὸς, ἀταπείνωτον πανταχοῦ τὸ τῆς ψυχῆς φρόνημα διασώζων, ,,
ἀλλ' οὔτε τ̃ φίλων τῶν εἰς παραμυθίαν ἡκόντων, ἐπεμβαινόντων ,,
αὐτῷ, καὶ συνεπιτεινόντων τὰ ἀλγεινὰ, παρωξύνθη. ,,

¶Fortitudinem uerò eruditur ab Iob, qui non tantum in contraria uita cedente ipsi, pauper ex diuite, & orbus ex pulchræ prolis parente, in uno temporis momento factus, permansit idem, minimè humiles ubiq; animi spiritus retinens, sed neq; amicis ad consolationem uenientibus, insultantibus ipsi, & simul augentibus erumnas, iritatus est.

¶At uerò in fortitudine instituetur lector ex historia Iobi, qui uita in contrarium ipsi cedente, ac prorsus immutata, egens ex beato, orbus ex pulchræ prolis parente, unius dieculæ momento factus, non idem modò suiq; simillimus mansit, celsos animi spiritus ad extremum usq; retinens, sed ne amicis quidem eius qui ad consolandum eum uenerant, tandem ipsi insultantibus, dolores eius exacerbando, iracundè iritatus est.

¶παιδεύεται) παῖς, Genitiuus παιδός. inde uerbũ παιδεύω erudio, instituo, Passiuũ παιδεύομαι. hic ponit cũ Actõ, ut antè dictũ est in ἐκδιδάσκεται. in hoc Co. K 4. Versu 4.
¶μεταπεσόντος) πίπτω cado, secundus Aoristus ἔπεσον. pagina 86. participium πεσών, πεσόντος, compositum Versu 7. ab imo.
μεταπίπτω, μεταπεσών, μεταπεσόντος. Est autem μεταπίπτειν in deteriorem partem mutari, & ad aliam uitæ conditionem transire, id quod expertus est Iob, è diuite redactus ad inopiam.

¶καλλίπαιδος) κάλλος pulchritudo, καλλίπαις pulchræ prolis parens, τ̃ καλλίπαιδος. Nam fermè cõposita retinent declinationem simplicium. Et licet dicamus φιλόπαις per o, tamẽ καλλίπαις per iota, ut & reliqua quæ ,,

 fiunt

fiunt à κάλλος, ueluti καλλίνικος, καλλίπυργος, & cætera.

¶ῥοπῇ) ῥέπω inclino, uergo, ῥοπή momentum.

¶γενόμενος) Participium secundi Aoristi medij ἐγενό

Versu 4. ab imo. μην, à uerbo γίνομαι. pagina 81.

¶Διέμεινεν) μένω, Futurum μενῶ, Aoristus primus ἔμεινα ἔμεινας ἔμεινε. Διαμένω διέμεινε, & ob sequentem uoca-

Versu 10. ab imo. lem additur ν, διέμεινεν ὁ αὐτός. pagina 16.

¶Ἀταπείνωτον) ταπεινός humilis, abiectus, inde uerbum ταπεινόω, Futurum ταπεινώσω, Præteritum acti., τεταπείνωκα, Passiuum τεταπείνωμαι, τεταπείνωσαι, τεταπείνωται, uer

Pag.65. Versu 12. bale ταπεινωτός, abiectus, inde ἀταπείνωτος celsus, minimè abiectus.

¶Φρόνημα) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι, uer-

Ibidem uersu 8. bale τὸ φρόνημα, quod Latini uocant sensum & spiritus pluraliter.

¶Διασώζων) σώζω, διασώζω, Participium διασώζων.

¶Ἀλλ' οὔτε) apostrophos est ἀλλὰ οὔτε.

¶παραμυθίαν) μῦθος uerbum, μυθέω, μυθέομαι, παραμυθέομαι, consolor, ἡ παραμυθία consolatio.

¶ἡκόντων) ἥκω uenio, Participium ἥκων ἥκοντος, τῶν ἡκόντων. aut est secundi Aoristi, ὁ ἡκών, τοῦ ἡκόντος, τῶν ἡκόντων.

¶Ἐπεμβαινόντων) βαίνω, ἐμβαίνω, ἐπεμβαίνω, ἐπεμβαίνων, ἐπεμβαίνοντος, τῶν ἐπεμβαινόντων, regit Datiunm propter præpositionem ὑπὲρ.

¶Συνεπιτεινόντων) τείνω, ἐπιτείνω, συνεπιτείνω simul & pariter exacerbo & intendo.

¶Τὰ ἀλγεινὰ) ἄλγος dolor, deriuatiuum ὁ ἀλγεινός. neutrum plurale τὰ ἀλγεινά casus diuersi, & erumnæ.

„ ¶παρωξύνθη) ὀξύς acutus, ὀξύνω exacuo, irito. Ab adie-

„ ctiuis in υς, fiunt uerba in ύνω, βραδύς βραδύνω, ἡδύς ἡδύνω, sic ὀξύς ὀξύνω, Futurũ ὀξυνῶ, Præteritũ acti. ὤξυγκα, Passi

Pag.62. Versu 5 uũ ὤξυγμαι, ὤξυνσαι, ὤξυνται, Aoristus primus ὠξύνθην, & compositum παρωξύνθην, θης, θη, à παροξύνω.

„ ¶πάλιν σκοπῶν ἴσθι, πῶς ἂν πρᾶος ἐν ταυτῷ καὶ μεγα-

λόθυμος γένοιτο, ὥστε τῷ μὲν θυμῷ κατὰ τῆς ἁμαρτίας κεχρῆσθαι, τῇ δὲ πρᾳότητι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: εὑρήσει τὸν Δαβὶδ γενναῖον μὲν ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθήμασι, πρᾷον δὲ καὶ ἀκίνητον ἐν ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἀντιδόσεσι. ,, ,, ,, ,,

¶ Rursum repetẽs aliquis, quomodo clemẽs in eodẽ & magnanimus fiat, ut quidẽ animo cõtra peccatũ utatur, sed clementia erga homines: inueniet Dauid generosum quidem in circa bellum facinoribus, clementem autẽ & immotum in inimicorũ ultionibus.

¶ Rursus aliqs reputãs, quomodo magnanimus idẽ & clemẽs esse possit, ita ut animo quidẽ obfirmato ad uersus peccatũ, clementia uerò utatur erga homines: illic Dauidem inueniet generosum in bellicis facinoribus, clementem & placidum in inimicis ulciscendis.

¶ σκοπῶν) σκοπέω, crasis σκοπῶ, Participium σκοπῶν.

¶ ἐν ταυτῷ) in eodẽ, id est, pariter. Attici neutrũ pronominis αὐτὸς efferũt unà cũ articulo, dicẽres ταυτὸν, quasi τὸ αὐτὸν, aut τ᾽αὐτὸν per apostrophum, Datiuus ταυτῷ.

¶ μεγαλόθυμος) fit à μεγάλος magnus, & θυμός animus.

¶ γένοιτο) γίνομαι, secundus Aoristus medius ἐγενόμην. pagina 81. Optatiuus γενοίμην, γένοιο, γένοιτο. Versu 4. ab imo.

¶ ὥστε κεχρῆσθαι) ὥστε gaudet Infinitiuo, ut ὡς. Co. H 5. » Versu 7.

¶ κατὰ τῆς ἁμαρτίας) contra peccatum, κατὰ cum Genitiuo in malam partem capitur, & perniciem significat. ,, ,,

¶ κεχρῆσθαι) χράομαι, χρήσομαι, κέχρημαι, κέχρησαι, κέχρηται, secunda persona pluralis κέχρησθε assumpto ς, pagina 25. unde fit Infinitiuus κεχρῆσθαι, accentu in penultimam tracto, de quo pagina 29. Versu 20. Versu 16. & 20.

¶ πρᾳότητι) ὁ πρᾷος, inde ἡ πρᾳότης, τῆς πρᾳότητος.

¶ εὑρήσει) εὑρίσκω tempora sumit ab εὑρέω. Futurũ εὑρήσω.

¶ γενναῖον) γέννα stirps, inde γενναῖος generosus.

¶ ἀνδραγαθήμασι) ab ἀνήρ, ἀνδρός, uir uiri. & ἀγαθός bonus, præstans, fit uerbum ἀνδραγαθέω, uirum me præsto, fortem & strenuum me præbeo. Futurum ἀνδραγαθήσω.

Pag. 65. Versu 8. Præt. act. ἠνδραγάθηκα, passiuũ ἠνδραγάθημαι, uerbale τὸ ἀνδραγάθημα uirile facinus, & factũ generosi animi, τοῦ ἀνδραγαθήματος, τῷ ἀνδραγαθήματι, τοῖς ἀνδραγαθήμασι.

Pagi. eodẽ Versu 12. ¶ἀκίνητον) κινέω, κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι κεκίνησαι κεκίνηται, uerbale κινητός, unde ἀκίνητος immotus, immobilis, id est placidus & clemens.

Ibidem. ¶ἀντιδόσεσι) δίδωμι, δώσω, δέδωκα, δέδομαι δέδοσαι, uerbale ἡ δόσις, τῆς δόσεως, τῇ δόσει, ταῖς δόσεσι. compositum ἀντιδόσεσι ab ἀντίδοσις retributio, ab ἀντιδίδωμι retribuo.

" ¶τοιοῦτος ἦν καὶ Μωσῆς, μεγάλῳ μὲν τῷ θυμῷ κατὰ τῶν εἰς
" θεὸν ἐξαμαρτανόντων διανιστάμενος: πρᾳείᾳ δὲ τῇ ψυχῇ τὰς
" καθ' ἑαυτοῦ διαβολὰς ὑποφέρων.

¶Talis erat & Moses, magna quidem ira contra in Deum peccantes insurgens: miti autem animo contra seipsum calumnias sustinens.

¶Talis erat Moses, ingenti ille quidẽ ira in illos insurgens, qui in Deũ peccauerant: sed miti animo perferens illos, qui sibi obtrectauerant.

Versu. 20. ¶ἦν) erat, Imperfectum ab εἰμί sum, pagina. 75.

¶ἐξαμαρτανόντων) ἁμαρτάνω, participium ἁμαρτάνων, τοῦ ἁμαρτάνοντος, τῶν ἁμαρτανόντων, compositum ἐξαμαρτανόντων ab ἐξαμαρτάνω.

¶διανιστάμενος) ἵστημι, passiuũ ἵσταμαι, cõpositũ ἀνίσταμαι, deinde διανίσταμαι, participium διανιστάμενος.

¶πρᾳείᾳ) ὁ πρᾷος mitis, fœmininum autem ἡ πρᾳεῖα, τῆς πρᾳείας, τῇ πρᾳείᾳ, fit à nomine non admodûm usitato πραΰς, unde & uerbum πραΰνω, ut ab adiectiuo ὀξύς fœmininum ὀξεῖα, & uerbum ὀξύνω.

¶καθ' ἑαυτοῦ) κατὰ ἑαυτοῦ apostrophos est.

¶διαβολὰς) διαβάλλω caluminor, unde διαβολή per ο, de
Versu 5. ab imo. hoc Codice G 1. in συμβόλαια.

¶ὑποφέρων) φέρω, ὑποφέρω, participium ὑποφέρων.

" ¶καὶ πανταχοῦ ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπ' εἰκόνων εἰκόνα
" γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ παράδειγμα ἀποβλέποντες, τὸν ἐκεῖ-

θεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν σπουδάζουσι μεταθεῖναι φιλο- „
τέχνημα: οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἐσπουδακότα ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέ- „
ρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἱονεὶ πρὸς ἀγάλματά τινα „
κινούμενα καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν, καὶ τὸ „
ἐκείνων ἀγαθὸν οἰκεῖον ποιεῖσθαι διὰ μιμήσεως. „

¶ Et ubiq; quemadmodum pictores, quandò ex imaginibus imaginem pingunt, identidem ad exemplar respicientes, inde characterem ad suum ipsorum student transferre opificium: ita oportet & studentem seipsum omnibus partibus uirtutis efficere perfectũ, tanq̃ ad simulachra quædam mota & actuosa, uitas sanctorum respicere, & illorum bonum suũ facere per imitationem.

¶ Quemadmodum autem pictores, cùm imaginem ex imagine pingunt, exemplar identidẽ respectantes, liniamenta eius transferre conantur magno studio ad suum opificium; ita qui sese meditatur omnibus numeris uirtutis absolutum reddere, ueluti simulachra quædã spirãtia & actuosa, sanctorum uitas respicere oportet, probaq; opera illorũ sua imitando facere.

¶ ζωγράφοι) ζωγράφος pictor, à ζῶον & γράφω.
¶ γράφωσι) Subiunctiuus ut τύπτωσι.
¶ παράδειγμα) δείκνυω, tẽpora sumit à δείκω. pagi. 82. Fu- Versu 9.
tu. δείξω, Præt. act. δέδειχα, pas. δέδειγμαι, cõpo. παραδεί-
κνυω, παραδέδειγμαι, uerbale τὸ παράδειγμα exemplar. Pagi. 65.
¶ τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα) uim articuli positi cũ aduerbio Versu 8.
sic possis explicare, inde petitam aut desumptam for-
mam, pro quo Budæus dixit liniamenta eius.
¶ μεταθεῖναι) τίθημι, secundus Aoristus Infinitiui θεῖναι,
pagina. 47. compositum μετατίθημι, μεταθεῖναι. Versu 19.
¶ φιλοτέχνημα) φιλοτεχνέω opificiis excolendis studeo, à
φίλος & τέχνη, uerbale τὸ φιλοτέχνημα, à præterito passi.
¶ ἐσπουδακότα) σπουδάζω, σπουδάσω, ἐσπούδακα, particip. ἐσπου-
δακώς, τοῦ ἐσπουδακότος, τὸν ἐσπουδακότα.

¶πᾶσι) Datiuus pluralis à πᾶς παντός.

¶μέρεσι) τὸ μέρος, τοῦ μέρεος, τῷ μέρεϊ, τοῖς μέρεσι.

¶ἀπεργάσεσθαι) ἐργάζομαι. Futurũ ἐργάσομαι. Infinitiuus ἐργάσεσθαι, compositum ἀπεργάσεσθαι ab ἀπεργάζομαι.

¶τέλειον) τέλος finis, ὁ τέλειος perfectus.

¶οἱονεὶ) tanq̃, idem quod οἷον, ut ὥσπερ & ὡσπερεί.

Pagina 65 uersu. 8. ¶Ἀγάλματα) ἀγάλλω. Futurũ ἀγαλῶ. Præter. act. ἤγαλκα passiuum, ἤγαλμαι, uerbale τὸ ἄγαλμα, τοῦ ἀγάλματος.

¶κινούμενα) κινέω, passi. κινέομαι, crasis κινοῦμαι, participiũ κινούμενος, τὰ κινούμενα quæ mouentur, id est, uiua.

¶Ἔμπρακτα) πράττω, πράσσω, πέπραχα, πέπραγμαι πέπραξαι πέπρακται, uerbale πρακτός, deinde additur præpositio ἐν, ἔμπρακτος, qua uoce Gregorius Nazanzenus elegãter usus est in laudibus Athanasij, οὕτω γὰρ, inquit, ἀμφότερα συνηρμόσατο, καὶ εἰς ἓν ἤγαγε, καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον. sic enim utraq; coaptauit, atq; in unũ adduxit, actionem quietam, & quietem actuosam.

Ibidem Versu 21

¶οἰκεῖον) οἶκος domus, οἰκεῖος domesticus.

¶ποιεῖσθαι) ποιέομαι, Infinitiuus ποιέεσθαι, crasis ποιεῖσθαι, sumitur uox passiua in significatione actiua.

Ibidem Versu. 10. ¶Μιμήσεως) μιμέομαι, secunda persona Præteriti passiui μεμίμησαι, unde uerbale ἡ μίμησις, τῆς μιμήσεως. Hoc loco multas uoces transmisimus, partim quòd prius sint excussæ, partim etiam, quod inspecto Lexico facile fuerit ipsum thema reperire, cuiusmodi sunt εἰκόνων, Genitiu⁹ pluralis ab εἰκών, πυκνὰ à πυκνός. ἀποβλέποντες participiũ ab ἀποβλέπω, cuius simplex βλέπω. χαρακτῆρα ab ὁ χαρακτήρ, de quo supra. σπουδάζουσι tertia persona pluralis à σπουδάζω. ἀρετῆς Genitiuus ab ἀρετή. ἵνα à Nominatiuo τί. βίους ab ὁ βίος. ἁγίων ab ὁ ἅγιος. ἀποβλέπειν Infinitiuus ab ἀποβλέπω. & cætera, quæ parui sunt momenti. quapropter istiusmodi posthac, aut in totum omittemus, aut leui tantũ brachio, sic ut modò fecimus, simul omnia perstringemus, quæ ad eundem

locum pertinebunt.

¶ εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι, νεαρωτέραν τὴν ψυχὴν καὶ ἀκμαιοτέραν τῷ πρὸς θεὸν πόθῳ κεκινημένην παραλαμβάνουσι.

¶ Oratiões rursum lectiõibus succedẽtes, recẽtiorẽ animã & uegetiorẽ ad Deũ desiderio motã accipiũt.

¶ Iam uerò orationes lectionibus succedentes, recẽtiorem animam uegetioremq́ accipiunt, utpote desiderio Dei iam flagrantem.

¶ Ἀναγνώσεις) γινώσκω tẽpora sumit à γνόω. Futurũ γνώσω. Præteritũ acti. ἔγνωκα, passiuũ ἔγνωμαι ἔγνωσαι, uerbale est ἡ γνῶσις, τῆς γνώσεως. Accusatiuus pluralis τὰς γνώσεας, & per crasim γνώσεις, compositum ἀναγνώσεις. Nominatiuus ἡ ἀνάγνωσις lectio, ab ἀναγινώσκω lego. pag. 65. uersu. 10.

¶ Νεαρωτέραν) νέος, inde νεαρός, ut λίπος λιπαρός, πίνος πιναρός, ῥύπος ῥυπαρός, & cætera. comparatiuus ὁ νεαρώτερος, ἡ νεαρωτέρα, τὴν νεαρωτέραν.

¶ Ἀκμαιοτέραν) A substantiuis in α uel η, fiunt adiectiua in αῖος, βία βιαῖος, γέννα γενναῖος, sic ἀκμὴ ἀκμαῖος, cõparatiuus ὁ ἀκμαιότερος, ἡ ἀκμαιοτέρα, τὴν ἀκμαιοτέραν.

¶ κεκινημένην) κινέω, κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι, participium ὁ κεκινημένος, ἡ κεκινημένη, τὴν κεκινημένην.

Reliqua facilia sunt. εὐχαὶ Nominatiuus pluralis ab ἡ εὐχή. πάλιν aduerbiũ est. διαδεχόμεναι à διαδέχομαι, participium διαδεχόμενος, ἡ διαδεχομένη, plurale αἱ διαδεχόμεναι, simplex uerbũ est δέχομαι. ψυχὴν Accusatiuus ab ἡ ψυχή. πρὸς præpositio posita hic cum Accusatiuo θεὸν, cuius Nominatiuus ὁ θεός. πόθῳ Dtũs ab ὁ πόθος, desideriũ. παραλαμβάνουσιν tertia persona est pluralis nũeri à παραλαμβάνω, simplex λαμβάνω: additur aũt ν in παραλαμβάνουσιν, de quo pag. 16. in Institutio. Grãmaticis. Versu 10. ab imo.

¶ εὐχὴ δέ γε καλή, ἡ ἐναργῆ ἐμποιοῦσα τοῦ θεοῦ ἔννοιαν τῇ ψυχῇ. καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

 ¶ Oratio

¶ Oratio uerò bona, manifestam ingenerans Dei notionem animo. & hoc est Dei inhabitatio, in memoria habere insidentem in seipso Deum.

¶ Atqui est oratio illa bona, quæ compertam Dei notionem in animo ingenerat. Est uerò Dei inhabitatio, insidentem intus Deum memoria complecti.

¶ Δέγε) δὲ uerò, autem, at, cæterũ, porrò, uerũtamen, ut loco quadrat. additur γε adiectio syllabica δέγε, ut apud Latinos qui, in alioqui, atqui.

¶ ἐναργῆ) ὁ καὶ ἡ ἐναργής, τοῦ καὶ τῆς ἐναργέος, τὸν καὶ τὴν ἐναργέα, crasis ἐναργῆ, Primæ declinationis contractorum.

¶ ἐμποιοῦσα) participium fœmininum ab ἐμποιέω.

¶ ἐνοίκησις) οἰκέω, ἐνοικέω, ἐνοικήσω, ἐνῴκηκα, ἐνῴκημαι, ἐνῴκησαι,

Pag. 65. Versu 10. uerbale ablato incremento ἐνοίκησις.

¶ ἐνιδρυμένον) ἱδρύω, Futurũ ἱδρύσω, Præteritũ acti. ἵδρυκα, Passiuum ἵδρυμαι, Participiũ ἱδρυμένος, Accusatiuus τὸν ἱδρυμένον, compositum ἐνιδρυμένον. quòd si legatur ἐνιδρύμενον accentu in antepenultima, erit participiũ præsentis tẽporis, à passiuo uerbi in μι: nam ab ἱδρύω fit ἵδρυμι, passiuum ἵδρυμαι, compositum ἐνίδρυμαι, participium ἐνιδρύμενος, id est insidens.

„ ¶ οὕτω γινόμεθα ναὸς θεοῦ, ὅταν μὴ φροντίσι γηΐναις τὸ
„ συνεχὲς τῆς μνήμης διακόπτηται, μὴ δὲ τοῖς ἀπροσδοκήτοις
„ πάθεσιν ὁ νοῦς ἐκταράττηται: ἀλλὰ πάντα ἀποφυγὼν ὁ φι-
„ λόθεος, ἐπὶ θεὸν ἀναχωρῇ, ἐξελαύνων τὰ προκαλούμενα ἡμᾶς
„ εἰς ἀκρασίας πάθη, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετὴν ἄγουσιν ἐπιτηδεύ-
„ μασιν ἐνδιατρίβῃ.

¶ Ita efficimur templum Dei, quandò non curis terrenis assiduitas memoriæ interrumpitur, neq; improuisis perturbationibus mens turbatur: sed omnia effugiens amans Dei, ad Deum secedit, expellens prouocantes nos in intemperantiæ affectus, & ad uirtutem ducentibus studijs immoratur.

¶ Hacq; nos ratione templum Dei efficimur, quan-

dò nec terrenis curis perpetuus tenor memoriæ in-
terpellatur, nec improuisis perturbationibus intelle-
ctus tumultuatur: sed hæc omnia effugiẽs uir amore
Dei præditus, ad Deũ ipse secedit, tum affectus foras
quatiens, qui ad intemperantiam prouocãt: tum in ijs
studijs libenter uersans, quæ ad uirtutem ducunt.

¶ Ἀπροσδοκήτοις) δοκέω per ε, compositũ προσδοκάω, per
α, ut contrà συλάω per α, ἱεροσυλέω per ε. igitur προσδο-
κάω expecto, Futurũ προσδοκήσω, Præte. acti. προσδεδό-
κηκα, Passi. προσδεδόκημαι προσδεδόκησαι προσδεδόκηται, Pagi.65. Versu 12.
uerbale προσδόκητος, inde ἀπρόσδοκητος inexpectatus. Versu 10. ab imo.

¶ Ἀποφυγὼν) φεύγω, secundus Aoristus ἔφυγον, pagina 19.
participium φυγών, compositum ἀποφυγών ab ἀποφεύγω.

¶ Φιλόθεος) amans Dei, à φίλος & θεός, ut φιλάνθρω-
πος humanus, amans hominum, à φίλος & ἄνθρωπος.

¶ Ἀναχωρῇ) χωρέω, ἀναχωρέω, Subiunctiuus tertiæ perso-
næ ἐὰν ἀναχωρέῃ, crasis ἀναχωρῇ, ut ποιῇ.

¶ Προκαλούμενα) καλέω, καλέομαι, crasis καλοῦμαι, προκαλοῦ-
μαι, Participium προκαλούμενος.

¶ Ἀκρασίας) κεράννυμι tẽpora sumit à κεράω, Futu. κεράσω,
& elidendo ε dicit κράσω, Præteritũ act. κέκρακα, pas. κέ-
κραμαι, κέκρασαι, unde uerbale per α priuatiuũ ἡ ἀκρασία Pagi.65. Versu 10.
intemperantia, Accusatiuus pluralis τὰς ἀκρασίας.

¶ Ἐπιτηδεύμασιν) Datiuus pluralis à noĩe τὸ ἐπιτήδευμα,
quod est uerbale à præterito passiuo uerbi ἐπιτηδεύω.

¶ Ἐνδιατρίβῃ) τρίβω, διατρίβω, ἐνδιατρίβω. Subiunctiuus
tertiæ personæ est ἐνδιατρίβῃ.

¶ καὶ πρῶτόν γε πάντων σπουδάζειν προσήκει, περὶ τὴν τοῦ "
λόγου χρῆσιν μὴ ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ' ἐρωτᾶν μὲν ἀφιλονείκως, "
ἀποκρίνεσθαι δὲ ἀφιλοτίμως, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιαλε- "
γόμενον, ὅταν χρήσιμον λέγῃ, μὴ δὲ ἐπιθυμοῦντα τὸν ἑαυτοῦ λό "
γον ἐπιδεικτικῶς παρεμβάλλειν, μέτρα ὁρίζοντα λόγῳ καὶ ἀκοῇ. "

¶ Et primùm quidem omniũ, studere conuenit, cir
ca sermonis usum non imperitè habere, sed percun

ctari quidem citra contentionem, respondere autem sinè affectatione, non interpellantem differentem, quandò utile dicit, neq; desiderantem suum sermonem ostentando interserere, modos statuentem sermoni & auscultationi.

¶ Atq; imprimis quidem magno studio id comparandum habemus, scitè ut sermocinari possimus, ut nec contentiosius percunctemur, nec affectantius respondeamus, ut differenti non obloquamur, nec interfari atq; interpellare gestiamus absurda ostentatione, fastumq; præ se ferente, ut modum teneamus, & sermocinandi, & auscultandi.

" ¶ Πρῶτόν γε πάντων) γε Encliticū est. πρῶτον suplatiuus
" aduerbialis cum Genitiuo, ut nos, primò omnium.

Pagi.65. ¶ χρήσιν) ἡ χρῆσις uerbale Præteritū uerbi χράομαι utor.

Versu 10. ¶ Ἀμαθῶς) aduerbiū ab adiectiuo ἀμαθὴς. de quo supra.

¶ Ἀμαθῶς ἔχειν) aduerbium cum ἔχω sumpto neutraliter, pro eo quod est affectus sum, ἀμαθῶς ἔχω imperitè habeo, id est, imperitus & indoctus sum,

Versu 21. sic φιλέως ἔχω. Codice K 2.

¶ Ἐρωτᾶν) Infinitiuus ab ἐρωτάω.

¶ Ἀφιλονείκως) νεῖκος cōtentio, φιλόνεικος contentiosus ἀφιλόνεικος minimè contentiosus, aduerbium ἀφιλονείκως.

¶ Ἀφιλοτίμως) τιμὴ honor, φιλότιμος ambitiosus, & etiam qui magno studio & affectatè rem quampiam efficere nititur, ἀφιλότιμος minimè affectatus,

Pag.61. ἀφιλοτίμως aduerbium.

Versu 23. ¶ χρήσιμον) à secunda persona præteriti passiui uerbalia fiunt in ιμος, à χράομαι, κέχρησαι, inde χρήσιμος.

¶ Ἐπιθυμοῦντα) θυμός, θυμέω, ἐπιθυμέω, Participium ἐπιθυμέων ἐπιθυμέοντος, τὸν ἐπιθυμέοντα, crasis ἐπιθυμοῦντα.

¶ Ἐπιδεικτικῶς) δεικνύω. Futurum δείξω à δείκω, Præteritū actiuum δέδειχα, passiuum δέδειγμαι δέδειξαι δέδεικται.

Pagi.65. Versu 12. uerbale δεικτός, inde δεικτικός, compositum ἐπιδεικτικός,

κός, & aduerbium ἐπιδεικτικῶς à uerbo ἐπιδεικνύω.

¶Μανθάνειν δὲ ἀνεπαισχύντως, καὶ διδάσκειν ἀνεπιφθό- „
νως, καὶ εἴτι παρ᾽ ἑτέρου δεδίδακται, μὴ ἀποκρύπτειν, ὥσπερ „
αἱ φαῦλαι τῶν γυναικῶν, αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, ἀλλὰ „
κηρύσσειν εὐγνωμόνως τὸν πατέρα τοῦ λόγου. „

¶Discere autem sinè pudore, & docere sinè inuidia, & siquid ab alio doctum est, non occultare, quemadmodum improbæ mulierum, notha supponentes, sed prædicare gratè patrem sermonis.

¶Neq; uerò ad discendum uerecundum esse oportet, nec ad docendum malignum, quod ab alio tute didiceris, nequaq̃ clam habendum, cuiusmodi facere mulieres improbæ solent, quæ ex alijs ipsæ quæsitos liberos uiris suis tollendos subijciunt, patrem ementientes. autorem uerò ipsum prodere grata commemoratione decet, uerumq; ipsius scientiæ parentem.

¶ Μανθάνειν) quatuor sunt infinitiui in hac oratione, qui pendent ab impersonali prius posito προσήκει.

¶ Ἀνεπαισχύντως) αἰσχύνομαι erubesco, Præteritum ᾔσχυμμαι ᾔσχυνσαι ᾔσχυνται, uerbale αἰσχυντός, composi- Pagi.65.
tum ἐπαίσχυντος ab ἐπαισχύνομαι, deinde per α priua- Versu 12.
tiuam particulam, ἀνεπαίσχυντος, aduerbium ἀνεπαισχύντως. additur autem litera ν propterea quòd ἐπαίσχυντος incipitur à uocali.

¶ Ἀνεπιφθόνως) φθόνος inuidia, ἐπίφθονος inuidus, & per α priuatiuum ἀνεπίφθονος minimè inuidens.

¶Δεδίδακται) Tertia psona preteriti passiui à διδάχω: nam ab hoc themate sumit sua tẽpora διδάσκω doceo.

¶ Φαῦλαι τῶν γυναικῶν) improbæ mulierũ, hoc est, improbæ mulieres. quoduis Adiectiuũ Genitiuo iungi po- „
test tanq̃ partitiuum ut Grammatici uocant. pag. 93. „ Versu 4.

¶ Εὐγνωμόνως) γνώμη animus, uoluntas, εὐγνώμων gratus, τοῦ εὐγνώμονος, τῶν εὐγνωμόνων, aduerbium εὐγνωμόνως grato & candido animo.

,, ¶ τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος προτιμητέος, ὡς μήτε διαφεύ-
,, γειν τὴν ἀκοὴν ὑπὸ σμικρότητος, μήτε φορτικὸν εἶναι τῷ μεγέ-
,, θει τῆς διατάσεως.

¶ Intentio porrò uocis mediocris præferenda, ut neq; effugiat aurem præ exilitate, neq; odiosa sit magnitudine contentionis.

¶ Vocis porrò intentio mediocritate temperanda est, ut nec exilior fallat aures, nec contentior odiosa radat offensione.

¶ προτιμητέος) τιμάω, τιμήσω, τετίμηκα, τετίμημαι τετίμησαι
Pagi.65 Versu 14. τετίμηται, uerbale τιμητέος, compositum προτιμητέος à προτιμάω eligo, probo, præfero.

,, ¶ σμικρότητος) μικρός uel σμικρός, nam plurima sunt
,, apud Græcos διττολογούμενα, id est, quæ duobus mo-
Versu 8. ab imo. dis efferũtur, ut scripsimus pagina 84. in uerbo θέλω. à σμικρός fit ἡ σμικρότης, τῆς σμικρότητος.

¶ φορτικός) ὁ φόρτος onus, φορτικός onerosus, molestus.

Versu. 20. ¶ εἶναι) esse ab εἰμί sum pagina. 75.

¶ μεγέθει) crasis ex μεγέθεϊ, Datiuꝰ à Noĩatiuo τὸ μέγεθος.

Pagi. 65. uersu 10. ¶ διατάσεως) τείνω, τενῶ, τέτακα, τέταμαι τέτασαι, uerbale ἡ τάσις, compositum διάτασις, τῆς διατάσεως, à διατείνω.

,, ¶ Προεξετάζοντα δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ ῥηθησόμενον, οὕτω δημοσιεύειν
,, τὸν λόγον, εὐπροσήγορον ἐν ταῖς ἐντεύξεσι, γλυκὺν ἐν ταῖς
,, ὁμιλίαις, οὐ διὰ τῆς εὐτραπελίας τὸ ἡδὺ θηρώμενον, ἀλλὰ διὰ
,, τῆς εὐμενοῦς παρακλήσεως τὸ προσηνὲς ἔχοντα, πανταχοῦ τὸ τρα-
,, χὺ, κἂν ἐπιτιμῆσαι δέοι, ἀπωθούμενον.

¶ Prius expendentem autem in seipso dicẽdũ, ita publicare sermonẽ, comiter appellantem in cõgressibus, suauem in conuersationibus, non per scurrilitatem uoluptatem uenantem, sed per beneuolam adhortationem, mansuetudinem habẽtem, ubiq; asperitatẽ, etiam si obiurgare oporteat, reijcientem.

¶ Expendendum prius quid dicturus sis, atq; ita demũ ædendum & prouulgãdum. At uerò in con-

greſſibus comiter appellare oportet, atq; in conſuetu dine ſuauem ſe præbere, non etiam uoluptatem face-toſis ſermonibus aucupari: adhortationum uerò beni gnitate, clementiæ ac manſuetudinis opinio colligen-da eſt. Nuſquam acerbum ſe præbere conuenit, etiã ſi obiurgatione opus ſit.

¶ προεξετάσαντα) ἐτάζω. Futurũ ἐτάσω. Aoriſtus pri-mus ἤτασα, partici. ἐτάσας, cõpoſi. ἐξετάσας, deinde προε-ξετάσας à προεξετάζω.

¶ ῥηθησομένου) Inuſitatum ῥάω dico, ῥήσω, ἔῤῥηκα, ἔῤῥημαι ἔῤ-ῥησαι ἔῤῥηται, ἐῤῥήθην, ῥηθήσομαι, ῥηθησόμενος, participium primi Futuri paſſiui.

¶ οὕτω δημοσιεύειν) ſubaudi δεῖ oportet, aut προσήκει cõ "
uenit, quod antè præceſſit. Cæterũ οὕτω cũ Infinitiuo "
pulchrè ponitur poſt aliquod participiũ, ut hoc loco. "

¶ Δημοσιεύειν) Δῆμος populus, δημόσιος publicus, δημοσι-εύω publicum reddo & euulgo. Cæterum illa in ευω, partim actiuè, partim neutraliter uſurpantur: quædã utroq; modo, quædam in uoce tantum paſſiua.

¶ εὐπροσήγορον, γλυκὺν, &c.) hi omnes Accuſatiui refe-rendi ſunt ad Infinitiuũ orationis præcedentis. opor tet quẽq;, ubi prius expenderit quid ſit dicendũ, ita demum proferre ſermonẽ, ipſum, inquam, εὐπροσήγο-ρον, hoc eſt, comiter appellantem, ſimulq; γλυκὺν, id eſt, ſuauem, & ita in cæteris Accuſatiuis, quaſi ſubaudia-tur participium uerbi ſubſtãtiui, nempe ὄντα, id eſt exi ſtentem, ut ita loquamur. id quod ut melius percipia-tur, mutemus orationis faciem, & pro Infinitiuo col-locemus modũ finitũ, pro Accuſatiuo Nominatiuũ, hoc pacto: oportet ut, ubi quid dicendum ſit, expen-derit, ita demũ ſermonem proferat, ipſe, inquã, ſimul exiſtens comis in congreſſu, ſuauis in conſuetudine, &c. Eſt enim hic oratio in longum producta multitu dine Accuſatiuorum, qui in diuerſis membris poſiti,

tamen ad eandem pertinent periodum, id quod interpres mutauit, cõuersis membris in clusulas, ideoq; singulis ferme uerbum oportet, addidit, aut aliud consimilis significationis.

¶ εὐπροσήγορον) ab ἀγορὰ fit προσηγορέω, saluto, appello, & προσήγορος, unde εὐπροσήγορος qui nõ grauatim salutat.

Pagi.65. Versu 10. ¶ ἐντεύξεσι) ἡ ἔντευξις colloquiũ, congressus, uerbale ab ἐντυγχάνω, simplex τυγχάνω, quod tẽpora sumit à τεύχω.

¶ γλυκεῖ) Accusatiuus ab ὁ γλυκύς, τοῦ γλυκέος.

¶ ὁμιλίαις) Nominatiuus est ἡ ὁμιλία, à nomine ὅμιλος.

¶ ἡδὺ) ὁ ἡδύς suauis, τὸ ἡδύ suaue, & suauitas substãtiuè.

¶ θηρώμενον) θήρ θηρός fera, θήρα uenatio, θηράω & θηράομαι uenor, aucupor, crasis θηρῶμαι, partici. θηρώμενος.

¶ εὐμενοῦς) μένος animus, δυσμενής inimicus, maleuolus: εὐμενής beneuolus, amicus, Genitiuus εὐμενέος, crasis autem εὐμενοῦς, Primæ declinationis contractorum.

Versu 3. ab imo. ¶ παρακλήσεως) καλέω. Fut. καλέσω aut καλήσω. pag. 45. præteritũ act. κέκληκα per syncopen pro κεκάληκα, passiuũ

pag. 65. uersu. 10. κέκλημαι κέκλησαι, uerbale ἡ κλῆσις, compositum ἡ παράκλησις, τῆς παρακλήσεως, à παρακαλέομαι.

¶ προσηνὲς) αἶνος laus, inde adiectiuum ἀπηνής sæuus, immitis, crudelis, quasi ἄπο uel ἄποθεν αἴνου, id est, procul à laude. nihil enim magis inuisum populo q̃ crudelitas, ex αἶνος aũt eliditur iota, & α migrat in η: contrarium est προσηνὴς mitis, mansuetus, placidus. Nã in huiusmodi compositionibus, ἀπο & προς sæpenumerò cõtraria sunt, ut ἀπόθετος reiectus, πρόσθετος ascitus. Igitur à προσηνής neutrum est τὸ προσηνές captum substantiuè pro mansuetudine.

¶ τὸ προσηνὲς ἔχοντα) Interpres τὸ προσηνὲς ἔχειν interpretatur mãsuetudinis opinionẽ colligere. Nã ἔχειν nõ tantùm significat habere, sed etiã præbere & præstare, quasi dicat Basilius, benigna adhortatiõe præbẽdã & præstandã esse morũ mãsuetudinẽ & clementiam.

¶τὸ τραχὺ) asperũ.i.asperitatẽ, à masculino ὁ τραχύς.
¶κἂν) per crasim, pro καὶ ἂν, uide pagina 75. Versu 9.
¶ἐπιτιμῆσαι) τιμή, inde τιμάω. Fut. τιμήσω, Aoris. pri. ἐτίμησα. Infin. τιμῆσαι, inde ἐπιτιμῆσαι ab ἐπιτιμάω increpo.
¶Δέοι) δεῖ oportet per crasim à δέει. Optatiuus autem δέοι citra crasim effertur, nec dices δοῖ pro δέοι.
¶Ἀπωθούμενον) ὠθέω, compositum ἀπωθέω, & deponentaliter ἀπωθέομαι, crasis ἀπωθοῦμαι repello, reijcio.

¶προκαταλαβὼν γὰρ ἑαυτὸν διὰ ταπεινοφροσύνης, οὕτως εὐπαράδεκτος ἔσῃ τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας. ››

¶Præoccupans enim teipsum per humilitatem, ita facile acceptus eris indigenti curatione.

¶Ita enim maximè castigando acceptus eris, si infra fastigium tuum descendens id feceris.

¶προκαταλαβὼν) λαμβάνω tempora sumit à λήβω. secundus Aoristus ἔλαβον, partici. λαβών, composi. καταλαβών à καταλαμβάνω, id est, occupo, complector, inuado, & etiam idem quod reum perago. quasi dicat Basilius, si prius ipse te per modestiam tanq̃ reum iudicaueris, nec te immunẽ à culpa duxeris: sed uelut commun ẽ miseriam apud alterũ miseratus fueris, facilius admittetur adhortatio tua, quippe qui non uidearis alterũ arroganter increpare, sed cõmunẽ casum dolere. à καταλαμβάνω fit προκαταλαμβάνω, præoccupo, Aorist. secun. προκαταλαβών. Cæterum haud scio, num Budæus legerit προκαταλαβών, an potius προκαταβαλών, id est, prius deijciẽs: siquidẽ uertit, infra fastigiũ tuũ descẽdẽs, tanq̃ à uerbo καταβάλλω deijcio, demitto, unde & καταβεβλημένος abiectus, de quo postea.
¶ἑαυτὸν) teipsum: nã etiã est secundæ personæ. pa. 60 Versu 11.
¶ταπεινοφροσύνης) ταπεινὸς humilis, ταπεινόφρων modestus humilia de se sentiens, τοῦ ταπεινόφρονος, inde ἡ ταπεινοφροσύνη modestia animi, per syncopen pro ταπεινοφρονοσύνη, Codice I 6. in σωφροσύνη. Versu 6

Pagi.65. Versu 12. ¶ εὐπαράδεκτος) Δέχομαι, Δέξομαι, Δέδεγμαι, Δέδεξαι, Δέδεκται uerbale Δεκτός, compositum παράδεκτος, à παραδέχομαι, inde εὐπαράδεκτος, qui facile suscipitur & admittitur.

¶ πολλάκις δὲ χρήσιμος ἡμῖν καὶ ὁ τοῦ προφήτου τρόπος τῆς ἐπιπλήξεως, ὃς τῷ Δαβὶδ ἁμαρτόντι, οὐ παρ' ἑαυτοῦ ἐπήγαγε τὸν ὅρον τῆς καταδίκης, ἀλλ' ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, αὐτὸν ἐκεῖνον ἐκάθισε τοῦ ἰδίου κριτὴν ἁμαρτήματος, ὥστε αὐτὸν καθ' ἑαυτοῦ προεξενεγκόντα τὴν κρίσιν, μηδὲν ἔτι μέμφεσθαι τὸν διελέγξαντα.

¶ Plerunque uerò utilis nobis & prophetæ modus increpationis, qui Dauid peccanti non à semetipso impegit modum damnationis, sed suppositione personæ usus, ipsum illum cõstituit proprij iudicem peccati. adeò ut ipse aduersus semetipsum pronuncians iudicium, nihil iam succenseret increpanti.

¶ Plerunque uerò conducibilis nobis erit ea increpandi ratio, quam propheta secutus est, qui peccati reo Dauidi non à semetipso impegit damnationis modum, sed accersita persona utens, iudicem illum ipsum in proprio crimine æstimando constituit. adeò præiudicio in sese facto, nihil ille deinde habuit, quod succenseret increpanti.

¶ πολλάκις) πολλός multus, πολλάκις sæpius, Δέκα decem, Δεκάκις decies, ἑπτὰ septem, ἑπτάκις septies, πέντε quinque, πεντάκις, ἓξ sex, ἑξάκις, & ita in cæteris.

¶ προφήτου) φημὶ dico, πρόφημι prædico, cõiugationẽ eius
Versu 12. Pagi.65. uide pag.78. tempora sumuntur à φάω, φήσω, πέφηκα, πέφημαι πέφησαι πέφηται), inde compositum προπέφηται), uerbale ὁ προφήτης propheta, τοῦ προφήτου Primæ declinationis.

Versu 12. Ibidem ¶ ἐπιπλήξεως) πλήττω, πλήξω, πέπληχα, πέπλημαι πέπληξαι, unde ἡ πλῆξις, compositum ἐπίπληξις, γενι. ἐπιπλήξεως,
Versu 10. à uerbo ἐπιπλήττω increpo.

¶ Δαβίδ) Historia est secundi Regum capite. 12.

Versu 2. ab imo. ¶ ἁμαρτόντι) ἁμαρτάνω pecco, tempora sumit ab ἁμαρτέω, pagi.79. Futurum ἁμαρτήσω, Aoristus primus ἡμάρτησα,

Aoristus secundus ἥμαρτον: de cuius formatione pagina 44. parti. ὁ ἁμαρτών, τοῦ ἁμαρτόντος, τὸν ἁμαρτόντα. Versu 1.

¶ ἐπήγαγε) ἄγω, secū. Aoris. ἦγον, Attice ἤγαγον, pagi.79. Versu 12. cōpositum ἐπάγω, secū. Aoristus. ἐπήγον ἐπήγαγες ἐπήγαγε.

¶ καταδίκης) ἡ δίκη, inde καταδίκη suppliciū, condēnatio.

¶ ὑποβολῆ) ὑποβάλλομαι propono & tanq̄ fingo, inde uerbale ἡ ὑποβολὴ suppositio, & tanq̄ fictio.

¶ χρησάμενος) χράομαι, Futurum χρήσομαι, Aoristus primus medius ἐχρησάμην, Participium χρησάμενος.

¶ ἐκάθισε) ab ἕω sedeo fit ἵζω pleonasmo literæ ζ. Solet autē propter pleonasmū conuerti ε in ι, τέκω τίκτω, ῥέπω ῥίπτω, μένω μίμνω. sic ab ἕω fit ἵζω, inde compositum ex præpositione κατὰ, quod magis receptum est καθίζω, Futu. καθίσω, Aoris. pri. ἐκάθισα ἐκάθισας ἐκάθισε. fitq́ augmentum antè præpositionem, quòd cōpositum nihil addat ad significationē. pagi.70. Est autē καθίζω in- Versu 12. terdū neutrū, id est, sedeo, interdū actiuum, id est, col- ab imo. loco, cōstituo, & sedere facio. hoc loco capitur actiuè.

¶ κριτῶ) κρίνω, iudico, Futu. κρινῶ, Præte. act. κέκρικα, Pass. Pagi.65. κέκριμαι κέκρισαι κέκριται, uerbale ὁ κριτὴς iudex. Versu 12.

¶ ἁμαρτήματος) ἁμαρτάνω, Futurū ἁμαρτήσω ab ἁμαρτέω, Præteritum actiuum ἡμάρτηκα, Passiuum ἡμάρτημαι, uer- Ibidem Versu 8. bale nomen τὸ ἁμάρτημα, τοῦ ἁμαρτήματος.

¶ ὥστε) ponitur cum Infinitiuo, nempe μέμφεσθαι. Codi H 5. Versu 7.

¶ προεξενεγκόντα) φέρω, secundus Aoristus ἤνεγκον ab ἐνέγκω, Participium ὁ ἐνεγκὼν, τοῦ ἐνεγκόντος, τὸν ἐνεγκόντα, compositum ἐξενεγκὼν ab ἐκφέρω, deinde προεξενεγκὼν à προεκφέρω, id est, prius effero & pronuncio.

¶ κρίσιν) ἡ κρίσις, τῆς κρίσεως uerbale à κρίνω.

¶ ἐξελέγξαντα) ἐλέγχω, Futu. ἐλέγξω, Aorist. pri. ἤλεγξα, Particip. ἐλέγξας, compositum ἐξελέγξας ab ἐξελέγχω.

¶ Ἕπεται δὲ τῷ ταπεινῷ καὶ καταβεβλημένῳ φρονήματι, ὄμμα σύννουν καὶ εἰς γῆν συννενευκὸς, σχῆμα ἠμελημένον, κόμη αὐχμηρὰ, ἐσθὴς ῥυπῶσα, ὥστε ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ'

„ περιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν περιφαίνεσθαι.

¶Comitatur autem humiles atque abiectos animos, oculus tristis, & in terram innuens, habitus neglectus, coma squalida, uestis sordida, ita ut quæ faciunt lugentes secundum studium, ea ex spontaneo in nobis appareant.

¶Et consentaneus quidem fuerit summissis atque abiectis animis, tristis oculus atque deorsum uergens, habitus neglectus, squalida coma, uestis sordida. adeò quæ lugentes consultò meditatoque faciunt, ea suapte animi sponte in nobis, & ueluti habitu temerario, extitisse uideri debent.

¶ἕπεται) ἕπομαι sequor, comes sum, Datiuo iungitur.

¶καταβεβλημένων) βάλλω, Futurū βαλῶ, Præt. act. βέβληκα, pag. 81. Passi. βέβλημαι, Parti. βεβλημένος, compo. καταβεβλημένος abiectus, à καταβάλλω deijcio, demitto.

Versu 19.

Pagi. 65. Versu 8.

¶ὄμμα) ὄπτομαι, præteritū pass. ὦμμαι, uerbale τὸ ὄμμα.

¶συγνόν) Multa nomina fiunt ab Aoristo secundo, eiusque seruant penultimam, & characteristicon. πείθω ἔπιθον πιθανός, sic à συζω, Futurum συξω, Aoristus secundus ἔσυγον, nomen συγανός, sed per syncopen dicitur συγνός tristis.

¶συννενευκός) νεύω, νεύσω, νένευκα, Participium ὁ νενευκώς, neutrum τὸ νενευκός, compositum συννενευκός à συννεύω.

¶σχῆμα) ἔχω quædam tempora sumit à σχέω, σχήσω, ἔσχηκα, ἔσχημαι, uerbale τὸ σχῆμα.

Ibidem.

¶ἠμελημένον) ἀμελέω, Futurum ἀμελήσω, Præteritū acti. ἠμέληκα, Passiuum ἠμέλημαι, Participium ἠμελημένος.

¶αὐχμηρά) αὐχμή squalor, inde adiectiuum αὐχμηρός.

¶ἐσθής) ἕω induo, Futurū ἕσω. Preteriū act. εἷκα, passi. εἷσμαι εἷσαι εἷσαι, unde ἐσής uerbale. ut autem ab ἀργός fit ἀργής ἀργῆτος, & à γυμνός γυμνής γυμνῆτος, sic ab ἐσός fieret ἐσής ἐσῆτος, sed tenuis τ, migrat in aspiratam θ, quod pensatur prima syllaba, ubi uertitur ἑ aspi-

Ibidem uersu 12.

 ratum

ratum in ε tenue, dicimusq; ἡ ἐσθής, τῆς ἐσθῆτος uestis.
¶ ῥυπῶσα) participiũ fœmininũ, à ῥυπάω, ut βοάω, βοῶσα.
¶ κατ᾽ ἐπιτήδευσιν) secũdũ studiũ, id est, studiò, cõsultò.
¶ ἐπιτήδευσιν) ἡ ἐπιτήδευσις, uerbale ab ἐπιτηδεύω. Ibidem 10
¶ Αὐτομάτου) obsoletum est uerbũ μάω, id est, promptus sum, unde μεμαώς, pagina 57. finge uerbum in μι, μίμημι, Futurum μήσω, Præteritum acti. μέμηκα, Passiuum μέμαμαι μέμασαι μέμαται, uerbale ματός, quasi dicas promptus, inde αὐτόματος ultroneus, spontaneus, suapte natura promptus, nec aliunde adhibita cura ascitus. ἐκ τοῦ αὐτομάτου fiunt, quæ sua sponte eueniunt, quasi per se, nullla extrinsecus aduocata causa. Versu 21. Pagi. 65. uersu 21

¶ χιτὼν διὰ ζώνης προσεσαλμένος τῷ σώματι, τὸ μέντοι ”
ζῶσμα μήτε ἄνω τῶν λαγόνων, γυναικῶδες γάρ, μήτε χαῦ- ”
νον, ὥστε διαῤῥεῖν τὸν χιτῶνα, βλακικὸν γάρ. ”

¶ Tunica per cingulum astricta corpori:ueruntamen cinctus neq; supra ilia, muliebre enim: neq; laxus ut diffluat tunica, desidiosum enim.

¶ Tunica cinctu appressa sit corpori & astricta. Cinctus neq; muliebrem in modum ilia exuperet, neq; prælaxus fluxam tunicam efficiat.

¶ προσεσαλμένος) σέλλω, σελῶ, ἔσαλκα, ἔσαλμαι, Participiũ ἐσαλμένος, compositum προσεσαλμένος, à προσέλλω succingo, astringo, scribiturq; per unicum σ.
¶ ζῶσμα) ζωννύω cingo, Futurum ζώσω, Prætertum act. ἔζωκα, passiuum ἔζωσμαι, uerbale τὸ ζῶσμα.
¶ λαγόνων) ὁ λαγών, τοῦ λαγόνος, id est, ilia.
¶ γυναικῶδες) ἡ γύναιξ, τῆς γυναικός. inde ὁ καὶ ἡ γυναικώδης, hic & hæc muliebris, τὸ γυναικῶδες.
¶ διαῤῥεῖν) ῥέω, Infinitiuus ῥέειν, crasis ῥεῖν, compsitum διαῤῥεῖν à διαῤῥέω per geminum ῤῥ. Pagina 87. Versu 13.
¶ βλακικὸν) ὁ βλάξ, τοῦ βλακός, mollis, unde ὁ βλακικός mollis & piger, & q torpore desidet, pro quo posuimus nomẽ disidiosum, ut numero Græcorum responderemus.

" ¶ Καὶ τὸ βάδισμα μήτε νωθρὸν, ὡς ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς κατηγο-
" ρεῖν, μὴ δ᾽ ἂν σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, ὡς ἐμπλήκτους αὐ-
" τῆς τὰς ὁρμὰς ὑποφαίνειν.

¶ Et incessus neque segnis, ut dissolutionem animi declaret, neque rursus uehemens & incitatus, ut consternatos ipsius impetus significet.

¶ Incessus esto nec segnis, ne animũ dissolutum declaret, nec rursus uehemens insolenterq́ incitatus, ne cõsternatos impetus animi significet.

¶ Βάδισμα) βαδίζω. Futurum βαδίσω. Præteritũ acti.
Pagina 65 uersu. 8. βεβάδικα, passiuum βεβάδισμαι, uerbale τὸ βάδισμα.
¶ Ἔκλυσιν) λύω. Futu. λύσω. Præt. acti. λέλυκα, passi. λέλυμαι λέλυσαι, uerbale ἡ λύσις, composi. ἔκλυσις ab ἐκλύω.
Ibidem Versu. 10. ¶ Κατηγορεῖν) ab ἀγορὰ fit uerbum κατηγορέω mutatione α in η. Infinitiuus κατηγορέειν, crasis κατηγορεῖν. quod uerbũ non solùm significat accusare, sed etiam demonstrare, delarare, ut arguo apud Latinos, degeneres animos timor arguit, id est, demonstrat, ostendit.

vergilij locus expositus

¶ Σεσοβημένον) σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα, σεσόβημαι, participium σεσοβημένος, turbulentus & concitatus à uerbo σοβέομαι turbulenter ingredior, & obuiã quenq́ submoueo, & protrudo.

¶ Ἐμπλήκτους) πλήττω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγμαι πέπληξαι πέπληκται, uerbale ὁ πληκτός. & cum ἐν præpositio-
Ibidem Versu 12 ne ἔμπληκτος.

" Cæterum in hac Epistolæ parte geminũ est ὡς, id est,
" ut, & tamen Budæus utroque loco posuit ne, propter-
" ea quòd in huiusmodi orationibus, idem efficere so-
" let negatio quod & affirmatio.

" ¶ Σκοπὸς ἐσθῆτος εἷς, κάλυμμα εἶναι σαρκὸς, πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὐταρκες.

¶ Scopus uestis unus, operimentũ esse carnis, cõtra hyemem & æstatem sufficiens.

¶ Vnum modò sit uestitus propositum, operimẽtũ

 ut exi-

ut exiſtat, ab æſtus frigoriſq́ iniuria corpus aſſerere aptum & idoneum.

¶κάλυμμα) καλύπτω, καλύψω, κεκάλυφα, κεκάλυμμαι, uerbale τὸ κάλυμμα. Pagina 65 uerſu. 8.

¶σαρκὸς) ἡ σάρξ, τῆς σαρκός, caro carnis.

¶αὐτάρκες) ἀρκέω ſufficio, αὐτός ipſe, hinc ὁ καὶ ἡ αὐτάρκης, qui ipſe ſibi ſufficit, ſufficiens, externis adminiculis nõ indigens, ſed ſua ipſius ſorte contentus, neutrum τὸ αὔταρκες accẽtu in antepenultima, ut dictum de Vocatiuo ὦ δημόσθενες à Nominatiuo ὁ δημοσθένης. pa.91. Verſu 17.

¶μήτε δὲ ἐν χρώματι τὸ ἀνθηρὸν διωκέσθω, μήτε ἐν τῇ κατα- ”
σκευῇ τὸ λεπτὸν καὶ μαλακόν. τὸ γὰρ τὰς ἐν ἐσθῆτι εὐχροί- ”
ας περισκοπεῖν, ἴσον ἐστὶ γυναικείῳ καλλωπισμῷ, ὃν ἐκεῖναι ”
ἐπιτηδεύουσιν, ἀλλοτρίῳ ἄνθει παρειὰς καὶ τρίχας ἑαυτῶν κα- ”
ταβάπτουσαι. ”

¶Neq́ uerò in colore amœnitas exquiratur, neq́ in ſtructura tenue & molle. Nã in ueſte nitidos colores circũſpicere, æquale eſt muliebri ornamento, quod illæ affectant, extraneo flore malas & crines ſuos ipſarum intingentes.

¶Colorum amœnitates ne exquirantur, nec opificiorũ delitiæ prætenues ac molliculæ. Etenim in ueſte pigmentorũ lauticias conſectari, perinde eſt atq́ ſi muliebrem comptum nobis accommodemus, quẽ magno illæ ſtudio ſibi aptare ſolent, accerſitis lenocinijs crines malaſq́ inficientes.

¶χρώματι) χρόω uel χρώω obſoletũ uerbum. Futurum χρώσω. Præteritũ act. κέχρωκα, paſſiuum κέχρωμαι, uerbale τὸ χρῶμα color, τοῦ χρώματος, τῷ χρώματι. Vt autẽ thema reperiamus tametſi obſoletũ, præſtat ſurſum aſcẽdere hoc pacto: χρώματι Datiuus eſt, Genitiuus autem χρώματος, Nominatiuus τὸ χρῶμα: neutra uerò in μα ſunt nomina uerbalia, quæ deducuntur à prima perſona præteriti paſſiui ablato incremento, & conuerſo Pagi.65. Verſu 8.

μαι in μα: fit igitur χῶμα à κέχωμαι, quod formatur ab actiuo præterito κέχωκα, erit ergo Futurũ χώσω. præsens, nec tertiæ potest esse cõiugationis, nec quar-

Pagi. 24. uersu 10. ab imo. tæ: illic enim præteritũ passiuum assumit σ ante μαι, ut à πείθω, πείσω, πέπεισμαι, à φράζω φράσω, πέφρασμαι. qua lege diceretur τὸ χῶσμα à Præterito κέχωσμαι. erit igitur præsens Sextę coniugationis χώω: nam in hac coniugatione non omnia sumunt σ ante μαι: aut erit præsens χόω & per crasim χῶ in Tertia circũflexorum. In coniugationibus autem circũflexorũ, quan„ do penultima Præteriti actiui est longa, nõ assumitur

Versu 7. ab imo. „ σ, ut scripsimus in Institutiõibus pagi. 44. diciturq; χῶμα per ω, non χόμα per ο. Præteritum igitur passiuum, unde hoc uerbale proficiscitur, est κέχωμαι per ω. quod si scriberetur ο paruum, diceremus κέχοσμαι, & inde uerbale τὸ χόσμα, interiecta litera σ.

¶ Ἀνθηρὸν) ἄνθος flos, ἀνθηρός floridus, iucundus, amœnus, τὸ ἀνθηρόν amœnum, substantiuè amœnitas.

¶ Διωκέσθω) διώκω persequor, sector, studiosè affecto, passiuum διώκομαι. Imperatiuus διώκου διωκέσθω.

¶ Κατασκευῇ) Datiuus à κατασκευή, simplex ἡ σκευή.

¶ Λεπτὸν) λέπω decortico. Futurum λέψω. Præteritũ

Pagi.65 Versu. 12. λέλεφα, passiuum λέλεμμαι λέλεψαι λέλεπται, uerbale λεπτός tenuis, minutus, quasi decorticatus.

¶ Λεπτὸν καὶ μαλακὸν) utrũq; adiectiuum, & in genere neutro capitur hic substantiuè.

¶ Ἶσον) ἶσος æqualis. interdum iota est breue, tũ scribitur ἴσος accẽtu acuto. interdum producitur, & scri„ bimus ἶσος circũflexè, quia longa ante breuem finalẽ

Versu 19. circũflectitur, ut ἑσῶτος. pagina 90.

¶ Γυναικείῳ) ἡ γυνὴ, τῆς γυναικός. inde fit adiectiuũ in ειος, ὁ γυναικεῖος muliebris.

¶ Καλλωπισμῷ) κάλλος pulchritudo, ὢψ ὠπός facies. hinc uerbum καλλωπίζω excolo, accuratè orno. Futurum

καλλωπίσω. Præte. acti. κεκαλλώπικα. passi. κεκαλλώπισμαι uerbale ὁ καλλωπισμός Secundæ declinationis. Pagina 65 uersu. 8.

¶ Ἀλλοτρίῳ) ἄλλος alius, ἀλλότριος alienus, ascititius.

¶ Ἄνθει) τὸ ἄνθος, τοῦ ἄνθεος, τῷ ἄνθεϊ, crasis ἄνθει.

¶ Τρίχας) ἡ θρίξ, τοῦ τριχός per τ, pag. 8. Accusatiuus pluralis τὰς τρίχας accētu in priore syllaba, pagina. 91. Versu 16. Versu 9

¶ Ἀλλὰ μὴν καὶ παχύτητος οὕτως ἔχειν ὁ χιτὼν ὀφείλει, ὡς μὴ δεῖσθαι κοινωνοῦ πρὸς τὸ θάλπειν τὸν ἐνδυόμενον. ››

¶ Atqui & crassitudine sic habere tunica debet, ut ne indigeat socio ad fouendum indutum.

¶ Tunica sit eousque crassa, ut alio opus non sit integumento ad calefaciendum corpus ea contectum.

¶ Ἀλλὰ μὴν) at uerò, enimuero, atqui.

¶ παχύτητος) ὁ παχύς crassus, inde substantiuum ἡ παχύτης, τοῦ παχύτητος crassitudo.

¶ παχύτητος οὕτως ἔχειν) eleganter Genitiuus additur, quoties ἔχω ponitur cum aduerbijs. Lucianus ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν. In cuiusmodi orationibus subaudias ἕνεκα uel χάριν, quæ crebrò in Genitiuis intelliguntur, γένους οὕτως εἶχε, tali erat genere, id est, sic se habebat, quod ad genus attinet. παχύτητος οὕτως ἔχειν ὀφείλει, quantum ad crassitudinem pertinet, sic se habere debet. ››

¶ Δεῖσθαι) crasis ex Infinitiuo δέεσθαι, à δέομαι indigeo.

¶ πρὸς τὸ θάλπειν) ad fouēdū, uel calefaciendū. est Infinitiuus pro gerūdio. Codi. B 5. in πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι. Ver. 2. ab imo.

¶ ἐνδυόμενον) δύω, ἐνδύω, ἐνδύομαι induor, participiū præsentis temporis ὁ ἐνδυόμενος qui induitur.

¶ ὑπόδημα δὲ τὸ εὐτελὲς μὲν κατὰ τὴν ἀξίαν, ἀνενδεῶς δὲ τὴν χρείαν ἀποπληροῦν. ››

¶ Calciariū uerò uile quidem secundum dignitatē, citra indigentiam autem necessitatem implens.

¶ Calciarium esto precio quidē illud uili, sed quod uicem suam implere possit.

Pagi.65. Versu 8. ¶ὑπόδημα) Δέω, δήσω, δέδηκα, Δέδημαι, sic ab ὑποδέω ὑποδέδημαι, unde uerbale τὸ ὑπόδημα. Subaudiendũ autẽ hoc loco uerbum substantiuum sit uel esto, ut etiã antea.

¶εὐτελὲς) τέλος interdũ impẽsa & sumpt⁹, πολυτελὴς sumptuosus, sic εὐτελὴς uilis, & facile parabilis impensæ.

¶ἀνενδεῶς) ἐνδεῶς indigenter, ut sic loquamur. & per α priuatiuum ἀνενδεῶς citra indigentiam.

¶ἀποπληροῦν) πλήρης plenus, πληρόω impleo, participium ὁ πληρόων, τὸ πληρόον, crasis πληροῦν, compositum ἀποπληροῦν, à uerbo ἀποπληρόω.

„ ¶καὶ ἅπαξαπλῶς, ὡς ἐν τῷ ἐνδύματι ἡγεῖσθαι προσήκει
„ τὸ χρειῶδες, οὕτω καὶ ἐν τροφῇ ἄρτος ἐκπληρώσει τὴν χρείαν,
„ καὶ ὕδωρ θεραπεύσει τὸ δίψαν τῷ ὑγιαίνοντι, καὶ ὅσα ἐκ σπερ-
„ μάτων προσφήματα, πρὸς τὰς ἀναγκαίας χρείας τὴν ἰσχὺν τῷ
„ σώματι δύναται διασώζεσθαι.

¶Et semel in uniuersum, ut in indumento præire conuenit utile, sic & in cibo panis explebit indigentiam, & aqua sedabit sitim sano, & quæ ex leguminibus obsonia, ad necessarios usus robur corpori possunt conseruare.

¶Et ut semel omnia uno uerbo complectar, ut in ueste comparanda, rationem in primis constare oportet utilitatis, ita in cibo panis usus expleuerit, id quo opus est ad alimẽtum: aquæ potus sedauerit sitim homini integræ ualetudinis. quibus accedent ea pulmenta, quæ ex leguminibus ad usus tantum necessarios facta, tuendæ sunt integræ corporis firmitati.

¶ἅπαξαπλῶς) ἅπαξ semel, ἁπλῶς simpliciter, deniq;, & summatim. quæ duo aduerbia simul iunguntur, ut etiam dicitur ἅπαξάπας id est, uniuersus.

Pagi.65. Versu 8. ¶ἐνδύματι) Δύω, ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδέδυκα, ἐνδέδυμαι, uerbale τὸ ἔνδυμα, τοῦ ἐνδύματος, τῷ ἐνδύματι.

¶ἡγεῖσθαι) ἡγέομαι, Infinitiuus ἡγέεσθαι, crasis ἡγεῖσθαι, id est, præire, & tanq̃ primas partes obtinere.

¶ χρειῶδες) χρεία usus, ὁ καὶ ἡ χρειώδης utilis, χρειῶδες utile. Substantiuè capitur pro utilitate.

¶ τροφῆς) τρέφω nutrio ἡ τροφή alimentum, cibus. Codi G 1. Versu 4.

¶ ἐκπληρώσει) πληρόω, Futurum πληρώσω, compositum ἐκπληρώσω. forsitan scribendum hic ἐκπληρώσῃ, & post θεραπεύσῃ in Subiunctiuo: nam Budæus uertit expleuerit & sedauerit. quamquam & Latini Indicatiuũ quandoq; sic usurpare solent, ualebis pro ualeas.

¶ σπερμάτων) σπείρω, Futurum σπερῶ, Præteritũ actiuũ ἔσπαρκα, Passiuum ἔσπαρμαι, uerbale τὸ σπέρμα, τοῦ σπέρματος, per ε, ut etiam τὸ τέλμα à τέλω, τὸ τέρμα à τείρω. Pag. 63. Versu 8.

¶ παροψήματα) ὀψάω, ὀψήσω, ὤψηκα, ὤψημαι, compositum παρώψημαι, uerbale τὸ παρόψημα, τοῦ παροψήματος. Ibidem

¶ ἀναγκαίας) ἡ ἀνάγκη, necessitas, ὁ ἀναγκαῖος necessarius, ut ab ἀκμὴ ἀκμαῖος, à βία βιαῖος. Codi. L 3. Versu 18.

¶ ἰχθύων) ἡ ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος, τῶν ἰχθύων. Pagina 10. Versu 11. ab imo.

¶ σώματι) τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῷ σώματι. Plato dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepulchrum, quòd corpus sit tanq̃ sepulchrum animæ. Quamuis autem non statim occurrant uocum themata, non tamen protinus à rimando supersedebimus, præsertim ubi aliqua deducendi spes affulserit. uerbi gratia, neutra quæ in μα, desinunt, à præterito passiuo deducuntur, & uerbalia sunt. fingamus igitur thema, à cuius significatione nomen ipsum non multùm abludat. σώω idem est quod ὑγιαίνω sanus sum & ualeo, unde legitimè formari possit τὸ σῶμα, ut prius χρῶμα à χρώω. non tamen usitatum est σώω, sed σώζω, quemadmodum nec χρώω, sed χρώζω, quæ dicta sunt per pleonasmatũ literæ ζ, cuiusmodi plurima sunt Sextæ cõiugationis: aut interuentu ζ, Quartæ, ἕω ἕζω, δυνάω δυνάζω, &c. sic à χρώω & σώω fiunt χρώζω & σώζω, quæ magis usitata sunt. » nam crebrò sunt obsoleta primitiua, & recepta ex illis deducta, » τίκτω uersatur in usu, non τέκω primarium. »

¶ Δύναται) tertia persona uerbi δύναμαι secundæ con iugationis in μι, est autem deponens uerbum.

¶ Διασώζεσθαι) σώζω, Futurum σώσω, Aoristus primus ἔσωσα, Medius ἐσωσάμην, Infinitiuus σώζεσθαι, composi- tum autem διασώζεσθαι à uerbo διασώζομαι.

„ ¶ ἐθίειν δὲ μὴ λυσσώδη γαστριμαργίαν ἐμφαίνοντα, ἀλλὰ
„ πανταχοῦ τὸ εὐσταθὲς καὶ πρᾶον καὶ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκρατὲς
„ διασώζοντα, μηδὲ τότε τὸν νοῦν ἀργὸν ἐν τῇ περὶ θεοῦ ἐννοίᾳ
„ ἔχοντα, ἀλλ᾽ αὐτὴν τῶν βρωμάτων τὴν φύσιν, καὶ τὴν τοῦ ὑποδε-
„ χομένου σώματος κατασκευὴν, ἀφορμὴν ποιεῖσθαι δοξολογίας.
„ πῶς ποικίλα εἴδη τροφῶν τῇ ἰδιότητι τῶν σωμάτων ἁρμόζον-
„ τα, παρὰ τοῦ πάντα οἰκονομοῦντος ἐπινενόηται.

¶ Edere autem non rabidam gulositatem ostendē- tem, sed ubiq; constans & mansuetum & circa uo- luptates continens seruantem, neq; tunc mentem ocio sam in de Deo cogitatione habentem, sed ipsam ali- mentorum naturam, & suscipientis corporis structu ram, occasionem facere glorificationis. quomodo ua ria genera ciborum proprietati corporum congruē- tia, ab omnia moderante excogitata sunt.

¶ Inter epulandum hoc cauere conuenit, ne hel- luantium speciem præbeamus, sed & constantiam, & mansuetudinem ubiq; retineamus, atq; in percipien- dis uoluptatibus æquabilem continentiā. ne tum qui dem porrò ita animis esse feriatis nos oportet, ut cō- mentatione rerum diuinarum uacemus. Quippe qui alimentorum naturam, corporisq; aliti opificum ar- gumentum habeamus, diuinas laudes exordiēdi, utiq; cùm in mentem nobis uenit, quomodo uaria cibi ge nera corporum qualitati accommodata, ab eo sint in- uenta, qui omnia moderatur & regit.

¶ λυσσώδη) λύσσα rabies, ὁ καὶ ἡ λυσσώδης rabidus, τοῦ καὶ τῆς λυσσώδεος, τὸν καὶ τὴν λυσσώδεα, crasis λυσσώδη,

¶ γαστριμαργίαν) γαστὴρ uēter, μάργος edax γαστριμαργία, gulositas

¶ ἐμφαίνοντα) φαίνω, ἐμφαίνω, Participium ἐμφαίνων.
¶ εὐσαθές) ἵστημι, tertia persona præteriti passi. est ἕσαται, uerbale στατὸς, à quo ὁ καὶ ἡ εὐσταθής, τὸ εὐσταθές, migrat autem τ in θ, ut etiam fit in ἐσθής. Codice M 6. ἐσθής. Pagi. 65. uersu 12 Versu 5. ab imo.
¶ Βρωμάτων) βρώσκω tempora sumit à βρόω, βρώσω, βέβρωκα, βέβρωμαι, uerbale τὸ βρῶμα, τοῦ βρώματος. Ibidem. Versu 8.
¶ φύσιν) ἡ φύσις, τῆς φύσεως, uerbale à φύω. Ibidem 10
¶ Δοξολογίας) Δόξα gloria, λόγος sermo, inde Δοξολογία laus, & uerbum Δοξολογέω glorifico.
¶ εἴδη) τὸ εἶδος, τοῦ εἴδεος, τὰ εἴδεα, crasis εἴδη.
¶ τροφῶν) τροφή, Genitiuus pluralis τῶν τροφῶν.
¶ ἰδιότητα) ἡ ἰδιότης, τῆς ἰδιότητος, τῇ ἰδιότητι, ab ἴδιος.
¶ οἰκονομοῦντος) οἶκος domus, familia, νόμος lex. hinc οἰκονόμος, qui rebus domesticis tanquam lex est, toti familiæ gubernandæ præfectus, & uerbum οἰκονομέω guberno, dispenso. Participium ὁ οἰκονομέων, τοῦ οἰκονομέοντος, crasis οἰκονομοῦντος, ut ποιέοντος ποιοῦντος, à ποιέων.
¶ ἐπινενόηται) νοέω, νοήσω, νενόηκα, νενόημαι νενόησαι νενόηται, Compositum ἐπινενόηται, ab ἐπινοέω.

¶ εὐχαὶ πρὸ τροφῆς ἀξίως γινέσθωσαν τῶν τοῦ θεοῦ παροχῶν, ὧν τε νῦν δίδωσι, καὶ ὧν πρὸς τὸ μέλλον ἐταμιεύσατο. εὐχαὶ μετὰ τροφὴν, εὐχαριστίαν τῶν δεδομένων ἔχουσαι, καὶ αἴτησιν τῶν ἐπηγγελμένων. ,, ,, ,, ,,

¶ Orationes ante cibum dignè fiant Dei donis, quæque nunc dat, & quæ in posterum reposuit. Orationes post cibum, gratiarum actionem datorum habentes, & flagitationem promissorum.

¶ Porrò autem orationes antequam cibũ sumimus, pro dignitate diuinarum benignitatum ineundæ sunt, cùm earum quæ in præsenti nobis diuinitus conferuntur, tum uerò earũ quæ in posterũ eisdẽ reconditæ sunt. Iam à corporũ curatione rursus orationes gratiarum actionẽ exequãtur, iã acceptorũ ergo, atque eo amplius eorum flagitationem, quæ Deus nobis pollicitus est.

,, ¶ Ἀξίως) ἄξιος dignus Genitiuo iungitur, sic & aduer-
,, bium ἀξίως τῶν παροχῶν, quemadmodum ad Romanos
,, capite ultimo, ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν κυρίῳ, ἀξίως τῶν ἁγί-
,, ων, ut eã suscipiatis in domino, dignè sanctis, id est, ita
,, ut sanctos decet. ad eundem modum Latini. uiuere
,, naturæ si conuenienter oportet.

Versu 4. ab imo. ¶ γενέσθωσαν) γίνομαι, secũdus Aor. medius ἐγενόμην. pa. 81. Imperatiuus γενοῦ, γενέσθω, plurale γενέσθωσαν.

¶ Παροχῶν) ἔχω, παρέχω præbeo, ἡ παροχὴ quicquid largi- mur & conferimus, uertitur ε in ο, ut dictum prius in

Cod. C 1 Versu 4 τρέπω τρόπος, Genitiuus pluralis τῶν παροχῶν.

,, ¶ ὧντε) ὧν relatiuum est antecedentis παροχῶν. Græci
,, uerò relatiuũ ponunt in eodem casu cum antecedẽte,

Versu 4. ab imo. ἀξίως τῶν παροχῶν, ὧν δίδωσι, pro ἃς δίδωσι. pag. 94.

¶ Μέλλον) Futurum, siue uẽturum. est participiũ neu- tri generis præsentis temporis, à uerbo μέλλω, unde Græcis futurum tempus dicitur μέλλων.

¶ Ἐταμιεύσατο) ταμιεύω. Futurum ταμιεύσω. Aoristus primus actiuus ἐταμίευσα. Medius ἐταμιευσάμην, ἐταμιεύ- σω, ἐταμιεύσατο, id est, condidit & seposuit.

¶ Εὐχαριστίαν) χάρις gratia, beneficium, χαρίζομαι gratiã confero. finge uocem actiuam, χαρίζω, χαρίσω, κεχάρικα κεχάρισμαι κεχάρισαι κεχάρισται, uerbale χαριστός, & addita

Pagi. 65 Versu. 12. particula εὖ fit εὐχάριστος, unde εὐχαριστέω gratias ago, & nomen εὐχαριστία gratiarum actio.

Versu 11 ¶ Δεδομένων) δίδωμι. Præt. passi. δέδομαι pagi. 53. un- de participiũ ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.

Pagi. 65. uersu 10. ¶ Αἴτησιν) αἰτέω, αἰτήσω, ᾔτηκα, ᾔτημαι ᾔτησαι, uerbale ἡ αἴτη- σις, τῆς αἰτήσεως, τὴν αἴτησιν.

¶ Ἐπηγγελμένων) ἀγγέλλω. Futurum ἀγγελῶ. Præte. acti. ἤγγελκα, passiuum ἤγγελμαι, participium ἠγγελμένος, cõ- positum ἐπηγγελμένος ab ἐπαγγέλλω.

,, ¶ Ὥρα μία τροφῆς ἀποτεταγμένη, ἡ αὐτὴ κατὰ περίοδον ἅπαν-
,, τα. ὡς ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου, μόλις

εἶναι ταύτην τὴν προσαναλισκομένην τῷ σώματι. τὰς δὲ λοι- ,,
πὰς ἐν τῇ κατὰ νοῦν ἐργασίᾳ ἀπασχολεῖσθαι τὸν ἀσκητήν. ,,

¶ Hora una cibi constituta, eadem per ambitũ reuertens, ita ut uigintiquatuor horis diei & noctis, uix sit hæc insumpta corpori. at reliquas in circa mẽtẽ operatione occupetur exercitator.

¶ Deniq; cibi sumẽdi hora sit unica & cõstituta, eademq; semper per ambitũ reuertẽs, uix hæc ut curando corpori destinata, una sit quatuor & uiginti, quã temporis intercapedinem complectitur diei noctisq; uicissitudo. Reliquas autem horas mens cõmentãdo occupata sit, hominis quidem certè, qui menti exercẽdæ in solitudine se addixerit.

¶ Ἀποτεταγμένη) τάσσω, τάξω, τέταχα, τέταγμαι, participium τεταγμένος, cõpositũ ἀποτεταγμένος ab ἀποτάσσω.

¶ περίοδος) ab ὁδὸς multa fiunt, περίοδος, κάθοδος, ἔφοδος, μέθοδος, & ita in cæteris præpositionibus.

¶ Ἀπαντῶσα) ἀντάω, participiũ ὁ ἀντάων, ἡ ἀντάουσα, crasis ἀντῶσα, compositum ἀπαντῶσα ab ἀπαντάω.

¶ εἰκοσιτεσσάρων) de numeralibus pagina 65. Versu 6.

¶ Ἡμερονυκτίου) ἡμέρα dies, ἡ νὺξ, τῆς νυκτὸς nox, inde τὸ ἡμερονύκτιον, tempus complẽctens diem & noctem.

¶ προσαναλισκομένην) ἁλίσκω, ἀναλίσκω, προσαναλίσκω, προσαναλίσκομαι, participium προσαναλισκόμενος.

¶ Ἀπασχολεῖσθαι) σχολή, inde uerbũ ἀσχολέω, ἀσχολέομαι, compositũ ἀπασχολέομαι. Infinitiuus ἀπασχολέεσθαι, & per crasim ἀπασχολεῖσθαι, ut ποιεῖσθαι.

¶ Ἀσκητὴν) ἀσκέω, ἀσκήσω, ἤσκηκα, ἤσκημαι ἤσκησαι ἤσκηται, uerbale ὁ ἀσκητής. pag. 65. uersu. 12.

¶ ὕπνοι δὲ κοῦφοι καὶ εὐαπάλλακτοι, φυσικῶς ἀκολουθοῦντες ,,
τῆς συμμέτρου διαίτης, κατ᾽ ἐπίτασιν δὲ ταῖς περὶ τῶν ,,
μεγάλων μερίμναις διακοπτόμενοι. ,,

¶ Somni uerò leues & facile discedentes, naturaliter sequentes proportionem diætæ, secũdum studiũ

autem de magnis curis interrupti.

¶ Somni leues ſunto, eiusq́ modi qui excuti faci-le poſſint, ex naturæ utiq́ præſcripto, ad uictusq́ rationem appoſiti. id uerò interim accurandũ ſtudioq́ aſſequendum eſt, ut commentandis rebus arduis ipſi paſcantur ſomni.

¶ εὐαπάλλακτοι) ἀλλάττω, ἀλλάξω, ἤλλαχα, ἤλλαγμαι ἤλλαξαι ἤλλακται, uerbale ἀλλακτός, compoſitum ἀπάλλακτος, ab ἀπαλλάττομαι, deinde cum εὖ dicitur εὐαπάλλακτος, id eſt, qui facile diſcedit.

¶ φυσικῶς) ἡ φύσις natura, φυσικός naturalis, unde aduerbium φυσικῶς à genitiuo plurali, uerſo ν in σ.

¶ συμμέτρῳ) μέτρον, inde ὁ σύμμετρος, neutrum σύμμετρον ſubſtantiuè, id eſt, συμμετρία proportio.

¶ διαίτης) ἡ δίαιτα, τῆς διαίτης.

¶ διακοπτόμενοι) κόπτω, διακόπτω, διακόπτομαι, participiũ διακοπτόμενος, qui interrumpitur. Exemplar Aldinũ habet διαβοσκόμενοι à βόσκω, quod ſequutus eſt Budæus, ipſi, inquiens, paſcantur ſomni.

„ ¶ τὸ γὰρ βαθεῖ κάρῳ κατακρατεῖσθαι, λυομένων αὐτοῦ τῶν με-
„ λῶν, ὥστε σχολὴν ἀτόποις φαντασίαις παρέχειν, ἐν καθημερι-
„ νῷ θανάτῳ ποιεῖ τοὺς οὕτω καθεύδοντας.

¶ Nam profundo ſopore detineri, ſolutis ipſius membris, ita ut ocium abſurdis uiſis præbeat, in quotidiana morte facit ſic dormientes.

¶ Nã altiore correptum eſſe ſopore, ſicq́ eſſe ueterno diſſoluta hominis contemplatoris membra, ut interim pateat aditus uiſis abſurdis obrepentibus, id certè inſtar eſt quotidianæ mortis.

¶ βαθεῖ ὁ βαθύς, τοῦ βαθέος, τῷ βαθέϊ, craſis, βαθεῖ. de
Verſu 10 cuiuſmodi nominum contractione, pagina 67.

¶ κάρῳ) κάρος, ſomnolentia, grauis ſopor.

¶ κατακρατεῖσθαι) κρατέω, κρατέομαι. Infinitiuus κρατέεσθαι, craſis κρατεῖσθαι, compoſitum κατακρατεῖσθαι.

¶ Μελῶν) τὸ μέλος, του μέλεος, τῶν μελέων, crasis μελῶν.
¶ Ἀτόποις) τόπος, hinc ἄτοπος absurdus.
¶ Φαντασίαις) uide Codice G 4. in φαντασίαις. Versu 5
¶ Καθημερινῶν) ἡμέρα dies, καθ' ἡμέραν, quasi dicas per diē, ut καθ' ἑκάστην ἡμέραν, per unmquenq; diem, per singulos dies. & quia dictum est καθ' ἡμέραν per Apostrophum, etiam tanq̄ unica dictio composita scribitur καθημέραν, id est, quotidie, unde adiectiuum καθημερινός quotidianus, ut μεθημερινός diurnus, Codice G 5. in μεθημερινάς. Versu 11. ab imo.
¶ Οὕτω καθεύδοντας) οὕτως & οὕτω idem, sed hoc ante cō sonantem, illud ante uocalem, οὕτως ἐποίησε.

¶ Ἀλλ' ὅπερ τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ἐστὶ, τοῦτο τοῖς ἀσκηταῖς τῆς εὐσεβείας τὸ μεσονύκτιον, μάλιστα σχολὴν τῇ ψυχῇ τῆς νυκτερινῆς ἡσυχίας χαριζομένης, οὔτε ὀφθαλμῶν, οὔτε ὤτων βλαβερὰς ἀκοὰς ἢ θέας ἐπὶ καρδίαν παραπεμπόντων, ἀλλὰ μόνου καθ' ἑαυτὸν του νοῦ τῷ θεῷ συνόντος, καὶ διορθουμένου μὲν ἑαυτὸν τῇ μνήμῃ τῶν ἡμαρτημένων: ὅρους δὲ ἑαυτῷ τιθέντος πρὸς τὴν ἔκκλισιν του κακοῦ, καὶ τὴν παρὰ θεοῦ συνεργίαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος.

¶ Sed quod aliјs diluculum est, hoc cultoribus pietatis media nox, maximè otiū animæ nocturna quiete largiente, neq; oculis, neq; auribus noxios auditus aut aspectus in cor admittētibus, sed solùm apud seipsam mente cum Deo præsente, & corrigente quidem seipsam memoria peccatorum: fines uerò sibijpsi statuēte ad declinationem mali, & à Deo auxiliū ad perfectionem studiorū implorante.

¶ Atqui quod alijs diluculū, id nox ijs dimidiata est, q se colēdæ pietatis studio deuouerint. Tū em̄ præcipuè otiū animæ largitur nocturnū conticiniū, cùm neq; oculi aspectus importunos, neq; aures auditus obturbatores intro ad cor admittūt. Cæterū mēs sola secū, cū Deoq; negotium habens, tum peccatorum

ſuorum recordatione ſeſe corrigens, fines ipſa ſibi præſcribit ad uitia auerſanda, opem etiam diuinitus implorans ad ea adipiſcenda, ad quæ magno ſtudio incitata eſt.

¶ Εὐσεβείας) σέβω colo, ueneror, σέβος reuerẽtia & adoratio, inde adiectiuum ὁ καὶ ἡ εὐσεβής, à quo ſubſtantiuũ ἡ εὐσέβεια, τῆς εὐσεβείας, contrarium ἀσεβής ἀσέβεια.

¶ Μεσονύκτιον) μέσος medius, ἡ νύξ, τῆς νυκτός nox noctis, unde μεσονύκτιον media nox, nox intempeſta.

¶ Νυκτερινῆς) ἡ νύξ, τῆς νυκτός, à quo νυκτερός, unde ὁ νυκτερινός, ἡ νυκτερινή, τῆς νυκτερινῆς. quomodo autem adiectiuo-

Verſu 12. rum fœminea ſe habeant & neutrum, ſcriptum pa.62

Verſu 14. ¶ Ὤτων) τὸ οὖς, τοῦ ὠτός, ut φῶς φωτός. pagina 10.

¶ Βλαβερᾶς) τὸ βλάβος, uel ἡ βλάβη nocumentum, inde fit ὁ βλαβερός nociuus, ut à φόβος φοβερός.

Verſu 7. ¶ Συνόντος) εἰμί ſum, Participium ὤν ὄντος. pagi. 76. compoſitum συνών, συνόντος, à uerbo σύνειμι.

¶ Διορθουμένου) ab ὀρθός fit uerbum ὀρθόω, compoſitum διορθόω, διορθόομαι, craſis διορθοῦμαι, participium διορθούμενος.

¶ Μνήμῃ) μνάομαι reminiſcor. finge uocem actiuam μνάω uel μνέω, Futurum μνήσω, unde ἡ μνήμη, ut ἡ γνώμη, à futuro γνώσω, & ἡ ῥώμη à Futuro ῥώσω, à ῥώννυμι, Datiuus τῇ μνήμῃ.

¶ Ἡμαρτημένων) ἁμαρτάνω pecco, tempora ſumit ab ἁμαρτέω, Futurum ἁμαρτήσω, Præteritum actiuum ἡμάρτηκα, Paſſiuum ἡμάρτημαι, Participium ἡμαρτημένος, plurale neutrum τὰ ἡμαρτημένα, hoc eſt, peccata, quæ peccando admiſſa ſunt, ut τὰ σεσωφρονημένα, quæ temperanter acta ſunt.

Verſu 22. ¶ Τιθέντος) τίθημι, Participiũ ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος. pa.46.

¶ Ἔκκλισιν) κλίνω, Futurum κλινῶ, Præteritum acti. κέκλι-

Pagi.65. κα, Paſſiuum κέκλιμαι κέκλισαι, unde ἡ κλίσις, τῆς κλίσεως,

Verſu 10. τὴν κλίσιν, compoſitum ἐκκλίνω, inde ἔκκλισις.

¶ συνεργίαν) ἔργον opus, συνεργὸς adiutor, auxiliator, & collega in opere, ἡ συνεργία auxilium.

¶ τελείωσιν) à τέλος fit ὁ τέλειος perfectus, inde uerbum τελειόω perficio, τελειώσω, τετελείωκα, τετελείωμαι τετελείωσαι, uerbale ἡ τελείωσις, τῆς τελειώσεως, τὴν τελείωσιν, Pagi.65. Versu 10.
id est, perfectionem.

¶ σπουδαζομένων) τὰ σπουδαζόμενα quæ nobis curæ sunt, & in quæ magno studio incumbimus, à σπουδάζω, pro eo quod est studiosè expeto.

¶ ἐπιζητοῦντος) ζητέω, Participiũ ὁ ζητέων, τοῦ ζητέοντος, crasis ζητοῦντος, compositum ἐπιζητοῦντος, à uerbo ἐπιζητέω.

HAEC habui quæ de Grammaticis Meditationibus in medium adferrem, id potissimùm spectans, ne iuuẽtus Græcarum literarum auida, diutius quàm par esset, in primis linguæ rudimẽtis hæreret, sed uno in opusculo totum istarum minutiarum tædium deuoraret, grauioribus deinde disciplinis & autorum mancipanda lectionibus. Cùm enim futurum sperarem, ut hoc studium apud plurimos minore grauaretur inuidia, si compẽdio temporis mediocrem cognitionem attulisse uideretur, nõ committendum putaui, ut hac parte studiosis adolescentibus deessem. Quod etiam eo feci libentius, eoq; magis conandum esse duxi, quòd nullus ferme hodie terrarum sit angulus, sinè Græcarum literarum fautoribus. sed apud quosuis hominum ordines, non pauci pro sua quisq; uice, rem pulcherrimã & maximè frugiferam prouehant & exornent; quidam doctissimis ingenij sui monumentis, alij extruendis Gymnasijs, alij alendis linguarum professoribus, nunquam intermoriturам sibi gloriam pepererunt. Quorum insignem unum, nulliq; secundum, nostra hæc tulit ætas, Ioannem Tartesium, quem felix & semper doctis fœcunda uiris, in hac luce gaudens comtemplatur Lutecia,

omnium literarum Mecœnatem, Præsidem Collegij Lexouiēsis. Is igitur uir linguarum patrocinium ita suscipit, ut unus uerè sit instar totius Galliæ. nusq̄ discipulorum numerus maior, nusq̄ tanta professorum cohors, omnium Musarum dotibus instructissima. Quem enim ille non ultro ascisscit, pascit, & ornat, quem eruditionis nomen commēdauit? Est ubi Latinè discas commodius, illic Græcè fortasse melius, ibi contra Hebraicè: uerùm hoc Lexouiense Collegium bonorum omnium est mare. Latinos, Græcos, Hebræos habet multos. quin & Chaldæos atq; Arabicos propediē dabit, si modò parere liceat, quod diu parturiuit. adeò gladiatorio quodam animo Præses illle in hanc laudē incumbit, quasi in fatis esset, ut unus linguarū studijs promouendis præesset. dignus profectò, qui Regū gazas, & opulentissimos thesauros possideat, tam excelsa & benefica natus uoluntate, ut seipsum literarum saluti deuouisse uideatur. Quapropter omnes linguarum cādidatos decet, ut hunc uirum colant & uenerētur, pro meritis in in cœlum laudibus uehāt, nomen celebrēt, eiq; successus prosperos, & multorū sæculorum annos precentur. Nā uiuente Tartesio, semper incolumes literæ durabunt, & nunquam cadere poterunt.

TYPOGRAPHVS LECTORI.

ADMONENDVS es candide Lector, numerum paginarum nō cum quibusuis exemplaribus Institutionum huius Auctoris conuenire, uerùm cum ijs dūtaxat (quod sciam) quæ ex officina nostra superioribus diebus in lucē prodierunt: quæ Auctorem nondum adhuc uidisse, facile adducor ut credam: cùm in ipso statim principio Scholiorum scribat, sedulò curatum esse, ut Institutiones omnes hactenus excusæ paginis inter se respōderent. Certè nostræ ab alijs quas mihi hucusq; uidere licuit, toto (quod aiunt) cœlo aberrant, quantum ad hanc rem attinet. Quæ sanè res in caussa fuit, cur hunc quoq; librum mutatis numeris excuserim: etiamsi alijs imprimendis essem occupatissimus: urgētibus nimirū ad id iuuenibus, qui Institutiones in officina nostra impressas, iam sibi comparauerant: Conquerebantur enim de numerorū discrepantia. Qua in re si difficilem me præbuissem, haberent profectò quod suo iure mecum expostularent: Id igitur ut ne fieret imprimis cauendum putaui. Bene uale, & D. Clenardo pro laboribus suis bene precare.

Errata sic restitues.

A 2. Linea 5. à fi. literarū. 4. li. 18. quadā. 8. 5. à fine ὅσπερ. B. 1. li. 7. ατοῖ accentu graui. 4. li. 5. pro τῆ lege τῷ. 5. li. 3. præpositiuū. 7. li. 12. destituuntur. D 4. li. 13 inexpertus. E 2. li. 18. quiddam. F 3. li. 20. declinationis. 4. li. 25. ἄνθρωπος. 7. li. 7. à fi. diurnas. 8. li. 22. φρόντις. G 4. li. 18. ἀνθρωπίνων. 5. li. 7. à fi. præpositio. H 5. li. 8. καθαρῶς. I 8. li. 11. efferunt per σ. K 3. li. 6. pro aut, forte legendum &. L 1. li. 3. ἀγάλματά. 2. li. 21. μιμήσεως. 5. li. 11. ἀπροσδόκητος accentu in antepenultima 6. ἀφιλονείκως unico accētu. M 4. li. 7. ἁμαρτήματος spiritu aspero. 5. li. 4. ἐπήγαγον pro ἐπῆγον. N 6. li. 8. à fine opificium.

neq michi mel nec apes

μήτ᾽ ἐμοὶ μέλι μήτε μέλιττα.

Nocet empta dolôre uoluptas.

νοκετεμπτα δι λορε βολεπτας

colorchecker CLASSIC
calibrite
mm